

Giới thiệu Boss Nhà Nông

Thể loại: Huyền Huyền, Cổ đại, Xuyên không

Edit: Snow

Một câu chuyện diễn văn cổ đại khi vào một ngày nữ chính có cơ hội xuyên qua trở thành một tân nương mới lấy chồng,mà thân xác nàng nhập vào lại là một ngọc tử còn tướng công là tiểu bệnh miêu, bà bà là bánh bao hay khóc, cuộc sống lo ăn bữa nay bữa mai.

Cách vách tuy là nhà mẹ đẻ nhưng lại là một đám cực phẩm,cha mẹ,đệ muội là một đám bánh bao nên không nhờ vả được gì,đã vậy hai ba ngày lại qua bên nàng tổng tiền.

Cũng may Cố Phán Nhi là một người có bản lĩnh có thể vào rừng săn thú, xuống nước bắt cá, nên cuộc sống qua ngày cũng không tệ lắm.

Nhưng một đám cực phẩm cách vách cũng không yên phận,hàng ngày kéo qua nhà nàng nháo gà bay chó sủa, tướng công nhìn nàng tròn tròn mắt,bà bà hàng ngày lấy nước mắt rửa mặt, đám đó không vớt vát được chỗ tốt từ nàng thì chuyển hướng sang tra tấn cha mẹ,đệ muội của nguyên chủ.

Cố Phán Nhi nghĩ rồi lại nghĩ,nàng đâu phải là nguyên chủ quản bọn họ đi tìm chết làm gì.

Còn không nhịn được nữa thì nàng xách theo sài đao đập cửa nhà,thấy đồ vật liền chém -- ai bảo các người khi để cha mẹ,đệ muội ta, phân gia ra, phải phân gia ra.Ta đây cũng chẳng cần phân biệt phải trái với các người, nếu không phân gia ta đây liền phá nát nhà các người!

Kết quả là một đám cách vách liền ngừng nghĩ.

Tiểu tướng công mười ba tuổi: " ta ngủ trên giường người ngủ dưới đất,đừng nghĩ đến việc viên phòng với ta "

Cố Phán Nhi vờn vai một cái, xóc tiểu tướng công lên đem hấn ném vào bên trong giường:" tiểu bệnh miêu người nếu không muốn ngủ dưới đất thì thành thật mà nằm đó cho ta"

Tiểu tướng công mười bốn tuổi " Nam chủ ngoại,nữ chủ nội ta muốn nằm bên ngoài"

Cố Phán Nhi xóc chần lên:"Chờ đến lúc người đánh hạ được một con lợn rừng thì ta sẽ cho người chủ ngoại "

Tiểu tướng công mười lăm tuổi:"Người là phụ nữ đã có chồng nên viên phòng với ta "

Cố Phán Nhi đem một chân đá hấn vào bên trong giường:" chưa đủ lông đủ cánh,động cái gì mà động "

Tiểu tướng công mười sáu tuổi:" ta muốn nằm ngoài,ta muốn động phòng"

Cố Phán Nhi đem hấn quăng bên ngoài:"Để thỏa mãn yêu cầu của người thì sau núi có cái động đó người chuyển vào ở đi chúc người động phòng vui về"

- ---

Tiểu tướng công phòng chừng sợ nghèo nên keo kiệt muốn chết

,mất thấy chuẩn bị đến mùa mưa rồi mà hấn sống chết cũng không chịu tu sửa phòng ở,nói cái gì mà phòng trụ nhiều năm rồi có xảy ra vấn đề gì đâu"

Cố Phán Nhi hỏi:"Mưa to gió lớn phòng này thật sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?"

Tiểu tướng công:" Cùng lắm thì dột chút mưa,người yên tâm không vấn đề gì đâu "

Gió đến,mưa đến nhà bị xóc bay nóc.

Cố Phán Nhi lau mặt:" Thế này mà kêu chỉ dột một chút,thế này mà kêu không có việc gì?"

Tiểu tướng công:" Không việc gì,đợi mưa tạnh thì tốt thôi "

Cố Phán Nhi...

- ---

Mọi người đều nói Cố Phán Nhi gả cho một cái đoản mệnh quý thì sớm muộn gì cũng sẽ thành quả phụ, nàng lại không nghĩ vậy tiểu tướng công trông có vẻ yếu ớt nhưng chỉ là dinh dưỡng không đủ thôi,tính dưỡng một thời gian là được.

Mọi người đều nói Cố Thanh cưới cái nữ nhân điên hung tàn này, đời hấn thật đáng thương,hấn lại không nghĩ vậy, người phụ nữ này tuy có chút hung tàn nhưng bản lĩnh giữ nhà cũng không kém hơn so với thần thủ trấn thạch bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua hố

Edit: Snow

Đại Nha người cái bồi tiền hóa này còn không đứng dậy đi cho heo ăn,lười như vậy người muốn tìm đường chết à "

" Ta phi,ta đã gả chồng rồi nãi nãi có thết to hơn nữa thì ta cũng không đi đâu, cho dù kêu xé trời cũng không có cái lý này "

"Dựa vào cái gì hả? Dựa vào hai người các người đều là bệnh quý,sớm muộn gì cũng chết "

"Tránh sang một bên đừng cản trở ta gọi người "

- - -

Ngoài cửa không ngừng truyền đến âm thanh phá cửa,chấn động cả chân tường,Cổ Phán Nhi nằm trên giường lăn qua lộn lại,kéo chăn che qua đầu nhưng âm thanh vang lên không ngừng, không cách nào ngủ lại được. Cảm thấy bức bối nàng lập tức nhảy xuống giường,đến giầy cũng không mang vọt ra cửa,mở cửa thét lớn:"Mới sáng sớm gào tang cái gì?"

"Ai ui"

Cửa đột nhiên mở ra,một lão thái thái trên đầu vài cọng tóc nhưng được chải gọn gàng, bà ta đứng không vững nên va vào cửa lăn long lóc đến bên chân Cổ Phán Nhi,nếu Cổ Phán Nhi trốn không kịp thì đã đè lên chân nàng.

"Hào người cái bồi tiên hóa,đồ sao chổi,mở cửa cũng không nói một tiếng,định làm ngã chết ta à? Cho rằng ngã chết ta thì người không phải làm việc sao? Liền biết người là cái tiểu đồ tử,không phải đồ tốt lành gì,người cùng với nương người một tính lười đều mong ngóng lão bà tử ta mau chết đâu..." Tiếng mắng của lão thái thái không ngừng tuôn ra.

Cổ Phán Nhi không kiên nhẫn mà đảo đảo lỗ tai gầm nhẹ:"Câm miệng ".

Lão thái thái đang gào âm thanh nghẹn một chút,lập tức vỗ đùi khoa trương mà gào lên:"Trời ạ,mọi người mau tới đây nhìn hào cháu gái à,liền lão bà tử ta lại mệnh khổ như vậy,cực cực khổ khổ dường lớn như vậy,toàn gia ăn không đủ no để tích góp nữ trang cho nàng gả ra ngoài, giờ quay đầu lại liền đối xử với lão bà tử ta như vậy, sao ta lại dường ra cái loại bạch nhãn lang, giờ trưởng thành có bản lĩnh nên ngỗ nghịch lão trưởng bối!Mới nói hai câu liền ngai lão bà tử ta nhiều lời, ông trời ơi như thế nào không để cho lão bà tử ta chết đi "

Tiếng khóc của lão thái thái đủ thể lương, như tiếng sấm to hạt mưa nhỏ,khóc đến khô cạn nhưng không có giọt nước mắt nào.

Cổ Phán Nhi tròn mắt cứng họng,kéo khóa miệng:"Vậy người đi tìm chết đi "

Lão thái thái vừa nghe,lập tức từ mặt đất bò lên,vung cánh tay hướng mặt lên Cổ Phán Nhi đánh qua,mở miệng chửi rủa:"Người cái đồ bất hiếu đáng bị thiên lôi đánh xuống,thế nhưng còn dám mở miệng kêu lão nương đi tìm chết, người mệnh ngạnh Tang môn tính chuyên khắc người,khắc chết hai mươi mươi đoảng mệnh của người không nói, hiện tại còn muốn khắc cả lão nương, biết thế lúc người mới sinh ta liền bốp chết người cho rồi, còn dám trợn.." "

Không né chẳng lẽ đứng im cho người tấu à? Cổ Phán Nhi định phản tấu nhưng không dám đánh đi xuống.

Nghĩ mình cùng lão thái thái này không quan hệ,nhưng lão thái thái này cùng với nguyên chủ lại có quan hệ,nếu xuống tay thật,tự mình nghĩ cũng biết đừng mong sống yên ổn ở Cổ gia thôn này,đối với người noi đây hiếu đạo được đối xem trọng,nếu xuống tay thật thì không bị đánh chết cũng bị nước miếng dìm cho chết đuối.

Mới vừa xuyên đến nơi này,còn chưa tìm hiểu rõ ràng, nên Cổ Phán Nhi cũng không nghĩ muốn đi tìm chết.

Nhưng lão thái thái này miệng cũng quá có thể đứng ở giữa cửa mà la mắng không ngừng nghỉ. Cổ Phán Nhi cũng không đến gần,không trốn tránh nên bị bà ta đánh cho vài cái.Lão thái thái đã ngoài năm mươi nhưng sức lực vẫn còn lớn,vừa đánh vừa cào,Cổ Phán Nhi đau đến nhe răng nhếch miệng.

Không đánh người mất mặt quá đi!

Cổ Phán Nhi trốn trong chốc lát,không nhịn được nữa nàng một tay xách lão thái thái lên ném ra cửa.

Phanh! Cửa đóng lại,nàng rống lên:"Cái lão chủ chứa nhà người thật phiền phức quá đi "

Một cái nam nhân què chân đang chạy tới,hắn ta không thấy màn lão thái thái bị ném ra cửa chỉ nghe được câu đại bất kính của Cổ Phán Nhi liền sợ chết khiếp,chạy nhanh qua khiển trách Cổ Phán Nhi:"Đại nha người sao có thể nói chuyện với nãi nãi như vậy,mau xin lỗi nãi nãi đi ".

Theo sát nam nhân què chân là một phụ nhân sắc mặt trắng bệch cũng lên tiếng:"Đại nha mau nghe cha người,mau xin lỗi nãi nãi đi "

Cổ Phán Nhi nhìn qua khe cửa,nhìn đến khóa mắt co giật.

Phu thê hai người này đúng là cha mẹ của nguyên chủ,ký ức trong đầu hiện lên rõ ràng là hai cái đại bánh bao.

Lão thái thái cũng bị một màn này của Cổ Phán Nhi cũng bị dọa cho chết khiếp,nàng ở Lão Cổ gia tự tung tự tác oai phong quen rồi,nào ngờ có ngày nha đầu ngốc giống như cái hủ nút, đánh chết cũng không dám thả ra cái rắm,thế nhưng có một ngày cũng dám động tay động chân với nãi nãi này bà,tuy rằng cái móng roi không đau lắm nhưng trong lòng cũng có chút hoảng sợ.

Nha đầu ngốc này cũng không thể so với người khác,sức lực vô cùng lớn có thể so được với một cái tráng nam.Tuy rằng cũng chưa có mạo phạm bà nhưng cũng là một cái ngốc,cũng không biết chừng nào sẽ mạo phạm tới,có khi lục thân cũng không nhận.

Lão thái thái trong lòng nghĩ thầm định bỏ qua nhưng sợ mất mặt,miệng kêu la:"Trời đất ơi cháu gái định làm ngã chết nãi nãi nè,ta dường cháu gái không bằng dường gia súc à ".

Một mặt lẳng lóc bò dậy hướng phía cha mẹ Đại Nha nhào qua,bắt lấy nương Đại Nha đánh một trận."Hào cháu gái ta bị bà nương người ham ăn biếng làm giáo thành như vậy,đồ phá sản tang môn tính,lúc trước làm thế nào để lão tam cưới người ".

Nương Đại Nha nào dám trốn,bị bà ta đè cổ đánh xuống nàng ta đau đến mất điều đồ.

Cha Đại Nha nóng nảy không dám đi can ngăn lại đau lòng tức phụ bị đánh, hăn che chở cho tức phụ cùng nhau bị đánh.

Cổ Phán Nhi lẻ mắt qua khe cửa xem ba người,khuôn mặt đen gầy của nàng không ngừng run rẩy

Đây là người thân nguyên chủ!

Nội tâm nàng buồn bức đến cực điểm,không nhịn xuống được,nàng hung hăng đập cửa.

Phanh!

Lão thái thái bị âm thanh làm chấn kinh ngừng la mắng,có chút phát hoảng run rẩy nhìn về phía cánh cửa, quý nha đầu ngốc này định lực thân không nhận sao?

Sao....Sao nhìn giống điên rồi!

Nhiều năm như vậy nha đầu ngốc này bình thường nàng không điên điên chỉ biết vui đầu làm việc. Nhưng phụ cận cũng không phải là không có kẻ điên,một khi điên lên mặc kệ già trẻ gái trai đều đánh,lão thái thái cũng sợ bị ngốc Đại Nha nổi điên lên đánh người.

Mình vừa mới đánh nương Đại Nha,ai biết hay không ngốc Đại Nha sẽ thay nương báo thù,chính là nàng vừa mới ra tay ném lão bà từ mình ra cửa,nếu thêm tí lực ai biết sẽ ném ra thành dạng gì?

Trong phòng Cổ Phán Nhi vừa đập một phát,liền ngã thẳng tấp về phía giường,thân thể cứng đờ ngã trên giường,nàng trừng lớn đôi mắt nhìn lên nóc nhà,về mặt như bị sét đánh.

Như thế nào liền xuyên qua đây? Trùng tên trùng họ,liền đến nhũ danh cũng giống nhau.

Cuộc sống của cha mẹ nguyên chủ hằng ngày rất cực khổ, nguyên nhân là do tướng mặt họ quá khổ,Cổ Phán Nhi lưỡi khô miệng đắng, dứt khoát nhắm mắt lại, mắt không thấy tâm sẽ không phiền.

Đây chỉ là cha mẹ của nguyên chủ,có cái điều quan hệ gì với nàng đâu, thân thể này của nguyên chủ sớm bị buộc đội khăn voan gả lại đây,không biết ai buồn buồn gõ một gậy vào đầu nguyên chủ, đánh bay hồn phách nàng ta, sau đó bị tu hú nàng chiếm tổ.

Nàng sờ sờ đỉnh đầu trên đó còn u một cục như cái bánh bao, có thể thấy được người đánh gậy này có bao nhiêu tàn nhẫn.

Yên tĩnh được một hồi, không bao lâu sau bên ngoài lại ồn ào lên là tướng công cùng bà bà của nàng gặp tai uon. Tuy là nàng làm bộ không nghe thấy nhưng tiếng ồn càng ngày càng lớn tru lên xông vào tai nàng, phiền quá đi mất,nàng hận không thể chụp một tát chết lão thái thái.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Một nhà cực phẩm

Edit: Snow

Trong trí nhớ của nguyên chủ, lão thái thái này họ Chu là nãi nãi của nguyên chủ, là một người ích kỷ,bất công đến vô biên. Nguyên chủ ăn không ít gậy gộc từ nàng ta.

Nàng ta gả cho gia gia nguyên chủ sinh được bảy người con,sống được năm người,một gái bốn trai,cha mẹ nguyên chủ hàng nam oa đứng hàng thứ 3

Khuê nữ Cổ Đại Hoa lớn tuổi nhất, đã sớm xuất giá, sinh được hai cái nhi tử,một khuê nữ

Lão đại Cổ Đại Giang năm nay 39 tuổi, cưới vợ là Trần thị (Trần Bông Cải, tên trong bản cv chứ không mình đặt nhé) sinh 3 trai 1 gái. Con trai cả Cổ Tới Kim năm nay 19 cưới vợ là Hồ thị,hiện tại có một nữ nhi. Nhị nhi tử Cổ Tới Bạc mười sáu tuổi,tam nhi tử Cổ Tới Tài 12 tuổi,nhi nữ Nhị Nha 15 tuổi.

Lão nhị Cổ Đại Hải năm nay 37 tuổi,cưới vợ Lý thị chỉ sinh được một nhi tử Cổ Tới Điền 14 tuổi.

Lão tam Cổ Đại Hà 34 tuổi cưới vợ Trương thị sinh được 6 cái oa nhi sống bốn cái, nguyên chủ Cổ Phán Nhi, nhũ danh Đại Nha, đứng hàng lão đại, mười sáu tuổi, Tam nha Vọng nhi mười một tuổi, Tứ nha Lưu nhi chín tuổi, nhỏ nhất là nhi tử sáu tuổi, vốn dĩ đặt tên Cổ Tới Tiền, nhưng cha Trương thị xuất thân là tú tài chết sống không cho tiểu nhi tử dùng tên này, đổi thành Cổ Tới Bảo, lại cấp cho ba cái nữ oa đặt đại danh, nên bị bà bà Chu thị ghi hận chuyện này.

Lão tứ Cổ Đại Hồ là con lúc tuổi già, mười tám, cưới vợ Liễu thị, có một tử Cổ Văn Kiện,chưa tròn 1 tuổi.

Ngoài cửa còn gào, cha mẹ nguyên chủ mới khuyên một câu đã bị lão thái thái chi vào mũi mà nằng chực câu,mắng tới mắng lui cũng chỉ là ham ăn biếng làm, đồ sao chổi,lão thái thái nằng một rồi lập lại sức cường hãn mười phần.

Ngày hôm qua nguyên chủ che cái khăn voan,bọc miếng vải đồ cũ gả qua nơi này.

Lại nói tiếp cũng buồn cười, nguyên chủ là cái đầu óc không quá linh hoạt, nghe nói là Trương thị sắp sinh còn bị lão thái thái bắt đi cắt cò heo, cò heo còn chưa cắt xong liền ngồi xổm sinh, lúc sinh ra không ai tiếp, nên bị rớt xuống đất. Mười sáu tuổi cũng không ai tới cầu hôn, sức lực lại lớn, có thể ăn, có khi ăn không đủ no liền phải cướp, thường thường bị đánh. Còn bởi vì là cái đầu óc không linh hoạt không thiếu làm người ngoài chê cười, đã sớm cân nhắc nhà nào cưới không cưới nổi tức phụ, đem nàng gả cho qua.

Cách vách gia cũng họ Cổ, cô nhi quả phụ, dựa vào An quả phụ thêu thùa mà sống, hơn nữa nhi tử Cổ Thanh bởi vì bị sinh non nên thân thể vẫn luôn không tốt, hàng ngày cũng khó khăn túng thiếu, thật vất vả nhi tử Cổ Thanh mới được mười ba tuổi, An quả phụ một ra bệnh, hợp với Cổ Thanh cũng cấp ra bệnh, mẫu tử hai người tức khắc liền cảm thấy không tồn tại hi vọng sống.

Vốn dĩ hai nhà cũng không định cưới gả,nhưng cái gì cũng có nguyên nhân,đệ đệ Cổ Tới Bảo của nguyên chủ bị bệnh, nãi nãi bất công không chịu cho tiền xem bệnh,vừa lúc nghe nhà cách vách đề nghị xung hi,vậy là nguyên chủ được gả qua vừa cấp bạc đệ đệ chữa bệnh vừa giải quyết được vấn đề ngốc Đại Nha.

Chu thị nghĩ cũng thật tốt,Đại nha tuy ngốc nhưng sức lực lại lớn có thể so với một nam nhân trưởng thành. Dù sao cũng là cái gốc lá gan lại nhỏ,đến lúc đó hù dọa một chút, đến thời điểm làm việc thì trở về làm việc, đến thời điểm ăn cơm liền qua cách vách ăn cơm, như thế sẽ có được một cái lao động miễn phí.

An quả phụ tuy rằng có chút ghét bỏ Cổ Đại Nha là người ngốc, nhưng không chịu nổi người khuyên, nói Đại Nha tuy rằng có điểm choáng váng,nhưng làm việc cần mẫn, hơn nữa thể chất không kém, nhất định là cái hảo sinh đường. Nhi tử Cổ Thanh là cái ốm yếu, chính mình lại nói không chừng khi nào liền bệnh không. Cưới cái ngốc tức phụ tốt xấu gì cũng lưu được hương khói, xem như cấp cha hắn cái công đạo, nên liền nhận việc hôn nhân này.

Cổ Thanh cũng không nguyện ý cưới tức phụ, không nói tức phụ này là cái ngốc, còn lớn hơn mình tận ba tuổi, nhưng thấy nương mình một phen nước mắt một phen nước mũi, cũng liền cắn răng đáp ứng.

Ai biết mới vừa thành thân ngày hôm sau,nhà mẹ đề tức phụ liền tìm đến làm mẫu tử hai người tức giận thiếu chút nữa ngất xỉu.

Hai nhà kết thân trở thành trò cười ở trong thôn, chưa thấy qua nhà ai gả cưới mà đơn giản như vậy, không làm tiệc rượu không nói, liền cái thân bằng cũng không mời, người trong nhà gõ bốn gõ nổi, đội một cái khăn voan cũ bái đường xong việc.

Còn chưa nói xong,mới kết thân một ngày, nhà mẹ đẻ đến tìm cô dâu mới về nhà làm việc.

Nãi nãi cãi nhau ầm ĩ, đại bá mẫu Trần thị cũng tới xem náo nhiệt,ngoài cửa nói nước miếng bay tứ tung, không ngừng bôi đen Cố Đại Nha, còn đem nhân gia cô nhi quả phụ nói thành chỉ còn lại có một hơi, còn không được chết từ tể còn định liên lụy đến lão Cố gia (liên lụy Cố gia là liên lụy đến nhà mẹ đẻ Đại Nha) nhà bọn họ, tai họa Cố Đại Nha nói không chừng còn đem tai họa đến cho lão Cố gia.

Xung quanh người xem náo nhiệt rất nhiều nhưng không có ai đứng ra nói giúp, bởi không ai muốn đắc tội lão Cố gia.

Lão thái thái Chu thị mắng xong nhi tử con dâu, lại chỉ vào thông gia mắng một hồi, mới lần nữa định gõ cửa, bất chợt Cố Phán Nhi ra làm việc cho nàng, chưa kịp gõ cửa đã được mở ra.

Cố Phán Nhi muốn điên rồi,nàng còn chưa tiếp nhận được sự thật là nàng đã xuyên qua,bị sự thật này giày vò làm cho sốt ruột,cả người không dễ chịu,nằm lại không được,lại lần nữa từ trên giường nhảy xuống, vài bước vọt ra cửa, kéo cửa ra.

Cửa ‘ kéo kẹt ’ mở ra, âm thanh vô cùng chói tai.

Chu thị có giáo huấn lần trước,nên đỡ được tường,thân thể lão đảo nhưng không ngã.

Cố Phán Nhi khinh thường mà nhìn thoáng qua Chu thị, sau đó hướng bốn phía nhìn lướt qua, mặt trầm xuống nói: “Nháo đủ chưa?”

Tiếng ồn ào đột nhiên im bật, âm thanh Cố Phán Nhi không mang theo bất luận cảm tình nào mắt liếc quá, mọi người đều cảm thấy khắp cả người phát lạnh, đều rung mình một cái, không tự giác mà lui lại mấy bước.

Cố Phán Nhi đứng cách xa nên không rõ ràng lắm,sức lực lại lớn,không phải muốn đánh người chứ!

Trần thị cũng rung mình một cái, bất quá nghĩ đến Cố Đại Nha ngày thường cũng là cái ngốc, bị đánh cũng sẽ không hé răng một tiếng, nên cũng liền không sợ hãi, chống nạnh mắng lên: “Cố Đại Nha ngươi đây là có ý tứ gì? Gả chồng nên cánh cứng lên không ít à? Còn dám đối với nãi nãi ngươi hô to gọi nhỏ, trưởng bối nói chuyện khi nào đến lượt ngươi tới xen mồm?”

Cố Phán Nhi liếc mắtTrần thị một cái: “Ngươi là ai? Ta nhận thức ngươi sao?”

Trần thị xém chút ngã ngựa, vỗ đùi kêu lên: “Làm bậy nha, chất nữ ta ngoan ngoãn mới vừa gả lại đây một ngày, liền đại bá mẫu này cũng không quen biết, đây không phải là chọc vào nhân tâm người ta sao? Nay cô nhi quả phụ quả nhiên không phải cái tốt, mới một ngày đã đem chất nữ dạy hư vậy đó,mọi người mau tới bình phẩm phân xử, này là chuyện gì à.”

Mọi người nghị luận sôi nổi, nói An quả phụ không tốt, cũng có nói lão cố gia không đạo đức.Bất quá còn có rất nhiều người nghị luận Cố Phán Nhi, rốt cuộc Cố Phán Nhi bộ dáng này cũng quá hung ác,cùng với bộ dáng ngày thường hoàn toàn không giống nhau.

Cũng có người chú ý tới đỉnh đầu Cố Phán Nhi: “Này Cố Đại Nha không phải bị đánh điên rồi đi?”

Lời này vừa ra, mọi người sắc mặt cổ quái lên.

“Này Cố Đại Nha vốn dĩ đã ngốc, hơn nữa giờ lại điên, An quả phụ gia còn có thể sống được không?”

“Cũng không biết bị ai đánh, như vậy cái nha đầu ngốc là cái là cái chắc, ngày hôm qua chắc là bị đánh bất tỉnh khiêng qua đi.”

" Vừa ngốc,vừa điên thật đau đầu "

" Này lão Cố gia vừa tàn nhẫn vừa thiếu đạo đức,về sau ít tiếp xúc thì tốt hơn "

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Mụ lười

Edit: Snow

Chu thị vừa nghe vậy, tức khắc liền khó chịu, đó là chuyện gia đình mình, dạy dỗ con cháu, như thế nào liền thành làm chuyện thiếu đạo đức? Một đám gia hỏa không có mắt, nha đầu ngốc này bị đánh khăng định là do nha đầu ngốc này không nghe lời, bằng không sao có thể sẽ bị đánh. | Chu thị đem mọi cái sai điều đồ lên đầu Cố Phán Nhi, cho rằng không phải do Cố Phán Nhi nói, người khác liền sẽ không nói nhiều lời nhân thoại như vậy.

"Đánh điên rồi thì thế nào, cho dù là điên thì ta cũng là nãi nãi của nàng, nàng còn dám đánh ta?" Chu thị mắt sắc nhìn đến người nói háng hái nhất bà nương Tam Cầu Từ, bà ta cời gậy xông lên đánh: “Ngươi là cái mụ già thói miệng phun đầy phân à, nhà của chúng ta trên dưới hòa thuận, nhi tử mỗi người hiểu thuận, ngươi cái mụ già thói ghen ghét không được, cố ý bại hoại thanh danh nhà ta, đánh chết ngươi.....”

Tam Cầu Từ bà nương nhìn Chu thị xông tới, chạy nhanh trốn trong đám người, tuy là nàng chạy trốn mau, nhưng cũng bị đá gậy đánh trúng vài cái đau đến nhe răng nhếch miệng, tránh ở sau đám người hùng hùng hổ hổ.

Trần thị tung ta tung tãng đi lên đỡ cánh tay Chu thị thêm nắm thêm muối: “Nương nhưng ngàn vạn lần đừng tức giận, muốn tức phụ nói, này đều là do Đại Nha đứa nhỏ này, mới vừa thành thân một hồi liền lười thành như vậy, làm hại nương xuống đài không được, như vậy còn phải nói, nhà ai vui cười được cái tức phụ lười như vậy,phải đến hảo hảo quản giáo mới được.”

Chu thị vừa nghe, tức khắc một đá giày trừu qua đi: “Ngươi biết như vậy còn để lão bà tử ta một mình ở chỗ này kêu người,ngươi sáng sớm đi làm gì? Hay là ngươi tính toán làm thay việc Đại Nha?!”

Trần thị ăn đau, nịnh nọt nói: “Tức phụ này không phải thân thể không quá thoải mái sao, lại nói Đại Nha có thói quen làm việc, sao tức phụ lại bằng đại nha, vẫn là để Đại Nha làm thì tốt hơn”

"Hừ, cái đồ lười nhiều cúrt đái ". Chu thị nường mắt thấp phần không tốt.

Trần thị cười mĩa mai,cũng không nói tiếp, trông mắt lưu chuyển, tự cho là không ai nhìn đến, nhìn bốn phía đánh giá.

Quả phụ An thị nhỏ giọng rừ khóc, Cố Thanh chính giữa nhỏ giọng mà rống, thường thường phần nộ mà trừng liếc mắt một cái, trừng đến nhiều nhất chính là trừng Cố Phán Nhi, hẳn nghĩ nếu không phải bởi vì Cố Phán Nhi, thì sẽ không phát sinh những việc này.

Phu thê Cố Đại Hà nhìn Cố Phán Nhi muốn nói lại thôi, Cố Phán Nhi xem như không có việc gì, ngẩng đầu nhìn đình có tranh, dứt khoát dùng lỗ mũi xem người, thật sự lười phản ứng với đám người cực phẩm này.

"Các người rốt cuộc muốn như thế nào?" Cố Thanh về mặt phần hận, bày ra bộ dáng muốn ăn thịt người, rốt cuộc nhin không được lên tiếng, đáng tiếc bộ dáng này Cố Thanh một chút cũng không dọa được người, chỉ giống như tiểu bệnh miêu (ý là giống con mèo bệnh đó mấy ban).

Chu thị đầy mặt khinh thường: “Các người đem ta cháu gái dạy hư, đền đi!”

Cố Thanh về mặt phần nộ, chỉ vào Cố Phán Nhi: “Nữ nhân ngốc này rõ ràng chính là bị các người đánh hư, lại đổ trên người chúng ta, bắt quá là xem chúng ta dễ khi dễ, nên bắt chúng ta đền,các người còn có biết xấu hổ hay không hả?”

Trần thị vừa nghe bời, lập tức liền kích động lên: “Là ai đánh chúng ta cũng không biết, chỉ biết là ở nhà các người ở một buổi tối, liền trở nên vừa điên lại vừa lười, vốn dĩ là một cô nương rất ngoan ngoãn, hiện tại biến thành cái dạng này, không tìm các người tính toán số thì tìm ai tính toán số?Bồi tiền, bằng không các người một đám đều đừng nghĩ hảo quá.”

Chu thị ứng tiếp: “Đúng vậy, lão đại tức phụ nói đúng, chạy nhanh bồi tiền!”

Hai người người một câu ta một câu, đem Cố Thanh mẩu tử bức đến trong góc, bày ra vẻ không lấy tiền ra bồi liền tuyệt không buông tha, người xem cứng lưỡi không thôi, mọi người nghị luận sôi nổi.

Một số người không biết xấu hổ cho rằng đền tiền là đương nhiên,nhưng đó chỉ là số ít.

Cố Đại Hà do dự một chút, cuối cùng là nhìn không được liền kéo kéo ống tay áo Chu thị: “Nương, Đại Nha nàng đã gả cho nhà người ta, giáo thành như thế nào chuyện của gia đình người,ta không thể.....”

Chu thị quay đầu lại cho Cố Đại Hà một cái tát: “Như thế nào là gia sự bọn họ, chẳng lẽ Đại Nha không phải do người sinh? Người chân què đầu óc hồng rồi phải không? Ta đây là cho Đại Nha thảo lấy lại công đạo, người như thế nào làm cha, không thấy được người Đại Nha bị..... Người..... Người cái nha đầu chết tiết kia, mau buông ta xuống..... Ai u.....”

Cố Phán Nhi thật sự chịu không nổi những tạp âm này, dứt khoát mỗi tay một cái, đem Chu thị cùng Trần thị cùng ném ra cửa, ‘ phanh ’ một tiếng đóng cửa lại, sau đó vỗ vỗ phui tay.

"Người, người..... Đại Nha, người như thế nào có thể đối với nãi nãi người như vậy,người đây là.....” Cố Đại Hà lắp bắp, một câu nói nửa ngày cũng chưa nói xong, Cố Phán Nhi ánh mắt lãnh lẽo nhìn qua, hẳn liền im miệng.

Trương thị cũng hoảng sợ, trước kia Đại Nha tuy có thời điểm choáng váng,nhưng cũng tính là nghe lời, nhưng ánh mắt như vậy chính là chưa từng có quá, hù đến người ta không dám hé răng.

“Mong, mong nhì, người làm sao vậy?” Trương thị cũng nói lắp.

Cố Phán Nhi nghiêng đầu, nhủu mày do dự một chút, dứt khoát cũng mỗi tay một cái, đem hai người xách tới cửa, bắt quá nhưng không có giống lần trướcném văng ra, mà là đẩy ra cửa, sau đó đóng cửa lại, làm mọi người trợn mắt cứng họng.

Lần này tất cả mọi người đều choáng váng, Toàn Phúc gia Đại Nha quả nhiên điên rồi.

Náo nhiệt này vẫn không nên xem thì hơn,vẫn là chạy nhanh về nhà,về sau nếu gặp Đại Nha phải trốn xa một chút,sức lực cỡ này lỡ phát điên có thể đánh người,thật đáng sợ.

Cười cái bà nương điên như vậy,Thanh ca nhi cũng thật xui xẻo, toàn phúc gia (người nhà lão thái thái) cũng quá không có đạo đức.

Người xem náo nhiệt tản ra lưu lại Toàn Phúc gia mấy cái mặt nhìn nhau, lão thái thái tức giận đến cái mũi đều muốn rớt ra ngoài, cời gậy liền đi đánh Trương thị: “Đều là tại người cái bà nương này, đồ Tang Môn tính, sinh ra cái bồi tiền hóa, choáng váng còn giả điên, làm hại ta mặt mũi đều ném. Nói không chừng đây là người dạy, bằng không gốc từ sao sẽ biến thành cái dạng này, ta làm người không tốt à, sao lại tạo nghiệt này,làm lão tam cười mụ lười người ăn không làm, hiện tại Đại Nha bị người dạy thành như vậy, về sau công việc của Đại Nha trước kia đều do người làm, làm không xong đừng nghĩ ăn com.....”

“Nương, đừng đánh, đừng, đừng đánh.....”

Cố Đại Hà thấy tức phụ nhà mình bị đánh, đau lòng không thôi, lại không dám đi can lão nương nhà mình,dành phải ôm đầu đi chấn. gậy đánh vào hấn,một đại lão gia như hấn đều cảm thấy đau khắp người, nếu là đánh trên người tức phụ nhà mình thì đau đến mức nào,Cố Đại Hà lại sột ruột lại đau lòng.

Chỉ có thể cầu nguyện lão nương nhà mình nhanh đánh mệt, xả ra khẩu khí này.

Trần thị ở một bên xem diễn, mặt ngoài lúc kinh lúc rống, thường thường khuyên can một chút, lại ở bên thêm mắm thêm muối, đẩy lòng lại vui sướng khi người khác gặp họa, không biết vui thành cái dạng gì.

Đối với việc dôi cha mẹ bánh bao bị đánh,Cố Phán Nhi hiện tại không biết, phỏng chừng biết cũng không quan, hiện tại nàng còn chưa thích nghi hoàn toàn với cái thân phận này,Nếu không phải trước mắt hai người đang ôm nhau khóc là chủ nhân của nhà này, nói không chừng nàng cũng sẽ quăng ra ngoài.

Khóc sụt sướt, thật đúng là phiền quá.

Cố Phán Nhi do dự một chút, vron chân đá nhẹ một chút: “Uy, khóc xong rồi nấu com cho ta đi ”.

Tiếng khóc dừng lại, Cố Thanh nhảy dựng lên: “Muốn ăn chính người làm đi!”

Cố Phán Nhi nhủ mày: “Người xác định muốn ta tự đi làm”.

Cố Thanh trừng mắt nhìn Cố Phán Nhi liếc mắt một cái: “Không phải người chẳng lẽ là ta, trách không được nhà mẹ đẻ người mắng người lười, quả nhiên là mẹ lười”.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tới đòi tiền

Edit: Snow

Cố Phán Nhi cương rồi lại cương, run rẩy khoe miệng, cắn chiếc đĩa yên lặng xoay người đưa lưng về phía bọn họ..

Mẫu từ hai người đáng thương vô cùng,cùng phân nhau chén nước cháo loãng, canh uống cũng chỉ có nước. Một bữa ăn chỉ có bấy nhiêu mặc kệ đói hay no, ăn cũng giống như không ăn, Cố Thanh cắn răng trừng mắt nhìn Cố Phán Nhi liếc mắt một cái, chạy đến lu nước uống một bụng nước, mới không cảm giác đói.

“Nurong, ta đi đào rau dại, người liền ở nhà nghỉ ngơi, đừng làm thêm thừa.” Cố Thanh công trên lưng cái sọt, lấy một cái lưỡi hái, trước khi ra cửa còn trừng mắt nhìn Cố Phán Nhi liếc mắt một cái.

An thị muốn nói lại thôi, thờ dài một hơi: “Người đi sớm về sớm”

Cố Phán Nhi giống như cái bóng,vô thanh vô thức đuổi kịp Cố Thanh, An thị xoay lại không thấy Cố Phán Nhi liền giật mình lập tức nhảy dựng nhìn ra bên ngoài thấy Cố Phán Nhi chạy như quỷ đuổi theo Cố Thanh.

Này, này.....

An thị lấp ba lấp bắp há miệng, miệng giật giật nhưng là không kêu ra tiếng được.

Đào rau dại cũng công việc mỗi ngày của Cố Thanh,hắn thân thể không tốt, trước kia An thị không yên tâm Cố Thanh đi ra ngoài một mình, nhưng gần đây An thị đôi mắt càng ngày càng không tốt,việc đào rau dại này liền dừng ở trên người Cố Thanh. Cố Thanh đã đào hai tháng rau dại, thân thể cũng trở nên ngày càng không tốt, cái này làm cho An thị lo lắng không thôi, hiện giờ thấy Cố Phán Nhi đuổi kịp, tâm tình cũng buông xuống không ít.

Liên tính con dâu này có điểm gốc không thể hỗ trợ, nhưng cũng có thể trông chừng nhi tử cũng có điểm tốt.

Vừa muốn xoay người vào cửa, An thị phát hiện đối diện Cố Thanh đi tới một phụ nhân có tướng mạo chanh chua, phụ nhân nắm tai một người nam nhân hướng bên này đi qua, tức khắc An thị liền cả kinh nước mắt đều sắp chảy ra.

Cố Thanh dừng lại, làm Cố Phán Nhi nhíu nhíu mày, do dự một chút, liền thối lui lại sau.

“Nha, này không phải thanh ca nhi sao, đây là tức phụ người mới cưới đi? Lớn lên cũng rất tuấn tú sao” Phụ nhân bụng nam nhân ra.che kín đường đi của Cố Thanh, khoa trương mà kêu lên.

Âm thanh thật sự là khó nghe, Cố Phán Nhi đảo mắt tại lần nữa im lặng lui ra phía sau.

Cố Thanh nhíu nhíu mày cũng lui về phía sau hai bước, liên tính phụ nhân này không chắn đường hắn cũng không tính toán rồi đi lúc này.

An thị thấy Cố Thanh bị che khuất, tức khắc liền luống cuống lên,vừa lau nước mắt vừa lao tới: “Tổng đại tỷ người, người muốn làm gì đây? Không được khi dễ nhi tử ta!”

Tổng đại tỷ khoa trương mà hét lên: “Nha, ta nào dám khi dễ nhà các người à! Người cái đồ không biết xấu hổ, đồ đi đâu đem nam nhân câu dẫn đến hòn cũng không thả ra, ta nếu dám khi dễ các người, nam nhân đáng chết này còn không đem ta huỷ, đem người cưới trở về à!”

Âm thanh của phụ nhân này vốn bén nhọn giờ lại hét lên nên bốn phía đều nghe thấy.

Đang lúc sáng sớm, các thôn dân đến giờ đi lao động, rất nhiều người đều có thể nghe thấy âm thanh củaTổng đại tỷ, mọi người sôi nổi ra xem náo nhiệt, đối với An thị cùng Tổng đại tỷ chỉ chỉ trỏ trỏ.

Vốn dĩ ở trước mặt Tổng đại tỷ, nam nhân kia còn thành thật, lúc này khó chịu, thấp giọng nói: “ người đây là nói gì đâu? Ngày thường ở nhà người nói như thế nào ta liền không tính, nhưng đây là ở nhà người khác. Huống hồ không phải ta đã nói rồi sao? Ta cùng với An muội tử thật sự không gì, người sao không chịu tin?”

Tổng đại tỷ tức khắc lớn tiếng hét chói tai: “Không gì mà người còn cho tiền nàng tiêu, còn có biết xấu hổ hay không!”

Đều nói quả phụ trước cửa nhiều thị phi, ngày thường về lời đồn An thị cũng không ít, bất quá đều là vô căn cứ, toàn nói bằng miệng mà thôi. Nhưng hôm nay tình huống này không giống nhau, tức phụ người ta đều đã tìm tới cửa.

Có náo nhiệt xem, các thôn dân cũng không vội mà đi làm việc.

Lưu Thiết Trụ nóng nảy đỏ mặt, rống lên: “Sao lại thế này, không phải nói tới đòi tiền thôi sao, sao bây giờ lại nói lời bậy bạ vậy? Ta không phải đã cùng người giải thích rồi sao? Người sao còn như vậy đâu?”

Tổng đại tỷ vốn dĩ chỉ có một chút hoài nghi, nhưng thấy Lưu Thiết Trụ bảo vệ An thị như vậy, tức khắc liền càng thêm hoài nghi, nhào lên đánh mắng: “Ta đánh chết người cái không biết xấu hổ, lão nương gả cho người nhiều năm như vậy, cho người sinh nhi dưỡng nữ, từ trước đến nay không có làm chuyện gì có lỗi với người. Người khen ngược, cảm tiền lão nương thù thu được đi nuôi dưỡng đồ quả phụ không biết xấu hổ này, người không thấy thất vọng với lão nương sao”

Lưu Thiết Trụ cảm thấy mặt mặt, đẩy Tổng đại tỷ.ra.

Tổng đại tỷ đầu tiên là sùng sốt, sau đó đặt mông ngồi dưới đất, vỗ đùi gào khóc: “Ông trời ơi,ta đây là tạo nghiệt gì à, như thế nào liền gã cho một nam nhân không có lương tâm như vậy, để cho ta đi chết đi, đồ phải để người khác chê ta chiếm vị.”

Theo Tổng đại tỷ khóc nháo, các thôn dân cũng nghe được mình bạch đây là chuyện gì. Sôi nổi chỉ trích An thị không biết xấu hổ, thông đồng đàn ông đã có vợ, làm hại gia đình phu thê người ta bất hòa.

An thị vội vàng giải thích: “Không, không phải, ta.....”

Không đợi An thị nói xong, Tổng đại tỷ thét chói tai liền đánh gãy lời nói của An thị “Cái gì không phải, chẳng lẽ Thiết Trụ nhà ta không có cho tiền người tiêu? Người dám thề với trời?”

“Ta, ta.....” An thị nước mắt ‘ rùng rùng ’ chảy xuống, không biết nên giải thích như thế nào.

Nguyên lai hai tháng trước An thị đến trấn trên giao thù phẩm cho tiệm thù, nhưng đi không vài bước liền té xỉu ở trên phố, cùng lúc đó Lưu Thiết Trụ cũng giao thù phẩm nhìn thấy, đưa đến y quán. Lúc ấy An thị bị bệnh rất nghiêm trọng, thù phẩm chút tiền ấy căn bản không đủ để trả tiền được, Lưu thiết trụ thấy An thị đáng thương, liền đem tiền mình bán thù thừa được năm mươi văn trả luôn tiền được cho An thị, Lưu thiết trụ là người thành thật, không tính toán xem An thị còn tiền hay không cũng không hỏi An thị là người ở đâu.

Nhưng không chịu nổi Tổng đại tỷ không vui a! Không duyên có thiếu năm mươi văn tiền, thế nào cũng phải hỏi cho mình bạch, Lưu thiết trụ không chịu nổi đem sự việc nói ra, Tổng đại tỷ nghe xong chạy nhanh đi hỏi thăm. Nhưng hỏi thăm hai tháng cũng không nghe được gì, cho rằng năm mươi văn tiền kia ném đá trên sông, chưa từng nghĩ hôm qua nghe người ta nói chuyện phiếm, nói bên này Cô gia thôn cưới vợ, biết được này An thị này đúng là An thị trong miệng Lưu thiết trụ kể về cái nữ nhân đáng thương kia, liền lập tức liền đuổi lại đây.

Hỏi thăm người phía trước, có người chỉ vào Cô Thanh, nói là nhi tử của An thị.

Kết quả là, xuất hiện một màn kia.

Muốn nói An thị này nếu là tức phụ nhà người khác liền không tính, nhưng cố tình lại là cái quả phụ xinh đẹp, giờ đây còn thấy bộ dáng xinh đẹp của An thị, Tổng đại tỷ giận tới tái mặt, không cần suy nghĩ liền hoài nghi lên.

Hơn nữa An thị này còn bày ra bộ dáng không giải thích được, Tổng đại tỷ sao có thể không nghi ngờ, lăn long lóc từ trên mặt đất bò dậy, hướng phía An thị vọt qua: “Ta đánh chết người cái đồ đi không biết xấu hổ!”

An thị vốn là thể nhược yếu, nơi nào trốn được, lập tức bị té ngã trên đất, trong nháy mắt mặt đã bị tát mấy cái, trên mặt tái nhợt nhiều thêm mấy vết máu.

Cô Thanh kêu sợ hãi nhào tới: “Không được đánh nương ta ”.

Tổng đại tỷ lớn lên năm đại bốn thô, một phen liền vác Cô Thanh ném qua một bên, ngồi ở trên người An thị tiếp tục bắt lấy đầu tóc An thị hướng mặt, hướng về phía dưới ngực mà đánh, bên đánh bên mắng: “Cho người câu dẫn nam nhân ta, ta làm người câu dẫn nam nhân ta, người cái đồ đi không biết xấu hổ, lớn lên về mặt hồ ly tinh ...”

Cô Phán Nhi vốn không tính toán nhúng tay, nhưng mắt thấy tiểu tướng công bị vurt ra liền phải té ngã, không nhịn được đuổi tay đỡ một phen. Nhưng tiểu tướng công đến nhìn cũng không nhìn nâng liếc mắt một cái, còn chưa đứng vững liền tiếp tục nhào đi lên, cũng không xem hân này tay nhỏ chân nhỏ có thể hay không kéo lay động được nông phụ buh hân này.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thuế ruộng

Edit: Snow

Nàng bữu môi, đuổi tay đem tiểu tướng công xách trở về phóng qua một bên, duỗi tay bắt lấy cái tay của Tổng đại tỷ đang nắm tóc An thị dùng sức nắm chặt.

Tổng đại tỷ thét chói tai buông lỏng tay ra: “A, tay của ta, tay của ta!”

Cô Phán Nhi nhú nhú mày, đem Tổng đại tỷ túm lên, sau đó một chân đạp đi ra ngoài.

“Thật là ồn ào!”

Đối với lý do đá người này thật làm người ta vô ngữ. Tổng đại tỷ chần chờ một chút, lại không dám lần nữa nhào lên, dứt khoát ngồi dưới đất khóc thét lên: “Này đây là không biết xấu hổ khi để người a, nam nhân cũng không đáng tin cậy, bị đồ đi hồ ly tinh kia câu dẫn, mắt thấy tức phụ bị đánh cũng không hỗ trợ a! Này toàn gia nam trộm nữ xướng, đều không phải cái gì thứ tốt, đây là xem lão nương để khi dễ.....”

Cô Phán Nhi nghe được thì vô ngữ, lột chiếc giày của An thị còn ngồi dưới đất hướng Tổng đại tỷ ném qua, vừa vịn chặn miệng thối của Tổng đại tỷ kia, âm thanh đột nhiên im bất.

An thị chớp chớp đôi mắt, lại chớp chớp đôi mắt, ánh mắt không tốt lắm, chỉ biết là Cô Phán Nhi cởi nàng giày, lại không biết giày bị ném tới nào, hơi sợ mà kéo kéo tay áo Cô Phán Nhi: “Đại Nha, ta giày đâu?”

Phi phi phi.....

Tổng đại tỷ đem giày bắt lấy ném trở về, thét chói tai: “Người cái tiểu đồ đi không biết xấu hổ, thế nhưng dám nhét giày rách trong miệng lão nương!”

An thị ngơ ngẩn, sợ hãi mà hướng Cô Thanh phía sau rút cổ lại, giày được ném trở về cũng không rảnh lo.

Cô Thanh trong nháy mắt muốn phun cười, bất quá nghĩ đến tình huống hiện tại này, lại là cười không nổi, lấy giày bị ném trở về giày kia, yên lặng mà mang trở lại trên chân An thị.

Thôn dân vây quanh xem không cái áp lực kia, liền sôi nổi cười phá lên.

“Cười cái gì cười, các người này đàn.....”

Tổng đại tỷ bị cười đến không còn mặt mũi, gấn cổ lên lại muốn thét chói tai, Cổ Phán Nhi cau mày lại giờ tay cời của An thị một chiếc giày khác, Tổng đại tỷ thấy tình thế không tốt vội bưng kín miệng, trừng mắt Cổ Phán Nhi.

Cổ Thanh đoạt lấy giày trong tay Cổ Phán Nhi, hơn nữa trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái: “Đừng lấy giày lão nương ta ”.

Cổ Phán Nhi sờ sờ cái mũi: “Thuận tay thôi!”

Cổ Thanh khoe miệng cười cười, muốn cười lại có chút cười không nổi, lại lần nữa yên lặng mà giúp An thị đem giày mang trở lại.

Cổ Phán Nhi đã không có đồ vật trên tay, hướng trên mặt đất tìm tìm, nhặt được một khối cục đá dính bùn ở trên tay vứt vứt, sau đó tà liếc mắt một cái Tổng đại tỷ.

Tổng đại tỷ vốn dĩ thấy Cổ Phán Nhi trên tay không có giày rách, còn định há mồm mắng to, nhưng đảo mắt Cổ Phán Nhi liền cầm lấy một cục đá so với nắm tay còn to hơn, tức khắc liền hoảng sợ, chạy nhanh từ trên mặt đất bỏ chạy, tránh ở phía sau nam nhân nhà mình, đã sợ lại giận mà trừng mắt Cổ Phán Nhi.

“Có thể yên tĩnh nói chuyện sao?”Cổ Phán Nhi cười tùm tùm hỏi.

“Có thể, như thế nào không thể!” Tổng đại tỷ tránh ở sau lưng Lư Thiết Trụ kêu to, cứ việc trong lòng sợ thật, lại không vui từ bỏ kia năm mươi văn kia, nói còn trừng mắt nhìn An thị liếc mắt một cái. “Người cái không biết xấu hổ đồ đồ, câu dẫn nam nhân ta cho người tiêu tiền, người.”

Cổ Phán Nhi không đem cục đá ném qua, bởi vì nàng không thể bảo đảm lúc bức bối, có thể hay không một cục đá ném phụ nhân ồn ào này bay rớt đầu, bất quá chỉ là đem một khối bùn dính trên tảng đá bề hạ ném đi qua.

Hòn đất không lớn không nhỏ, vừa lúc đập trúng Tổng đại tỷ đang lên giọng nói, nghẹn đến nửa ngày cũng không thể nhổ ra được, nuốt cổ xuống, nghẹn đến nước mắt ào ào.

Hoàn quả khí Tổng đại tỷ đến ghê tởm, cong thân mình phun ra, lại đem hòn đất vừa mới nuốt xuống bụng phun ra. Xem đến mọi người cũng phải ghê tởm, trốn sang bên cạnh, tức khắc liền đem Tổng đại tỷ cùng Lư Thiết Trụ cô lập ra.

Tổng đại tỷ thật vất vả mới hoàn lại được, liền muốn mắng chửi người, nhưng vừa thấy bộ dáng tùm tùm cười của Cổ Phán Nhi, lập tức liền hoảng lên, về mặt kinh sợ mà tránh ở sau lưng Lư Thiết Trụ.

Nếu nói chỉ là bị ném giày với cục bùn thì Tổng đại tỷ hẳn là không đến mức phải sợ hãi như thế, nhưng nhìn Cổ Phán Nhi Tổng đại tỷ liền có loại cảm giác sồn tóc gáy, cả người ứa ra mồ hôi lạnh.

Cổ Phán Nhi lại lần nữa cười tùm tùm nói: “Lúc này đây có thể hảo hảo nói chuyện sao?”

Tổng đại tỷ không dám nói lời nào, dùng sức véo một phen vào lưng Lư Thiết Trụ, ý bảo Lư Thiết Trụ lên tiếng.

Lư thiết trụ đau đến nhe răng, thiếu chút nữa đã kêu ra, trong lòng ngầm bức bà nương nhiều chuyện, bất quá là vẫn thành thật mà hướng về Cổ Thanh mà mở miệng: “Thanh ca nhi, nương người hai tháng trước ở trên phố té xỉu, ta thấy nương người tiền không đủ, đã lấy ra năm mươi văn tiền cho nương người, bị Tổng đại nương đã biết, này không. Này không.”

Cổ Phán Nhi vứt cục đá trong tay hỏi: “Tôi cửa đòi tiền, đúng không?”

Lư Thiết Trụ xấu hổ: “Là, đúng vậy.”

“Thì ra là chuyện này!” Cổ Phán Nhi có chút vô ngữ mà đem cục đá dứt bỏ, vỗ vỗ đất trên tay, vuron móng vuốt về phía An thị: “Năm mươi văn, lấy tới!”

An thị ánh mắt có chút trốn tránh, tránh ở phía sau Cổ Thanh, yếu ớt nói: “Đại Nha, nương không có tiền.”

Cổ Phán Nhi ngăn người: “Năm mươi văn đều không có?”

An thị lại rụt rụt: “Còn có năm văn tiền.”

Cổ Phán Nhi khoe miệng trừu trừu, còn thiếu gấp mười lần, thật đúng là. giờ nàng nói cái gì mới tốt đây? Nghĩ nghĩ lại hỏi: “trong nhà có đồ vật nào đáng giá, lấy tới đây”.

Tổng đại tỷ vừa nghe lấy đồ vật tới, lập tức kêu lên: “Muốn dễ nói, trừ bỏ lương thực thứ khác đều không được!”

Nhìn quanh tà Tổng đại tỷ liếc mắt một cái, lại nhìn về phía An thị: “Có nghe hay không, lương thực cũng đúng.”

An thị vừa nghe đến lương thực hai chữ, nước mắt liền ‘ cạch cạch ’ rơi xuống, nước nỏ nói: “Trong nhà không có lương thực, một chút đều không có, vốn dĩ ngày hôm qua đoàn người còn tặng mười mấy cân lương thực tới, chính là buổi sáng hôm nay nhà mẹ đẻ người tới một chuyến, đem lương thực đều lấy mất.”

Cổ Phán Nhi nhíu mày: “Còn cầm đi cái gì?”

An thị nước nỏ nói: “Còn có một con.”

“Còn có cái rầm!” Trong đám đông một người hét lên, hướng phía An thị nhào tới.

Người cái đồ đồ không biết xấu hổ, nhà của chúng ta khi nào cầm qua đồ vật của các người, chính mình không biết xấu hổ dụ dỗ lấy tiền của nam nhân nhà người ta, thế nhưng còn nghĩ đến nhà của chúng ta cho các người tiền, nghĩ cũng thật tốt à ”.

Theo tiếng thét chói tai Chu thị nhào tới, đám người cũng tản ra một đường. Toàn Phúc gia vài người đi ra. Thời điểm vừa mới nhào lên, bọn họ liền đuổi lại đây, vẫn luôn tránh ở trong đám người xem náo nhiệt. Nếu không phải An thị lời vừa lời mới nói, bọn họ còn vui sướng xem náo nhiệt, nhưng nói đến trên đầu bọn họ, tự nhiên liền không vui.

Trần thị đứng ở trong đám người ồn ào: “Toàn gia các người không biết xấu hổ, lừa tiền nam nhân người khác không nói tới, còn định vu khống nhà ta lấy đồ vật nhà các người.”

Cổ Thanh hồng mắt bảo vệ An thị: “Rõ ràng chính là các người cầm!”

Chu thị mặc kệ người trước mặt là ai, nhào lên cào vài cái đem mặt Cổ Thanh cào thành nở hoa.

Cổ Phán Nhi mày mình đến có thể kẹp chết một con ruồi, chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới? Loạn một đoàn? Một phen xách cổ áo Chu thị rồi đem Chu thị xách tới giữa

không trung.

Chu thị chân không thể chấm đất, lưng lại quay về phía Cố Phán Nhi, đối với Cố Phán Nhi không có nửa điểm biện pháp, vừa kinh vừa giận: “Ngốc Đại Nha người là cái nghiệp chúng bị thiên lôi đánh xuống không được chết từ tế, liền thân nải nải cũng dám đánh, sớm biết rằng người như vậy là cái táng tận lương tâm, lúc vừa mới sinh ra liền một phen bóp chết người.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cướp đoạt

Edit: Snow

Đáng tiếc Toàn Phúc gia người sáng sớm tinh mơ đã đi xuống ruộng, lưu tại trong nhà cũng chỉ có mẹ con Trần thị cùng với Chu thị, tứ chi ở giữa không trung hươu nửa ngày, cũng không ai tới giúp nâng.

Trần thị chỉ lo ở một bên kêu làm bậy, cũng không tiến lên hỗ trợ, Cố Nhị Nha chỉ lo xem diễn.

Cố Phán Nhi có chút ghét bỏ Chu thị quá ồn ào, bất quá rốt cuộc cũng là nải nải của thân thể này, không thật thể nhét miệng nàng lại, nhúu mày hỏi Cố Thanh: “Này đây lại là chuyện gì?”

Cố Thanh hồng mắt, giọng căm hận nói: “Đừng nói người không biết, bọn họ hôm nay sáng sớm tới tìm nháo, đem trong nhà mười mấy cân lương thực, một ít thức ăn, một cây vải, còn có.....”

Bỏ vải kia là thứ tốt, đồ Chu thị ăn vào, còn muốn cho nàng nhỏ ra, đó là việc trăm triệu không thể, thấy Cố Thanh làm trò mọi người mặt nói ra, nàng nóng nảy mắt, tức khắc lại tức, lại bực: “Người cái đồ không biết xấu hổ, đoán mệnh quý, nhà các người nghèo kiệt hủ lậu tướng, nào có cái gì thứ tốt. Tường vu khống ta, ta không để mình bị đẩy đi vòng vòng! Cái này nha đầu chết đảm kia, mau thả ta ra, ai vui quân mà chuyện rách nát nhà các người, ta còn phải trở về chăm heo nữa ”

“Còn có cái gì?” Cố Phán Nhi nhúu mày.

Cố Thanh nhìn thoáng qua Cố Phán Nhi, đem tầm mắt dời về phía cổ tay Cố Nhị Nha đang xem náo nhiệt.

Cố Phán Nhi theo ánh mắt Cố Thanh nhìn qua, tầm mắt bị vòng sắc lục thủy trên tay Cố Nhị Nha hấp dẫn, trái tim đột nhiên nhảy lên vài cái, ngừng hô hấp.

Cố Nhị Nha trong lòng hoảng hốt, vội đem quần áo kéo xuống dưới, ý đồ đem vòng tay cất dấu.

Tầm mắt bị che, Cố Phán Nhi phục hồi tinh thần lại. Nhớ tới đây là vòng tay vốn An thị cấp cho nguyên chủ, lại bị Cố Nhị Nha ngạnh đoạt đi.

Ánh mắt chợt lóe, buông Chu thị ra, hướng Cố Nhị Nha bước đi qua.

Cố Nhị Nha thấy Cố Phán Nhi đi tới, liền muốn hướng trong đám người chạy trốn, trong lòng không khỏi hối hận, sớm biết rằng liền không xem cái náo nhiệt này, tính toán về sau trước mặt Cố Phán Nhi không để lộ ra vòng tay.

Cố Phán Nhi lại lại để cho nàng như mong muốn, ôm đồm Cố Nhị Nha xách trở về, đuổi tay liền cời vòng trong tay nàng.

“Ngốc Đại Nha người muốn làm cái gì?” Cố Nhị Nha vừa kinh vừa sợ, dùng sức giãy giụa lên, cái vòng tay này chính nàng thích vô cùng, đeo lên lại thập phần thoải mái, nên không vui đem đi bồi thường. “Đây là vòng tay của ta, người không thể cướp đi.”

Cố Phán Nhi đầu thềm nói gì với nàng, nắm tay Cố Nhị Nha liền đem vòng tay lấy ra, sức lực không nhỏ, đau đến mức Cố Nhị Nha nước mắt đều sắp chảy xuống. Nhưng nàng bất chấp đau đớn vội đi đoạt vòng tay lại. Cố Phán Nhi không khách khí mà khuỷu tay lên đỉnh đầu, đem Cố Nhị Nha lên đỉnh làm dạ dày đau đớn, sau đó tùy tiện mà đem vòng tay đeo vào tay mình: “Quả nhiên là bà bà cấp con dâu đồ tốt, không tồi!”

Cố Nhị Nha chần chờ một chút, nhưng chung quy vẫn là luyến tiếc vòng tay này, nhảy qua đoạt lại.

Cố Phán Nhi hai mắt trừng: “Cố Nhị Nha người đây là có ý tứ gì, vòng tay này nguyên bản chính là của bà bà ta, đây là sự tình người Cố gia thôn người đều biết.”

Điểm này Cố Nhị Nha không thể phủ nhận, trông mắt vừa chuyển, về mặt ủy khuất mà khóc lên: “Đại tỷ người như thế nào có thể như vậy, vòng tay này người rõ ràng đã tặng cho ta, như thế nào có thể đòi về.”

Cố Phán Nhi không vừa mắt bộ dáng này này, bất quá cũng không ý hủy đi thanh danh Cố Nhị Nha, trừng mắt nói: “Người khẳng định nghe lầm, ta bất quá là cho người mượn xem một chút, sao có thể cho người! Đây chính là vật bà bà truyền con dâu, ta lại không có nhi tử, đâu ra con dâu lớn như vậy, sao có thể đưa người!”

Mọi người vậy xem ầm ầm cười to.

Cố Nhị Nha đỏ mắt, dậm chân khóc ròng nói: “Đại tỷ, người như thế nào có thể như vậy!”

Cố Phán Nhi bĩu môi: “Ta như thế nào không thể như vậy, vẫn là nói người muốn làm con dâu bà bà ta? Ta bà bà chỉ có tiểu tướng công ta là một cái nhi tử. Tiểu tướng công với thân thể đáng thương này, cũng không thể nào cưới người làm thiếp được. Nói nữa, liền tính người muốn làm thiếp cũng không phải là tức phụ đứng đắn, vòng tay này sao có thể cho người?”

Lời này vừa ra, tiểu tướng công Cố Thanh đen mặt, An thị đình chỉ tiếng khóc há miệng ngơ ngác.

Trần thị khó chịu, xông lên tiến đánh một cái tát: “Người cái tiểu đồ đi không biết xấu hổ, chính mình là cái không biết xấu hổ liền tính, thế nhưng còn muốn làm bại hoại thanh danh tỷ nuôi nhà mình.”

Chu thị cũng vội đi lên: “Đánh chết người cái đồ không biết xấu hổ ”

Cố Nhị Nha nhân cơ hội muốn đoạt lại vòng tay, nhưng bất nửa ngày cũng bắt không được tay Cố Phán Nhi, trong cơn tức giận liền hướng trên mặt Cố Phán Nhi xuống tay.

Lúc này rối loạn nội bộ, không thể đánh lại không thể mắng, Cố Phán Nhi mặt hoàn toàn đen xuống, không kiên nhẫn mà đem một đám đầy ra. Nhưng đẩy ra các nàng lại tiếp tục lại nhảy lên phía trước, giống như không muốn sống nữa. Cố Phán Nhi thật sự là vô ngữ, mở miệng trước nàng còn nghĩ không muốn hủy thanh danh cô nương nhân gia đâu, kết quả vẫn là không cần thận.....

Không phải cô ý có được không? Đừng, điên rồi!

“Này này..... Sao người trong nhà lại đánh nhau rồi” Tổng đại tỷ xem đến đôi mắt trừng lớn, tránh ở sau Lưu Thiết Trụ đuổi cổ xem, trong mắt toàn là vui sướng khi người gặp họa.

Lưu Thiết Trụ cũng phát hoảng: “Nếu không ta trở về đi, tiền này bỏ đi.”

Nghe nói không cần tiền, Tổng đại tỷ không chịu, dùng sức véo Lưu Thiết Trụ một phen: “Người nghĩ tiền là lũ lụt chảy tới? Cũng không nhìn xem nhà người mấy cái oa tử dúi thành cái dạng gì, kia chính là mười mấy cân mỡ thô à!”

Ăn ít mấy ngụm cũng không chết được! Lưu Thiết Trụ định rống ra, nhưng lại không kiên nhẫn với việc Tổng đại tỷ vẫn luôn la nhai, đành phải căng da đầu giữ lại.

Hai người đối thoại bị Cố Phán Nhi nghe được, chân mày cau lại, nhìn trước mặt ba cái nữ nhân giống như điên, càng thêm không kiên nhẫn. Tầm mắt lơ đãng quét qua Chu thị cùng Trần thị trên tóc cắm thoa bạc, còn có hoa lụa của Cố Nhị Nha, trông mắt vừa chuyển, nảy ra ý hay.

Ta xem các người cuộc sống hàng ngày cũng không quá tốt, đồ vật phía trước lấy đi liền bỏ qua, bắt quá.....” Cố Phán Nhi đuổi tay nhanh chóng nhỏ xuống thoa bạc của hai người, lại kéo xuống hoa lụa của Cố Nhị Nha, sau đó đem các nàng một đám đẩy đi ra ngoài. “Ta xem mấy thứ này còn dùng được, coi như là bù mười mấy cân lương thực kia, một ít thức ăn, còn có một bộ vải tốt kia”

Ba người ngẩn ngơ, không rõ như thế nào trong chớp mắt công phu, đồ vật liền đến trong tay Cố Phán Nhi.

Cố Nhị Nha phản ứng lại đầu tiên, nhào qua: “Đó là hoa lụa ta thích nhất”. Không nghĩ tới chẳng những không có đoạt lại vòng tay, liền hoa trên đầu cũng rơi xuống trên tay Cố Phán Nhi, Cố Nhị Nha cảm giác muốn điên rồi.

Cố Phán Nhi cười tủm tỉm mà đẩy Cố Nhị Nha ra, đem hoa lụa cài trên tóc mình, khoa tay múa chân một chút: “Vừa lúc, ta cũng rất thích, đẹp không?”

“Nương, ta bị khi dễ sắp chết rồi!” Cố Nhị Nha tức giận đến muốn khóc, đánh không đánh lại, đoạt cũng không đoạt lại.

Trần thị môi run run một chút, cầu cứu nhìn về phía Chu thị, đùa giỡn như vậy trong chốc lát, nàng xem cũng đã minh bạch, đừng nói liền ba người, cho dù có thêm ba người, cũng không phải là đối thủ của Cố Phán Nhi.

Chu thị trầm bì rút, tóc cũng loạn, thiếu chút nữa tức giận đến ngã ngựa. Trong mắt nàng Cố Phán Nhi chính là cái điên, trẻ đầu không còn trầm, nàng cũng có chút phát hoảng, hiện tại một tay một cây trầm, càng nhìn càng là làm người sờn tóc gáy, nơi nào còn dám nhào lên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cỏ heo

Edit: Snow

Ngốc tử giết người, cũng không phải là chuyện gì mới mẻ.

Chu thị nhìn chằm chằm Cố Phán Nhi trong chốc lát, liền đem Trần thị đẩy ra ngoài: “Người đi lấy lại cho lão nương, không đem trăm bạc lão nương trở về, lão nương đánh gãy chân tiện nhân người!”

Trần thị cả người cứng đờ, trong lòng thầm mắng chết lão thái bà, trong miệng lại không dám lên tiếng phản đối, liếm liếm môi khô khốc, thừa dịp nói: “Đại Nha người xem, ta tốt xấu cũng tìm cho người nhà chồng tốt không phải? Vài thứ kia ta cảm cũng không tồi, nhưng khi đó không phải nói thay sinh lễ sao?”

Cố Phán Nhi cười nhạt: “Gà xong về sau mới cho sinh lễ? Người như thế nào không nói là hồi môn lễ?”

Trần thị cười mỉa: “Đúng, đúng, đại bá nương nói sai rồi, là hồi môn lễ.”

Cố Phán Nhi khoe miệng vừa kéo, bắt quá thực mau lại cười, giờ giờ trăm bạc cùng hoa lụa trong tay: “này xem như các người cho ‘ám nữ đi’!”

Chu thị đen mặt, đuổi tay hung hăng véo Trần thị một cái, Trần thị đau đến hít ngược một hơi khí lạnh, nước mắt đều sắp chảy xuống, đầy lòng đã sớm đem Chu thị mắng cho chết khiếp.

Ánh mắt chuyển động đảo bốn phía, Trần thị nhìn vợ chồng Lưu Thiết Trụ ánh mắt sáng lên, vội tiến lên nhỏ giọng nói: “Ta nói Đại Nha, người còn không phải là thiếu bốn mươi lăm văn sao? Đại bá nương cho người thế nào? Bắt quá người đem trăm bạc, hoa lụa cùng..... Trả lại ta mới được.”

Trần thị vốn định vòng tay cũng nói ra, chỉ là lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Vòng tay này hiện tại chính là vật thị phi, không thể muốn!

Cố Phán Nhi nghĩ nghĩ, vươn móng vuốt: “Lấy tới!”

Trần thị cho rằng còn phải thảo luận một phen, không nghĩ tới Cố Phán Nhi dễ nói chuyện như vậy, thấy Cố Phán Nhi vươn bàn tay tới, không khỏi ngẩn ngơ.

Cố Phán Nhi nhú mày, mặt hiện không vui.

Trần thị cả kinh, hoàn hồn, chạy nhanh móc tiền ra, đếm bốn mươi lăm văn tiền đồng đưa tới trên tay Cố Phán Nhi: “Cái kia, có phải hay không cũng trả lại cho đại bá nương?” Chỉ chỉ một cái tay khác của Cố Phán Nhi.

Cố Phán Nhi căn bản không hiếm lạ mấy đồ đó, lấy được bốn mươi lăm văn tiền đồng, liền đem đồ vật trả trở về.

Chu thị đột nhiên vọt lại đây, một tay đem hai cái trâm bạc cùng hoa lụa chộp vào trong tay, âm thanh mĩa mai mà nhìn chăm chăm vào Trần thị nói một câu: “Xem ra người dẫu không ít tiền riêng nha!” Nói xong cũng không quay đầu lại mà rời khỏi, Cố Nhị Nha hung hăng trừng mắt nhìn Cố Phán Nhi, liếc mắt một cái, cũng chạy theo, trong miệng kêu ‘ nải nải, hoa lụa của ta’.

Trần thị cứng mặt tại chỗ, ánh mắt khó lòng, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Cố Phán Nhi ước lượng tiền đồng trên tay một chút, lại đến chỗ An thị muốn năm cái tiền đồng, đi đến trước mặt Lư Thiết Trụ, đem tiền đưa qua, cười như không cười: “Vốn dĩ người đã cứu bà bà ta, chúng ta hẳn là phải cảm tạ người mới đúng, bất quá các người nháo một hồi như vậy Việc này sau này vẫn không đề cập nữa là tốt hơn! Được rồi, cảm tiền liền đi thôi, nhà của chúng ta cửa quá hẹp, các người thân thể quá rộng, liền không lưu các người lại ăn cơm.”

Tổng đại tỷ từ sau Lư Thiết trụ vươn tay đem tiền đoạt lấy, đếm đếm vừa lòng sau đó nhét vào trong lòng ngực, thò mặt nói: “Nhà của chúng ta Thiết Trụ là người tốt, nhưng mượn tiền thì trả tiền là thiên kinh địa nghĩa (việc hiển nhiên) phải không? Ta cũng không phải cái loại người hiệp ân cần báo đáp? Bất quá các người nếu là.....”

“Được rồi, ít nói vài câu đi.” Lư Thiết Trụ phiền muộn không vui, trừng mắt nhìn Tổng đại tỷ liếc mắt một cái sau nói với Cố Phán Nhi “Hôm nay là chúng ta không tốt, đại nương nàng chính là có điểm lấm bẩn, kỳ thật tâm không xấu. Chúng ta tới đây cũng đã lâu rồi, liền trở về, không làm phiền các người nữa”

Lư Thiết Trụ sau khi nói xong lời kéo Tổng đại tỷ về mặt không tình nguyện rời đi.

Không còn việc gì xem nữa, mọi người cũng tan đi.

Cuối cùng năm văn tiền cũng không có, An thị nước mắt rớt cách cách đi xuống, khóe đến rồi tỉnh rồi mù.

“Nương người đừng khóc, nhi tử hiện tại liền đi đào rau dại, sẽ không để nương đói bụng, nương ở nhà rửa sạch sẽ nồi nấu nước, nhi tử sẽ mau trở về!” Mắt thấy mau đến giữa trưa, Cố Thanh bụng cũng đói vài phần, đem An thị đỡ vào nhà, trên lưng công cái sọt trống rỗng hướng sau núi chạy đi.

Cố Phán Nhi sờ sờ cái mũi, không tiếng động đuổi kịp.

Cố Thanh đi rồi hồi lâu cũng không có phát hiện Cố Phán Nhi đi theo phía sau, trong lòng nghĩ rau dại dưới ruộng sớm đã bị người ta đào hết, muốn đào rau dại chỉ có thể đi trong núi. Thật vất vả mới đi đến chân núi, vừa muốn nghỉ ngơi một chút, lo lắng quay đầu nhìn xem một cái, bị người theo sát ở phía sau làm cho khiếp sợ, thiếu chút nữa té ngã.

“A, Cố Đại Nha người có bệnh!”

“Này đồ nhát gan” Cố Phán Nhi nhỏ giọng nói thầm, trong lòng đang nghĩ tới sự tình, không nghĩ tới Cố Thanh sẽ đột nhiên dừng lại, thiếu chút nữa liền đụng phải đầu nàng.

“Người nếu không làm ta sợ, ta sẽ kêu sao? Cố Đại Nha, người chính là cái có bệnh!” Cố Thanh khi đó mặt.

Cố Phán Nhi liếc mắt một cái: “Ta xem người mới có bệnh.”

Cố Thanh vẩy vẩy lưỡi hái: “Đừng tưởng rằng người sức lực lớn, ta không dám tấu người!”

“Người dám nha, chính là người đánh bắt quá!”

“.....”

Cố Thanh bị nghẹn lại, hung tợn mà trừng mắt nhìn Cố Phán Nhi liếc mắt một cái, quay đầu liền đi, quên đi việc mình còn muốn nghỉ ngơi một chút, nếu không đi hẳn sợ chính mình sẽ bị Cố Phán Nhi sống sờ sờ tức chết.

Cố Phán Nhi tiếp tục đuổi kịp.

Kiếp trước Cố Phán Nhi liền không tính là người tốt, ý vào chính mình thân phận sư tỷ, lại là đệ tử được coi trọng nhất sư môn, ngày thường không thiếu khi dễ các sư đệ sư muội. Phóng chừng thật sự có điểm quá đáng, bằng không cũng sẽ không ở thời điểm lúc trợ giúp sư môn tranh đoạt tài nguyên, khi bị trọng thương bị người sản loạn đạp một chân, ngã xuống vách núi.

Cố Phán Nhi âm thầm cắn răng, khẳng định người đá mình một chân chính là người trong sư môn, bởi vì lúc ấy ở gần mình nhất, có thể đối với mình hạ độc thủ, cũng chỉ có người sư môn.

Có thể là tai họa để lại ngàn năm, cư nhiên không có chết, lại xuyên đến trên người một cái ngóc tử.

Cố Phán Nhi tự mình kiểm điểm, cảm thấy làm người không thể quá mức, thân phận trước mắt là tức phụ của nam nhân này, nên che chở cho tiểu tướng công.

Cho nên cứ việc này tiểu tướng công xem nàng không vừa mắt, nàng vẫn là thuyết phục chính mình theo lại đây.

Kỳ thật còn có một nguyên nhân, chính là nàng không có ăn no, nghĩ đến trên núi tìm thức ăn.

Cố gia thôn lũng dựa tảng thần sơn, cái gọi là tảng thần sơn đều không phải là chỉ một ngọn núi, mà là một mảnh không biết kéo dài đến phương nào liên tiếp đều là núi non, tên cỏ quái không nói, bên trong còn rất nguy hiểm.

Cố Phán Nhi không cảm thấy có cái gì kỳ quái, một mảnh nguyên thủy rừng rậm lớn như vậy, không có nguy hiểm mới là lạ.

Này đây không phải là cỏ sao? Người đào làm gì?” Cố Phán Nhi xuất thân thôn quê ở nông thôn, lúc chưa bái nhập sư môn, lúc trước cũng một bữa no một bữa đói, nên đối với một ít rau dại cũng có nhận thức, nhưng lại là không hiểu được Cố Thanh đào chính là rau dại loại nào, xem xét lại nhìn cảm thấy hẳn là cỏ, nhìn không được mở miệng nhắc nhở.

Cố Thanh đang nghĩ ngơi tới sự tình, cũng không chú ý chính mình đào là thứ gì, bị nhắc nhở sau nhìn lại, phát hiện trừ bỏ lúc ban đầu đào đồ ăn bên ngoài, tất cả đều là cỏ dại, sắc mặt tức khắc liền trở nên không tốt.

“Ai cần người lo!” Cổ Thanh hung hăng mà trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi liếc mắt một cái. “Đây là cho heo!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nhớ ăn không nhớ đánh

Edit: Snow

Cổ Phán Nhi chớp chớp mắt, nhún vai: “Coi như ta xen vào việc của người khác đi.”

“Vốn dĩ chính là xen vào việc người khác!”

“..... Thật là.....”

Cổ Thanh hừ hừ vài tiếng, xoay đi chỗ khác tiếp tục tìm rau dại, lại đem cỏ nuôi heo bỏ lại tại chỗ. Cổ Phán Nhi yên lặng mà đi theo, vừa đi còn quay đầu lại nhìn đám cỏ heo liếc mắt một cái.

Không nhịn xuống được hỏi lại: “Không phải nói để cho heo sao, sao lại không mang theo?”

Cổ Thanh quay đầu rống lên một câu với Cổ Phán Nhi: “Trong nhà lại không nuôi heo, mang cái mà mang!”

Cổ Phán Nhi: “.....”

Thấy Cổ Thanh vẫn luôn tìm rau dại ở bên ngoài, thoát nhìn cũng không có nguy hiểm gì, ăn không ngời rồi Cổ Phán Nhi tính toán vào bên trong xem một chút, từ phân của động vật trên mặt đất dễ lại, xem ra trong núi này hẳn là có không ít con mồi.

Cổ Thanh tuy rằng tức giận, nhưng cũng vẫn luôn chú ý Cổ Phán Nhi, tốt xấu gì hẳn cũng tốn ba trăm văn tiền để cưới tức phụ, không giám sát chặt chẽ đánh mất nương tử hẳn sẽ đau lòng chết mất.

Thấy Cổ Phán Nhi định đi vào bên trong, hẳn lập tức kêu lên: “Ngốc nữ nhân, ai bảo người đi vào bên trong!”

Cổ Phán Nhi dừng lại, quay đầu nghi hoặc: “Người quản được ta à?”

“Ai quản người! Nhắc nhở người đừng chết ở bên trong mà thôi!”

“Uh, ta đã biết!”

“Biết mà người còn không dừng lại!”

“Thật đúng là tiểu quân gia, ta đi tiểu mà thôi, nếu người không yên tâm thì đi vào trông chừng!”

“..... Ai muốn nhìn, lẫn đi “

Cổ Thanh suýt nữa bị tức chết, nắm một nắm rau dại vừa mới đào còn dính đất ném về phía Cổ Phán Nhi, cảm thấy mình cưới nữ nhân này không chỉ ngốc, mà còn không biết xấu hổ nữa. Thời điểm nắm rau dại bay qua Cổ Phán Nhi liền né tránh, đặc ý đào dại mà chạy vào rừng, trong chớp mắt liền biến mất trong tầm mắt Cổ Thanh, Cổ Thanh dù tức cũng không có cách nào, lại không thể đuổi theo.

“Không biết xấu hổ bà nương điên!” Cổ Thanh một bên đào rau dại một bên mắng.

Cổ Phán Nhi liền tiến vào bên trong, con mồi cũng không nhiều lắm đánh liền được ba con gà rừng một con thỏ, vốn đang định đánh nhiều thêm mấy con, lại đụng phải đàn lợn rừng, do dự một chút liền đi ra ngoài, không dám kinh động đến đàn lợn rừng. Thân thể tuy rằng sức lực lớn như trâu, nhưng thể chất vẫn kém một chút, đối đầu với một đám lợn rừng quá mức nguy hiểm.

Nếu có vũ khí, Cổ Phán Nhi nguyện ý thử một chút, đáng tiếc là không có.

Nhặt được đá, cũng chỉ có thể đánh đám gà rừng cùng thỏ thôi.

Trên đường trở về, Cổ Phán Nhi lại đánh một con thỏ, ước lượng một chút liền không tham nữa, trở về tìm Cổ Thanh.

Cổ Thanh đã nóng nảy từ sớm, ngốc Đại Nha đi lâu vậy lại không thấy bóng dáng đâu, đã mười lăm phút rồi. Nơi này thường xuyên có lợn rừng xuất hiện, không phải là xui xẻo gặp phải đàn lợn rừng bị lợn rừng ủi đi rồi chứ? Kìa chính là tốn ba trăm văn tiền mua, nếu là bị lợn rừng ủi chết..... Ngẫm lại liền cảm thấy đau lòng.

Đương nhiên không phải đau lòng ngốc Đại Nha, mà là ba trăm văn tiền.

“Cổ Đại Nha, ngốc nữ nhân, ngốc Đại Nha, bà nương điên.....” Cổ Thanh nhón mũi chân hướng vào bên trong nhìn, xem thử Cổ Phán Nhi đang ở nơi nào, phía trước có phân lợn rừng còn ướt, hẳn không dám đi vào bên trong, đành phải đứng ở bên ngoài cẩn thận mà kêu, sợ đưa dã thú tới.

Cổ Phán Nhi vừa mới đi ra tới liền nghe được Cổ Thanh gọi mình, trong lòng động một tí, nhưng tiếng kêu này thật không dễ nghe, Cổ Phán Nhi nghe đến buồn bực, đứng ở xa mà cất ngang âm thanh của Cổ Thanh: “Được rồi, đừng kêu nữa!”

Cổ Thanh há hốc mồm, chớp chớp mắt, hoài nghi có phải là mình nghe lầm rồi hay không.

Thử kêu một tiếng: “Điên bà nương?”

Cổ Phán Nhi lập tức lên tiếng: “Gọi hồn à!”

Nữ nhân đáng chết! Cổ Thanh ghen ghen, theo tiếng nói nhìn qua, vừa thấy thiếu chút nữa trông mắt đều trông mắt nhìn ra ngoài: “Nhiều như vậy con mồi, người trộm từ nơi nào?”

Cổ Phán Nhi mỉa mắt lật một cái, xem thường nói: “Ta tự bắt!”

Cổ Thanh về mặt không tin, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Cổ Đại Nha từ đầu đến chân đánh giá, không thể trách hẳn không tin nhiệm Cổ Đại Nha, mà là chỉ bằng lòng tham của lão thái thái ở Cổ gia kia, nếu Cổ Đại Nha có khả năng săn thú, thì còn cần đến ba trăm văn sinh lễ liền đem gà qua? Đùa cái gì vậy.

Cổ Phán Nhi cũng không có ý định để cho Cổ Thanh tin tưởng, liếc liếc nhìn cái sọt trên lưng Cổ Thanh đang công hời: “Người đào rau dại đủ rồi?”

Không đợi Cổ Thanh trả lời, Cổ Phán Nhi đem con mồi trong tay liền ném qua cái sọt.

“Hồn dân!”

Cổ Thanh vốn suy nhược, hai ba mươi cân đồ vật này ném qua, trong nháy mắt liền ép hẳn muốn ngã ngửa, mắt thấy liền phải ngã chống vó, dứt khoát nhắm mắt lại chờ té xuống.

Bất quá mới ngã một nửa, cả người đã bị túm lên, cái sọt trên lưng hẳn cũng bị cướp đi.

“Gà bệnh!” Cổ Phán Nhi đem cái sọt mang trên vai mình, liếc mắt xem thường Cổ Thanh. “Nhìn người như vậy đào cũng không được bao nhiêu, còn không bằng đi xuống núi, đem con mồi này thu thập một chút, cũng đủ một bữa.”

Cổ Thanh thừa nhận Cổ Phán Nhi nói rất đúng, vốn đã suy yếu, ngồi xổm xuống đào rau dại một hồi liền hai mắt giống như say xe, thời gian nghỉ ngơi so với thời gian đào còn dài hơn. Nhưng này chết nữ nhân sao có thể nói hẳn như vậy, dù thế nào cũng là nam nhân của phái không? Nói khó nghe đến như vậy, nàng còn có mặt mũi sao?!

Cổ Phán Nhi không biết, ở chỗ này ‘gà bệnh’ tương đương với ý tứ khinh thường người khác, vừa lúc Cổ Thanh lại đúng với ý tứ này, nên chỉ hai chữ liền làm Cổ Thanh ghen đến mức không nói được gì, trong lòng tràn đầy hận hực, hai mắt hồng hồng trừng Cổ Phán Nhi, thân thể gầy yếu tức giận đến mức run lên, lại không nói được một lời.

Cổ Phán Nhi không rõ nguyên do, chỉ cảm thấy thiếu niên này có chút khó hiểu, sao lại bày ra bộ dáng bị người khác khi dễ. Tự mình kiểm điểm lại cũng không phát hiện có chỗ nào không đúng, đã đưa đồ vật sẵn được cho hẳn không nói, còn giúp hẳn cố gắng luôn cái sọt, cô nài nài đây là người tốt.

Do dự một chút, cũng hỏi: “Người bị sao vậy??”

Cổ Thanh mắt hồng hồng, không nói lời nào.

“Được rồi, đừng tức giận nữa, ta về nhà nào” Cổ Phán Nhi do dự một chút, đem lưới hái trên mặt đất nhặt lên, sau đó đuổi tay kéo Cổ Thanh đi, giống như là dắt tiểu hài tử, cùng đi về nhà. Trong lòng lại suy nghĩ, chẳng lẽ là đứa nhỏ này quá mức lo lắng nàng, cho nên liền tức giận thành như vậy?

Nghĩ nghĩ, rất có thể cũng có khả năng này, rốt cuộc đứa nhỏ này cũng có điểm kêu gọi.

Dọc theo đường đi Cổ Thanh đều im lặng, Cổ Phán Nhi cũng không biết nên nói gì, vẫn luôn trầm mặc cho đến lúc xuống núi.

Vừa đến cửa, liền gặp được Cổ Nhị Nha đôi mắt hồng hồng, vẻ mặt phẫn hận nhìn vào hai người.

“Ai nha, đây không phải là ngọc đại tỷ của ta sao?” Tầm mắt Cổ Nhị Nha dừng lại trên tay hai người đang nắm, vốn dĩ đang phẫn nộ nhìn thấy vậy trong mắt hiện lên một tia khinh thường, gãi bộ giặt mình. “Chỉ là không biết ngọc đại tỷ của ta khi nào lại trở nên không biết xấu hổ như vậy, ở trên đường cùng người ta lời lôi kéo kéo, thật mất mặt à.”

Cổ Nhị Nha dương mắt nhìn gương mặt tuy tái nhợt lại rất tuấn tú của Cổ Thanh, trong lòng đối Cổ Đại Nha càng thêm phẫn hận. Ở trong mắt Cổ Nhị Nha, Cổ Đại Nha ngọc như vậy, đáng lý là gà không được, hoặc là gà cho những nam nhân sức sọ, hoặc là những lão già đã chết tức phụ, mà không phải gà cho Cổ Thanh một người đẹp như vậy.

Bất quá Cổ Nhị Nha tuy rằng cảm thấy Cổ Thanh rất tuấn tú, nhưng lại có chút khinh thường bộ dáng bệnh hoạn của hẳn.

Cổ Phán Nhi nhú mày: “Chớ ngoan không nên cản đường!”

Cổ Nhị Nha vừa nghe, định đuổi đẩy Cổ Phán Nhi: “Người tính là cái thứ gì, dám chửi ta là câu! Ta cản đường người là để mắt người, bằng không người như vậy ngọc như vậy, ai thêm để ý người.”

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Nhặt được con mồi

Cổ Phán Nhi không nhận được: “Vậy người đừng để ý tôi “.

Chuyện phát sinh lúc trước quá đột ngột, Cổ Phán Nhi cũng không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ nhớ lại một chút, trong trí nhớ của nguyên chủ thì Cổ Nhị Nha trước mắt này là khuê nữ của đại phòng nhà lão Cổ gia, đáng đáp tạm được, chính là tính cách không được tốt, bình thường bởi vì có đại tỷ là Ngọc Đại nha, Cổ Nhị Nha cảm thấy mất hết mặt mũi, nên không thiếu lần lộn Cổ Đại Nha, vậy nên tuy Đại Nha có ngọc nhưng nhìn thấy Cổ Nhị Nha là trốn đi. Bất quá vào lúc choáng váng, không né tránh không nói còn bị khi dễ thật thê thảm. Càng buồn cười chính là vòng tay bà và tương lai cấp cũng bị Cổ Nhị Nha đoạt đi.

“Trong sọt người đựng gì đó?” Cổ Nhị Nha thấy Cổ Phán Nhi không nói lời nào, thì đi qua lục lọi cái sọt trên lưng Cổ Phán Nhi, phát hiện thấy có lồng gà rừng, hoài nghi Cổ Phán Nhi gặp vận cứt chó gì rồi, lại nhặt được gà rừng nên đuổi tay qua định bắt lấy. “Quả nhiên là có gà rừng, ngọc Đại nha người gặp vận cứt chó vận rồi à? Ta mặc kệ, buổi sáng người đoạt vòng tay của ta, làm hại nương ta ném tiền không nói, còn đánh nài, người đem gà rừng này đến bồi cho chúng ta!”

“Tránh ra, không có phần của người!”

“Lấy đồ của người đó là cho người mất mũi, ngốc Đại Nha, người đừng có mà không biết xấu hổ!”

Cổ Phán Nhi một tay dắt người, một tay còn cầm lưỡi hái, nên lúc Cổ Nhị Nha đi đến không có cái tay thứ ba đi chặn, liền kéo Cổ Thanh lui về phía sau vài bước.

Cổ Nhị Nha thấy Cổ Phán Nhi còn dám trốn, nhớ tới sự tình lúc sáng, càng khó chịu lên. Những thứ khác có thể là do mình đoạt, nhưng cái vòng tay kia rõ ràng chính là ngốc Đại Nha chính mình cõi ra cho nàng. Tuy rằng cũng dùng chút thủ đoạn, nhưng nếu Cổ Đại Nha không cho, thì nàng cũng không mang đi!

Giờ thì tốt rồi, không những vòng tay không có, mà còn chọc một đồng phiền phức.

Cổ Nhị Nha cảm thấy nhất định là bị gạt mình nên mới cho rằng này ngốc Đại Nha này trở nên đáng sợ, rõ ràng thấy thế nào cũng là bộ dáng ngốc nghếch kia. Nghĩ như vậy nàng lập tức hét lên: “Cổ Đại Nha người trốn cái gì mà trốn, ta xem cái sọt của người đựng thứ gì, đó là cho người mất mũi.”

“Ai muốn người cho mất mũi, ta không có da mặt, mất mũi người đáng bao nhiêu tiền?” Cổ Phán Nhi né rồi lại tránh, cảm thấy thật phiền chán, dứt khoát đạp một chân đạp qua, tuy rằng sức lực không lớn lắm, nhưng cũng đủ làm cho Cổ Nhị Nha lui về sau mấy bước, thiếu chút nữa là ngã quỵ

“Cổ Đại Nha cái đồ ngốc tui, người dám đá ta!” Cổ Nhị Nha che chỗ bụng bị đá trúng, về mặt không dám tin tưởng, phải biết rằng ngày thường Cổ Đại Nha thấy nàng giống như chuột thấy mèo, nào dám động thủ.

Cổ Phán Nhi nhú mày, giờ lưỡi hái lên: “Đá người thì làm sao? Tới nữa, ta thịt người!” (từ ‘thịt’ là mình chém chứ từ Hán Việt của nó là ‘lạt’ mình không tra được nghĩa)

Cổ Nhị Nha thấy thế co rụt cổ lại, liền nhớ tới chuyện lúc sáng, người trong nhà đều nói Cổ Đại Nha có thể là bị điên rồi, nhất thời trong lòng cũng có chút hoảng hốt, cứ như vậy mà buông tha cho Cổ Đại Nha trong lòng lại không phục, vừa rồi rõ ràng nàng thấy trong sọt Cổ Đại Nha có gà rừng, chỉ liếc mắt một cái nhưng nàng thấy rõ, không chỉ có một con. Hai bọn họ thành ra như vậy, chẳng lẽ không nên bồi thường sao? Dù sao gà rừng cũng không phải chỉ có một con.

“Người chờ đó cho ta!” Nhìn bộ dáng Cổ Phán Nhi dầu mỡ không vào, Cổ Nhị Nha cắn chặt răng, quay đầu chạy về nhà, tìm viện binh.

Cổ Phán Nhi nhăn mày chùng xuống, trong lòng mắng một câu ‘nhớ ăn không nhớ đánh’, kéo Cổ Thanh tiếp tục đi về nhà, không thèm đem lời Cổ Nhị Nha đặt trong lòng.

Cổ Thanh vẫn luôn yên lặng nhìn nàng, còn tưởng rằng ngốc nữ nhân này sẽ sợ hãi, đem tác cả con mồi đều giao ra. Rốt cuộc hai nhà vẫn là hàng xóm, đối với những chuyện hư hỏng của ngốc nữ nhân này cùng Cổ Nhị Nha, hẳn ít nhiều cũng biết một chút, cho nên thời điểm nhìn thấy Cổ Nhị Nha, trong lòng hẳn cũng thấy có chút đáng tiếc, nghĩ những con mồi khẳng định là không giữ được.

Ai ngờ tình huống lại có chuyển biến lớn thế này, ngốc nữ nhân trở nên thông minh, cũng tàn nhẫn hơn.

Nghĩ đến chuyện sáng nay, chân mày hằn cau lại, chẳng lẽ từ người ngốc, biến thành người điên?

Nhưng sao hẳn thấy, ngốc nữ nhân điên lên nhìn bộ dáng chẳng những không chán ghét, còn có chút đáng yêu.

Đáng yêu? Hẳn như thế nào lại có loại ý tưởng điên cuồng này?! Trái tim Cổ Thanh run rẩy.

“Nhị nha không cướp được đồ, lại còn bị người đá một chân, nhất định sẽ trở về cáo trạng, đến lúc đó người tính toán làm sao?” Cho dù trong lòng vẫn không quá thích cái tức phụ này, nhưng Cổ Thanh vẫn mở miệng nhắc nhở một chút, bất quá hẳn cũng có chút mong chờ phản ứng của Cổ Phán Nhi.

“Cáo liền cáo tới một cái đánh một cái, tới một đôi đánh một đôi!”

“Nếu người tới chính là cha mẹ người thì sao? Người cũng tính toán đánh hả?”

“..... Cái kia..... Lại nói sau đi!”

Cổ Thanh cười nhạo, trên mặt toàn là khinh thường, bộ dáng giống như đánh rắm của Cổ Phán Nhi.

“Nói thật, bộ dáng hiện giờ của người nhìn rất vui vẻ!” Nếu không phải trong tay còn cầm lưỡi hái, Cổ Phán Nhi thật muốn cái tát hẳn một cái, bộ dáng của tiểu tử này thực sự là thiếu dạy dỗ.

“Hừ, cho dù là người không vui thì ta cũng là tướng công của người, đừng quên người là do ta tốn ba trăm văn mua về!”

“Có thể hay không đừng đề cập tới vấn đề này nữa?”

“Không thể!”

“.....”

Cổ Phán Nhi mắt tròn trắng, thiên ngôn vạn ngữ bị hai chữ này cấp nghẹn trở về, có cảm giác cả người đều không tốt.

Tiểu tướng công đúng là thiếu dạy dỗ, cần thiết thì chán cương!

Mới vừa tiến vào cửa đã bị An thị đang cho gà ăn ở trong sân phát hiện, tuy rằng đôi mắt An thị nhìn không tốt lắm, nhưng vẫn mơ hồ nhìn thấy hai người đang nắm tay nhau vào cửa, tức khắc ánh mắt sáng lên, nhếch miệng nở nụ cười.

Tuy là cười, nước mắt lại thi nhau rơi xuống là chuyện gì?

“Nương, sao người lại khóc? Không phải người không được khóc sao? Đại phu nói rồi, nếu còn khóc nữa đôi mắt có thể sẽ không nhìn được.” Cổ Thanh bỏ tay Cổ Phán Nhi ra, chạy nhanh qua, lau nước mắt cho An thị.

Gặp quý, thế nhưng cùng điên bà nương này dắt tay một đường về nhà!

An thị lại khóc lại cười: “Nhi tử, nương không có việc gì, nương xem người cùng Đại Nha ở chung vui vẻ nên trong lòng cao hứng.”

Cổ Thanh ngăn người, mình cùng Cổ Đại Nha một đường nắm tay trở về, ngay cả nhìn thấy Cổ Nhị Nha cũng không có buông ra, vốn dĩ cảm thấy không có gì, nhưng nghe An thị vừa khóc nói như vậy, tức khắc trên mặt liền có chút đỏ lên.

“Mẹ, không sao thật chứ.” Cổ Thanh nói chuyện áp úng nói,cũng không có phản bác.

“Khóc cũng không có tiền à, có thời gian để khóc, còn không bằng đem mấy con gà cùng thỏ đi giết thịt đi.” Cổ Phán Nhi đúng là đồ phân tnh, mở miệng một cái liền đánh vỡ tình cảnh ôn này. Nhưng Cổ Phán Nhi căn bản không phát hiện, nàng giống như đàn ông đem cái sọt buồng xuồng, từ bên trong xách ra gà rừng cùng thỏ hoang, ném tới bên chân An thị.

“Không quá gầy, hẳn là có thể hầm được một nồi to!”

Dã vật ‘thình thịch’ một tiếng dừng lại bên chân An thị, An thị sợ tới mức nước mắt đều nghẹn trở về.

“Này, đây là……” An thị trừng lớn đôi mắt nhìn ba con gà rừng hai con thỏ, không khỏi hoài nghi mà xoa xoa đôi mắt của mình, cho rằng mình nhìn lầm thôi.

“Quả nhiên đôi mắt không tốt lắm.” Cổ Phán Nhi bĩu môi. “Đó, toàn bộ làm thịt đi!”

Cổ Thanh mồm mép giắt giắt, vốn định muốn mắng chửi, nhưng nghe Cổ Phán Nhi nói câu sau, lời mắng chửi nuốt toàn bộ trở vào, nhặt một con gà rừng với một con thỏ đưa cho An thị: “Nuong, người đừng khóc nữa. Ngốc bà nuong vận khí tốt, đánh được mấy con mồi, người đem gà rừng cùng thỏ làm thịt đi.”

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ném đá thiếu đạo đức

Cổ Phán Nhi lập tức kêu lên: “Bấy nhiêu sao đủ ăn, thêm hai con nữa đi”

Cổ Thanh khinh thường nhìn nàng một cái: “Người là heo à?”

Cổ Phán Nhi bẹp bẹp miệng không nói chuyện, phòng chừng muốn nói lại thôi, tự nhận cái danh hiệu heo này thuộc về mình.

“Còn lại ta cầm đi cắt, ngày mai đem lên trấn bán.” Cổ Thanh nói xong lời này có chút ngượng ngùng, do dự nói. “Trong nhà hết gạo rồi.”

Cổ Phán Nhi không để ý mà ‘nga’ một tiếng, tròn mắt nhìn chằm chằm về phía cửa.

Vừa nói xong ngoài cửa liền có người tới, nhưng không có tiến vào, cũng không biết đứng ở ngoài đó đánh chủ ý quái quỷ gì. Cửa đóng nhưng không có khóa lại, chỉ cần đẩy là có thể đi vào.

Thấy Cổ Thanh đang tìm chỗ giấu con mồi, Cổ Phán Nhi tròn mắt vừa chuyển, nhắm về phía cửa.

“cạch cạch” vài cái tiếng cửa được khóa lại, Cổ Phán Nhi còn điều chỉnh gậy qua lại cho chắc chắn.

An thị xem đến trợn mắt há hốc mồm, cứng lưỡi nói: “Đại, Đại Nha, người đây là đang làm gì?”

Cổ Phán Nhi nghiêm túc nói: “Đề phòng cướp,phòng trộm!”

An thị sắc mặt cổ quái, Cổ Thanh vừa mới đem con mồi cắt giấu xong về mặt cũng quái dị, hẳn cảm thấy mình độc chiếm toàn bộ con mồi liền cảm thấy không đúng lắm,nhưng trong nhà thật sự đã hết lương thực, hẳn không thể không giữ lại để cầm đi đổi lương thực. Nói thật hẳn cũng lo lắng Cổ Đại Nha sẽ không vui, rốt cuộc thì cha mẹ đệ muội nhà nàng còn ở cách vách, nhưng ai ngờ Cổ Đại Nha lại phản ứng thế này.

Đề phòng cướp phòng trộm? Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ, cũng biết là phòng ai.

“Tới!” Cổ Phán Nhi nheo nheo mắt, vừa mới nói xong,bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa.

“Mở cửa, mở cửa nhanh lên.”

Nghe âm thanh kêu cửa thì có đến vài người!

An thị ngáp ngừng lúng túng: “Sao, làm sao bây giờ? Đây chỉ gà rừng này với con thỏ có muốn giấu luôn hay không?”

Cổ Phán Nhi ngừng lại, nàng liếc mắt một cái: “Giấu đi làm gì? Nên làm gì thì làm gì, không mở cửa chính là không mở! Ta không mở cửa, chẳng lẽ bọn họ còn có thể phá cửa vào hay sao?”

Nói xong sắc mặt lại cổ quái lên, phá cửa việc này lão cổ gia bọn họ có khả năng làm được.

Quay đầu hỏi Cổ Thanh: “Nhà có thang không?”

Cổ Thanh hỏi: “Người muốn làm gì?”

Cổ Phán Nhi nhướn mày: “Bò lên tường xem thử ”

“……”

Cổ Thanh yên lặng đi tìm cái thang, tự đáy lòng hẳn cảm thấy tức phụ này tuy rằng không phải là ngốc, nhưng cũng không phải là người bình thường. Một gậy kia không đáng đánh, vẫn là đánh không tốt, nếu để cho hẳn biết là ai đánh một gậy kia, thế nào hẳn cũng phải bắt lấy hời một chút, đánh kiểu gì mà người lại thành như vậy.

Vốn dĩ tiếp thu cái ngốc tức phụ đã rất khó khăn rồi, hiện tại còn điên nữa...

Cố Thanh yên lặng đi tìm cây thang, tự dấy lòng mà cảm thấy cái này tức phụ tuy rằng không hề là cái ngốc, nhưng cũng không phải cái bình thường. Kìa một gậy gộc cũng không biết đáng đánh, vẫn là đánh đến không tốt, nếu là cho hẳn biết là ai dám buồn cõn, thế nào cũng phải bắt lấy hời một chút, sao liền đem người đánh thành như vậy.

Vốn dĩ tiếp thu cái ngốc tức phụ liền rất khó khăn, hiện tại còn điên rồi.....

Cô nhi quả phụ, lúc sửa nhà phòng ở làm không được tốt cho lắm nhưng vì an toàn, nên tường vây của tiểu viện này làm khá tốt, tường cao hai mét không phải nói bò là có thể bò.

Ít nhiều có tường vây này nên cô nhi quả phụ vẫn không có xảy ra chuyện gì.

Bằng không với bộ dáng chộc người kia của An thị, lại là một quả phụ, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì.

Tìm cây thang, bò đầu tường, hướng ra phía ngoài vừa thấy, tức khắc liền vui vẻ.

“Ôi, có rất nhiều người nha!”

Các loại thanh âm đột nhiên im bật, ‘ hô hô ’ ngừng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Cố Phán Nhi trên tường ghé đầu ra, hứng thú mà nhìn bọn họ, ánh mắt giống như xem khi, chỉ liếc một cái liền nổi hỏa.

“Ngốc Đại Nha, người đây là đang làm cái gì?” Đại bá Cố Đại Giang mở miệng chỉ trích.

“Bò tường!” Cố Phán Nhi về mặt đứng đắn trả lời, nhưng hai chữ này nghe vào lỗ tai người khác, lại không thấy dễ nghe và đứng đắn,rốt cuộc từ này có quá nhiều nghĩa.

Chu thị phản ứng đầu tiên, chửi ầm lên: “Người cái đồ không biết xấu hổ, còn không chạy nhanh xuống dưới, chớ có để trong nhà mất mặt.” Một bên nói một chân đá đại môn. “Ban ngày ban mặt khóa cửa làm gì, một đám không ra gì, chạy nhanh đi mở cửa cho tai.”

Nếu là ngày xưa, Chu thị cũng không dám đối xử bừa bãi với mẫu tử An thị, nhưng nay ngốc cháu gái đã gả lại đây, Chu thị liền cân nhắc hai bệnh quỷ này phòng chừng cũng sống không được bao lâu, đến lúc đó phòng ở viện này còn không phải là của nhà mình sao? Nên Chu thị liền cảm thấy đây đã là đồ nhà mình,nên yên tâm thoải mái mà mắng.

Chu thị đánh bản tính này, ở bên trong mẫu tử An thị nghe được đen mặt.

“Lại không phải là mùa xuân, kêu la cái gì, ồn ào chết đi được!” Cố Phán Nhi không đi xuống, ngược lại chống cằm cười như không cười.

Cố Thanh nhin không được muốn mở miệng mắng chửi người, lại bị Cố Phán Nhi mở miệng mắng trước, lời nói bên miệng nói nuốt trở vào.

“Xuân..... Mùa xuân, hiện tại đâu phải mùa xuân? Ta gọi..... Kêu xuân..... A..... Người cái đồ chết dẫm kia muốn chết phải không? Người cho rằng bị đánh một gậy là có thể già ngay già đại sao, cho dù cánh có cứng thì ta cũng là nãi nãi người, người đi xuống phía dưới cho ta! Xuống dưới!” Chu thị định cời gậy đi đánh, nhưng bò tường này cũng quá cao so với vóc dáng không đến 1 mét 5 này của nàng thì dù nhảy dựng lên cũng đánh không trúng.

Mọi người tròn mắt cứng họng, khóe miệng giật giật.

Đang giờ cơm trưa nên chung quanh tới xem náo nhiệt rất nhiều trong tay còn bưng bát cơm, nghe được tiếng kêu của Chu thị, đặc biệt là trong đó hai chữ, lại xem xét Chu thị cái mặt già kia, tức khắc mọi người xúc động mà cười sặc sụa.

Cố Đại Nha quả nhiên là kẻ ngốc, cái gì cũng đều dám nói.

“A đây là đại bá nương của ta à, người chuyện xấu gì cũng làm nên bị ác nhân tấu đi? Mặt mũi sao giống heo vậy, béo lên không ít nha! Nhìn rất có phúc khí!” Cố Phán Nhi về mặt hài hước mà đánh giá Trần thị. “Quả nhiên ‘ ở ác gặp ác ’ lời này nói có đạo lý à!”

“ngốc Đại Nha kia người nói ai là ác nhân hả?.”

“Ai lên tiếng thì nói người đó.”

“Tiền tiên nhân, người cho rằng già ngay già đại thì lão nương ta không dám tấu người sao? Xuống dưới cho ta”

“Lão tiên nhân, có bản lĩnh thì người lên đây đi!”

Vèo! Thôn dân đang vây xem cười phun cơm.

Chu thị bị nói đến đen mặt già, tức đến thiếu chút nữa không thở nổi, tròn mắt nhìn quanh, trong lúc nhất thời cũng không tìm được gậy gộc gì đó, nhưng ở nông thôn không thiếu nhất chính là đá, Chu thị cong lưng nhặt lên một cục đá tổ phía về phía Cố Phán Nhi.

Bắt quả ném không chính xác lắm, lệch khỏi quỹ đạo thế nhưng lại bên chân Trần thị.

Trần thị không biết xấu hổ nhưng vẫn sợ hãi, rụt rụt cổ, không nhìn xuống được sờ sờ cánh tay. Mặt mũi tuy rằng khó coi,nhưng cũng không đau như vậy, đau nhất chính là cánh tay. Liếc liếc mắt hung hăng trừng Chu thị, tâm không khỏi sinh oán hận, lão thái bà chết tiết không chỉ có tấu nàng một trận còn đem trăm bạc của nàng tịch thu.

Ngẩng đầu nhìn về phía Cố Phán Nhi, càng là phẫn hận, cảm thấy đều là do Cố Phán Nhi làm hại.

“Cút ngay cho lão nương!” Chu thị đẩy ra Trần thị ra,khom người nhặt lại viên đá kia, lúc này so với lần trước thì tốt hơn một chút, ít nhất phương hướng là chính xác.

Hai lần ném không trúng Chu thị hùng hùng hổ hổ, chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục nhặt cục đá.

Cố Phán Nhi xem đến khóe mắt giật tăng tăng, đây là nãi nãi nguyên chủ? Đòi nợ à?!

Cố Thanh xán lại đây, nghĩ đến gần có thể nghe rõ ràng một chút, không ngờ bị một viên đá như ngón cái bay tới trúng đầu hẳn.

“Ai ui!”

Cố Phán Nhi sững sờ, quay đầu nhìn về phía Cố Thanh, phát hiện hẳn đang che đầu.

“Ai thiếu đạo đức mà ném đá vậy” Cổ Thanh về mặt tức giận, kỳ thật viên đá kia cũng không lớn lắm đập trúng cũng không đau lắm rất đau nhưng chủ yếu là làm hấn hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cổ gia Cổ lão tứ

“Không thiếu đức thì có thể ném đá được sao?” Cổ Phán Nhi lớn tiếng hỏi.

Giọng nói vô cùng trong trẻo, người xem bên ngoài lập tức yên tĩnh, nhìn Chu thị chỉ chỉ trỏ trỏ.

Chu thị cảm thật mất mặt, hung tợn mà trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi, cuối người xuống nhặt đại một khối, bà ta cũng không nhìn thử là cục đá hay cục đất cứ thế ném mạnh về phía Cổ Phán Nhi.

Lúc này vô cùng chuẩn xác, bay thẳng về phía Cổ Phán Nhi, lực độ mười phần.

Cổ Phán Nhi cúi đầu xuống, vật kia bay qua đầu nàng, may mắn là nàng né được, nhưng không ngờ phía sau truyền đến một tiếng thét chói tai, tràn đầy hoảng sợ.

Nàng quay đầu lại nhìn, khoeo mắt liền co giật.

Đôi mắt An thị trừng lớn hết cỡ, một bộ dáng kinh hồn, bên cạnh chân là một đồng đất, rõ ràng là vật vừa bay qua đầu nàng rơi xuống, chut xiu nữa là trúng người An thị.

Cổ Thanh định kêu lên, Cổ Phán Nhi từ đầu tường vội nhảy xuống, che miện Cổ Thanh lại.

Hừ!

Cổ Phán Nhi trừng mắt vừa chuyển, liền nảy ra ý hay, lớn tiếng kêu lên: “Có biết xấu hổ hay không hả! Dùng cục đá nữa cân ném người, muốn giết người sao!”

Ngoài tường an tĩnh xuống, đều dừng lỗ tai nghe động tĩnh bên trong.

Vừa lúc An thị khóc rống lên: “Nhi tử, nương sợ!”

Chẳng lẽ là ném trúng tiểu bệnh tử Thanh ca nhi rồi? Vừa rồi còn nghe thấy tiếng Thanh ca nhi, sao lúc này không nghe nói nữa. Cục đá nữa cân ném trúng trên người ai khó tránh bị thương, đừng nói chi là Thanh ca nhi bệnh yếu ot từ nhỏ.

Mất Chu thị liền co rụt lại, bà ta bất quá muốn xả khẩu khí này thôi, không hề nghĩ đến sẽ xảy ra án mạng.

Nhà này toàn người đoàn mệnh, diên diên ngọc ngọc, nhưng bà cũng không nghĩ muốn mệnh bọn họ.

Chu thị trừng mắt vừa chuyển, hướng về phía đám người rống lên một tiếng: “Nhìn cái gì mà nhìn, các người không cần ăn cơm a! Xem nhiều chuyện nhà người khác không sợ mất bị mọc mụn cơm à! Lăn, mau cút đi.” Trong miệng kêu ‘lăn’, không phải là muốn đuổi người đi, mà là bà ta xám xịt bỏ chạy.

Cổ đại giang mắt choáng váng, vốn dĩ xem chính mình tức phụ hải tử bị khi dễ, muốn cấp xả giận. Nhưng ai biết này ngọc Đại Nha không mở cửa không nói, còn đem sự tình biến thành cái dạng này.

Đừng nói là đã ném trúng người? Lỡ trúng người bị thương rồi thì làm sao bây giờ?

“Người đồ ngu ngọc này, còn không chạy nhanh đi!” Trần thị trong lòng cũng sợ hãi, bên trong không có động tĩnh gì, chắc là không chết người, nhưng một hồi có chết người hay không còn chưa biết. Hiện tại không đi, chẳng lẽ còn lưu lại nơi này để người ta bắt đền hay sao? Người ném cục đá kia chính là lão thái bà, tội giết người này thật sự không thể gánh được.

Cổ Đại Giang ngây ngọc mà bị Trần thị kéo về nhà, hai vợ chồng đến cơm trưa cũng không dám đến phòng ăn.

Ngoài cửa đã có người tan đi, có người không yên tâm nên tiến lên gõ cửa, cũng có người muốn tìm hiểu tình huống. Bất quá cửa vẫn luôn khóa, bên trong lại không truyền ra động tĩnh gì, đợi trong chốc lát mọi người ra về.

Mọi người suy đoán, chắc là bị ném trúng, nhưng cũng không quá nghiêm trọng.

Kia chính là cục đá nữa cân, ném trúng chỗ nào trên người đều không dễ chịu, Toàn Phúc gia này cái gì cũng dám làm.

Hôm nay giữa trưa, lại có rất nhiều trà dư tửu hậu nói chuyện này.

Ái ngờ trong viện,

Cổ Phán Nhi làm mất quý mà buông ra Cổ Thanh ra, tỏ vẻ sự tình đã giải quyết.

“Người diên bà nương này, trên tay toàn là đất!” Cổ Thanh phun nước miếng, phun ra không ít đất, hấn trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi. “Người thật dơ!”

“..... Xem nương người đi!”

Cổ Thanh hừ một tiếng, chạy tới xem An thị.

Cổ Phán Nhi đưa tay ra xem, khoeo miệng trừu trừu, bờ tường này cũng ô ứ quá đi, làm hại tay nàng đều ô ứ.

An thị thật sự là bị dọa, một bên khóc nức nở, một bên sợ hãi hỏi: “Bây giờ làm sao?”

Cổ Thanh nhìn về phía Cổ Phán Nhi.

Cố Phán Nhi bị nhìn đến không thể hiểu được: “Nhìn ta làm gì? Nên làm gì thì làm đi.”

Cố Thanh nhú mày: “Thì làm gì?”

Cố Phán Nhi mặt mày hớn hờ: “Đương nhiên là giết gà,giết thỏ nấu com ăn, chẳng lẽ các ngươi không đói bụng? Nhanh lên, muốn lột da hay là nhổ lông, có muốn hay không ta tới hỗ trợ, kỹ thuật lột da của ta còn tốt lắm.”

“.....” Mẩu từ hai người đều run rẩy.

An thị lau nước mắt một phen, yếu ớt lên tiếng: “Thôi nhổ lông đi, nước ta đã nấu sôi rồi. Ta tự mình làm được rồi, ngươi đi nghỉ ngơi một chút đi!” Trong lòng không khỏi nói thầm, lột da thật lằng phí, tức phụ cũng bình thường, nhưng vẫn là cái gốc, chắc là không biết sinh hoạt.

Cố Thanh khinh thường nhìn về phía Cố Phán Nhi, hừ lạnh một tiếng, nói với An thị: “Nương, ta tới giúp ngươi!”

Mẩu từ hai người làm việc vô cùng hài hòa, lưu lại Cố Phán Nhi tại chỗ phát gốc, ánh mắt kia của tiểu tướng có ý gì đây, còn muốn nằng tự ra tay à?

Cách vách Toàn Phúc gia,

Chu thị về đến nhà, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy không quá yên tâm, nếu cái đoán mệnh quý kia thật sự bị mình ném chết, thì phải làm sao. Cuối cùng khỏi kia có phải là cục đá hay không Chu thị cũng không rõ lắm, bất quá cũng rất lớn,rất nặng, nghe tiếng kêu bên trong, chắc là cục đá rồi.

Là trứng đầu hay là chỉ trứng người?.

Cố lão gia từ đang kiểm tra các loại lúa, tuy rằng cũng rất khá, nhưng hần vẫn không quá yên tâm, rốt cuộc đây cũng là thu hoạch một năm, Chu thị có điểm không thích hợp hần cũng thấy, bất quá cũng không để ý đến, dù sao lão thái bà này thỉnh thoảng cũng hay gây chuyện, cũng không ngừng nghỉ.

“Lão nhân, ngươi nói nhà gốc Đại Nha, sẽ không có việc gì chứ?”

Lão gia từ lấy một cái hạt kê bỏ vào trong miệng ném ném, không thêm để ý nói: “Có thể có chuyện gì, hài tử kia tuy yếu một chút, nhưng cũng không đến mức là cái đoán mệnh.

”

Chu thị vừa nghe, liền biết lão gia từ còn chưa biết chuyện mình ném đá, tròn mắt xoay chuyển, do dự một chút cũng không nói ra, liếc mắt một cái nhìn túi hạt giống kia: “Ngươi cả ngày sờ hạt giống này, cũng không sợ sờ hỏng luôn à!”

“Ngươi biết cái gì, mỗi ngày chỉ biết ồn ào.”

“Ta không hiểu, ngươi hiểu!”

Chu thị tròn mắt liếc lão gia một cái, lắc mông liền đi tới phòng lão tứ. Việc này hỏi người khác Chu thị không quá yên tâm, không bằng tìm lão tứ thương lượng một chút.

Lão tứ cố Đại Hồ là con hai người đã lớn tuổi, trong nhà có điều kiện tốt nên đưa hần đi học hai năm ở trường tư thực, Cố Đại Hồ cũng tranh đua, cũng biết chữ còn tính toán được,nên ở trên trấn làm tiểu cho người ta kiêm luôn nữa chường quầy, ngày thường tính toán sổ sách bán hàng, một tháng cũng được ba trăm văn tiền công.

Cố Đại Hồ cũng từng nghĩ muốn khảo tú tài, nhưng đọc sách chi tiêu quá lớn, trong nhà nuôi hần hai năm liền không cung cấp nữa. Nói không oán là không có khả năng, chính là oán thì có ích lợi gì, tiền lại không phải ở trong túi mình.

Liễu thị đang thêu thùa, cảm thấy cái bàn có chút nghiêng, nằng khom người nhìn nhìn, thấy cái bàn một bên cao một bên thấp, tiện tay cầm lấy thư của Cố Đại Hồ đang để trên mặt bàn, liền lấy đi lót chân bàn.

Cố Đại Hồ liền đoạt trở về: “Làm gì lấy thư của ta lót chân bàn!”

Liễu thị mắt tròn tròn: “Dù sao ngươi cũng không dùng, lót một chút thì làm sao? Nói nữa, ngươi lưu trữ thì có tác dụng gì? Lại không đi đọc sách nữa.”

“Ta lưu trữ cho nhi tử dùng không được sao?”

Cố Đại Hồ bất mãn mà bủ môi lái nhai một câu, làm cho thẳng, sau đó bỏ vào trong ngăn tủ khóa lại.

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Tiền được không có

Edit: Thỏ

Đây là đang đề phòng cướp đấy à?” Liễu thị lại lần nữa tròn tròn mắt.

Trong tâm Cố Đại Hồ nghĩ: Còn không phải là đề phòng cướp sao? Ai biết có thể hay không nháy mắt ngươi liền lấy tới lót chân bàn.

Cửa hàng nơi Cố Đại Hồ làm việc đang nhập hàng, lão bản không yên tâm cố Đại Hồ một người ở trong tiệm, sợ mất đồ vật, nên đóng cửa hàng không bán mấy ngày, cho cố Đại Hồ tạm nghỉ, nên cố Đại Hồ mới không đi làm, đợi ở nhà.

Chu thị vừa vào cửa liền nhìn đến Liễu thị tròn trắng mắt, nháy mắt liền cảm thấy khó nhìn Liễu thị, đối với lão tứ nằng người mẹ này ngày thường cũng không dám nhiều lời một câu, này

con dâu nhỏ ăn bọn họ uống bọn họ, quay đầu dăm đôi với lão tứ bát mẫn. Đây là bị nhìn thấy được, ngày thường không gặp, còn không biết này con dâu nhỏ thế nào đâu.

Lúc trước liền không nên để lão tứ cười cái tức phụ ngoài ý muốn về, tốt xấu gì lão tứ cũng đã đọc sách 2 năm, như thế nào cũng có thể cười được người vợ tốt, này Liễu thị lười không nói, cãi lại còn ham ăn, nơi nào giống người vợ đứng đắn

Liễu thị nhìn thấy Chu thị lập tức cúi đầu, một bộ vâng vâng dạ dạ bộ dáng. Đây lòng lại nghi hoặc, lão thái thái sẽ không phải tới đây để đòi tiền đi?

Trông đến còn rất giống! Nếu là đòi lại ngày thường, Chu thị định chỉ vào Liễu thị cái mũi mẫn, nhưng nay nàng trong lòng hoảng thật sự, không rảnh đi quản Liễu thị, xoay người gấp rút mang của đóng, đem cổ Đại Hồ kéo đến một bên, đem lúc trước sự tình thêm mắm thêm muối nói một lần, cuối cùng nói: “Nương lúc ấy thật sự là tức giận quá, không biết như thế nào liền ném tảng đá đi vào, ai biết kia đoán mệnh quý kia, thế nhưng bị đập trúng.”

Cổ Đại Hồ hỏi nào không biết tính tình của nương mình, những lời này tin một nửa là đủ rồi, nhưng dù thế nào đây cũng là nương hấn, lại tức giận cũng không có cách, nghĩ nghĩ hỏi: “Nương xác định nương đập trúng người?”

Chu thị: “Kêu đến thăm như vậy, còn có thể là giả được sao?”

Cổ Đại Hồ nhú mày: Nương không tiến vào nhìn xem?”

Chu thị nhớ tới cái này liền bức bối: “Nương nhưng thật ra tưởng đi vào xem, nhưng phải đến nhân gia mở cửa mới được a! Lại nói tiếp đều do ngốc Đại Nha, nếu là cô nàng chết đảm kia mở cửa, nương còn có thể tức giận thành như vậy? Cũng không biết đóng cửa ở bên trong làm cái gì cũng không chịu nhận người.”

Mở cửa cũng không tốt hơn bao nhiêu! Cổ Đại Hồ lời nói đến bên miệng nhưng nuốt trở vào, hấn cũng không phải là tam ca cái đồ ngốc kia, nương nói cái gì liền tin cái đấy, nghĩ nghĩ nói: “Nương nếu là không yên tâm, để cho tam ca tam tần bọn họ đi xem, Đại Nha lại thế nào cũng không thể không cho chính mình cha mẹ đệ muội vào cửa đi?”

Chu thị vừa nghe, liền cảm thấy đúng, nhưng vẫn chần chờ: “Nếu là ngốc Đại Nha vẫn là không mở cửa, kia làm sao bây giờ?”

Cổ Đại Hồ trả lời: “Không thử một chút như thế nào biết?”

Chu thị không thể không gật đầu, cũng cảm thấy là cái biện pháp, cũng không biết vì sao trong lòng chính là không thoải mái.

Cổ Đại Hồ chần chờ một chút, vẫn là khuyên như: “Nương, ta về sau vẫn là ít đi cách vách thì tốt hơn, rốt cuộc lại thế nào Đại Nha cũng gả tới nhà bọn họ rồi. Ta đây là kết thân không phải kết thù, Đại Nha này đầu óc tuy rằng không rõ lắm, tuy nhiên không thật là cái ngốc, nếu là nháo xảy ra chuyện gì tới, nói không chừng đến hận ta.”

Chu thị vừa nghe, tức khắc liền không cao hứng: “Ta chính là nàng thân nãi, nàng còn có thể đem ta thế nào không thành?”

“Thế nào Đại Nha cũng là người cháu gái không phải? Dù sao cũng không thể làm người không vui

“Người này nói cái gì, ta không có cháu gái vừa điên vừa ngốc như vậy! ”

“.....” Đến, không nói!

Thấy Chu thị như thế, cổ Đại Hồ im miệng, không khuyên nữa.

Chu thị hừ một tiếng, lại liếc mắt một cái nhìn Liễu thị, xoay người ra cửa, phòng chừng là đến lão tam bên kia.

Chờ Chu thị vào tam phòng môn, Liễu thị duỗi tay túm cổ Đại Hồ một phen: “Liền người nhiều chuyện!”

Cổ Đại Hồ đau đến toét miệng: “Ta này không phải xem bắt quá đi sao?”

Liễu thị cười lạnh: “Xem bắt quá đi sự tình nhiều đi, người quản được sao?”

Cổ Đại Hồ nghe vậy ngậm miệng, vợ hấn nói không sai, nhà này việc nhiều đâu thế nào cũng quản không được, còn không bằng mở một con mắt nhắm một con mắt tính.

Chu thị tiến tam phòng không bao lâu liền về mặt đất ý mà đi ra, còn đầu lúc trước lo lắng. Cùng chi tướng phản, tam phòng bên trong mỗi người khuôn mặt u sầu đầy mặt, lại xanh xao vàng vọt, nhìn liền cảm thấy đen đủi.

"lão gia, này làm sao bây giờ?" Trương thị ôm đã sáu tuổi, thoát nhìn còn không bằng hai từ bốn tuổi đại nhi từ Cổ Tới Bảo, gấp đến độ nước mắt đều sắp chảy ra.

Cổ Đại Hà xuyết xoa vì đau què chân, cũng đang rầu rĩ: “Nếu không người nghe nương, đến tìm Đại Nha hỏi xem?”

Trương thị nước mắt thoát cái chảy xuống dưới: “Gia cảnh Đại Nha như thế nào người lại không phải không biết, nơi nào có tiền cấp Bảo Nhi mua thuốc, còn chút lương thực cũng bị đại tần cầm đi mất.”

Cổ Đại Hà sắc mặt càng thêm sầu khổ, về mặt tự trách nói: “Đều do ta vô dụng, bằng không mẹ con nàng cũng sẽ không khổ như vậy, Bảo Nhi cũng..... Ai.....” Cổ Đại Hà mím lại môi mòng giắt giắt cuối cùng vẫn là đem lời nói nuốt trở vào, cúi đầu thống khổ mà ôm đầu, trong mắt một mảnh ướt át.

Bảo Nhi sở dĩ bị gầy yếu như vậy, Chu thị không thoát được quan hệ. Thời điểm Trương thị hoài Bảo Nhi thân thể đã không tốt lắm, nhưng bà bà Chu thị không nghĩ tới tha cho Trương thị, trước kia nên làm nhiều một chút cũng không tính, thế nhưng thường xuyên còn bôi vôi chậm một chút liền đánh chửi, phạt không được ăn cơm.

Ở trong mắt Chu thị xem ra Trương thị hoài vẫn là một cái tiểu nha đầu, cho nên không quá coi trọng.

Thời điểm Trương thị hoài thai bảy tháng, bởi vậy nên bị dợt đến hoảng, uống nhiều nửa chén cháo bị Chu thị hung hăng mà đánh một trận, kết quả là Trương thị sinh non. Bảo Nhi lúc mới sinh ra so với miêu con cũng không khác nhau là bao, liền khóc sức lực đều không có, mắt thấy liền không nuôi sống nổi, Chu thị chẳng những không hối hận, còn một mực muốn ném đi đứa nhỏ.

Nguyên nhân rất đơn giản, Chu thị vừa thấy hai từ như vậy, không quan tâm đến việc có nuôi hay không, sau này định nhất không thể thiếu tiêu tiền, ở Chu thị xem ra, tiêu tiền kia cùng muốn nàng mạng già có gì khác nhau?

Trương thị gả đến cổ gia cũng liền ngang ngược như vậy một thời gian, lấy cái chết uy hiếp, đem hai từ giữ lại. Cũng không biết đứa nhỏ này là bạc mệnh vẫn là mệnh lớn, gầy yếu đến ngày cả sữa đều không bú được, sau đó Trương thị dứt khoát liền sữa đều không có, đứa nhỏ này dựa vào nước cơm nấu nuôi sống tới giờ.

Bất quá bởi vì sinh non, lại không kịp ăn sữa mẹ, cực kỳ suy yếu, hàng năm ốm đau trên giường.

Năm trước mùa đông, vì kiếm tiền mua thuốc cho hài tử, Cố Đại Hà bất kể nguy hiểm vào núi, gặp gỡ lợn rừng, bị lợn rừng làm bị thương chân, thương thể tái phát nhiều lần, vẫn luôn không thấy tốt lên. Năm nay vừa đến mùa xuân Bảo Nhi liền đổ bệnh, Chu thị vừa thấy tam phòng không có người làm, càng thêm không vui bỏ tiền cấp trị. Bất đắc dĩ đành phải đem Đại Nha đầu gà đi ra ngoài, đổi lấy ba trăm văn tiền cho Bảo Nhi mua thuốc.

Được quý, một bộ liền phải năm mươi văn tiền, còn phải dùng thường xuyên. Phu thê hai người vốn là lo sầu dùng xong lần này tiền để dùng sau lại làm sao kiếm được, ai biết mới mua hai gói thuốc, dư lại hai trăm văn tiền vừa rồi cũng bị Chu thị lấy đi.

Lần này làm phu thê hai người không có đường đi, Chu thị nói rất đúng, kêu bọn họ đi tìm Đại Nha đòi tiền, chuyện này không phải làm khó người sao?

Trương thị hơi hơi hé miệng, có tâm nói bà bà không phải, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, chỉ còn lại có ghen ngào.

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hai bánh bao hay khóc

Edit: Snow

Đứa nhỏ này cũng nhu thuận làm cho người ta đau lòng, làm sao cam lòng buông tha được.

"Người mang theo Bảo Nhi đến nhà Đại nha nhà xem một chút đi, dù sao cũng phải thử xem." Cố Đại Hà do dự hồi lâu mở miệng nói, dù sao cũng chỉ có biện pháp này.

Trương Thị lau nước mắt, gật đầu nhẹ ôm Bảo Nhi ra cửa.

Lúc đi ra ngoài cửa gặp được Tứ nha, nghe được Trương Thị muốn đi nhà Đại nha, Tứ nha nắm góc áo không buông nên đi cùng. Dù sao cũng ở cách vách, Trương Thị cũng không có cự tuyệt, ôm nhi tử mang theo tiểu nữ nhi đi qua đó.

Chu thị mở cửa sổ nhìn thấy, thấy Trương Thị ôm nhi tử đi ra ngoài, kinh thường mà nhếch miệng nói với Cố lão gia tử: "Đã bảo là giống cái ám sắc thuốc rồi mà, may mắn lúc trước người không có kiên trì, nếu không gọi đại phu tới thì tổn tiền, cái ám sắc thuốc này có khi chết non uống phí tiền?"

Cố lão gia tử nhú mày: "Không biết nói chuyện thì đừng có nói!"

Chu thị tròn mắt, sau đó nhìn chằm chằm vào tam phòng, cũng không biết đang cân nhắc gì.

Nhà Cố Phán Nhi một ngày bị náo loạn ba lần, đóng lại cửa lớn tới giờ dường như cũng không có việc gì, Cố Phán Nhi cũng không để trong lòng, đến nỗi An thị và Cố Thanh nghĩ gì nàng cũng không biết được.

Nàng nhìn xung quanh vuốt bụng chờ mẫu tử hai người bận rộn trong phòng bếp làm cơm.

Thật vất vả mới đợi đến lúc ăn cơm, bụng đói bụng đến mức kêu "Xi xào", không chờ Cố Thanh buông chén thịt gà lớn xuống, nàng đã duỗi tay qua, mục tiêu là cái đùi gà.

Ba!

Cố Thanh tức giận đẩy tay nàng ra: "Người là quý chết đói đầu thai à!"

Tay phải bị đẩy ra còn có tay trái, Cố Phán Nhi thuận lợi vớt được một cái đùi gà, vui sướng đưa vào trong miệng mà gặm miệng lên tiếng: "Sai, không phải quý chết đói đầu thai, là ta đầu thai vào quý chết đói!"

Cố Thanh tức giận, trừng mắt bà nương không có hình tượng liếc mắt nói: "bà nương thèm ăn!"

Cạch, cạch!

Hai đạo thanh âm đồng thời vang lên, Cố Phán Nhi dừng lại, dựng lên lỗ tai: "Vừa rồi là âm thanh ta cắn xương gà, hay là có người gõ cửa?"

Cố Thanh cũng không nghe rõ, nghi ngờ trừng mắt nhìn cửa, thầm nghĩ: Hay là tìm đến đòi nợ.

Cạch cạch ~!

Tiếng đập cửa vang lên lần nữa, Cố Phán Nhi trong miệng ngậm xương gà, bàn tay vô ý hướng vào trong chén lớn.

Ba!

Bàn tay bị một đánh một cái bay ra.

"Người bà nương lười tham ăn, lại dùng tay ăn cơm, có tin ta hay không ta một cái cũng không cho người ăn!" Cố Thanh cau mày, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Cố Phán Nhi.

"Công tử, ta không muốn ăn người, ta chỉ muốn ăn thịt gà, thịt thỏ!" Cố Phán Nhi nghiêm túc đính chính, bàn tay cũng không quá trung thực, đang rục rịch.

Cố Thanh không không còn lời gì để nói, đem bát đặt xuống, cầm một đôi đũa nhét vào trong tay Cố Phán Nhi.

"Ăn chết cái bà nương lười nhà người!"

Cổ Phán Nhi nhú mảy nhú mảy, trong miệng cạch một cái, xương gà lại đứt gãy một đoạn, đầu lưỡi linh hoạt cuốn lại, vô cùng lưu loát mà đem đầu khớp xương hút hết, sau đó phun ra, sau đó thảm nói: "Xương cốt quá nhỏ, không có mùi vị, nếu là xương lớn gặm mới đã được!"

Ngoài cửa tiếng đập cửa lại vang lên, còn có tiếng gào yếu ớt.

Cổ Thanh nhú nhú mảy: "Người ăn trước, ta đi xem thử."

Cổ Phán Nhi nháy nháy mắt, lại nháy nháy mắt, rất muốn hỏi Cổ Thanh "Người xác định người không có bệnh?", bất quá nàng là người thông minh, tất nhiên không nên hỏi thì hơn. Dù sao nàng nhận định thời điểm này tới nơi này, ngoại trừ sát vách tuyệt đối không có người khác, đi mở cửa là đi tìm tai vạ.

Bất quá sau khi chứng kiến động tác của Cổ Thanh, nàng im lặng thu lại câu nói kia.

Thiếu niên này cũng không quá ngốc, còn biết trào lên tường nhìn một chút.

An thị náu xong rau dại bùng lên, không thấy Cổ Thanh, liền hỏi: "Đại nha, Thanh nhi đâu rồi?"

Cổ Phán Nhi bảo An Thị nhìn ra cửa, sau đó bắt bẻ kẹp một miếng rau dại lên, về mặt khó chịu mà ném vào trong miệng.

An thị nhìn về phía cửa, vừa vận tròng Cổ Thanh dẫn Trương Thị vào cửa, lập tức cả kinh lông tơ đều dựng đứng...mà bắt đầu, sau nhìn ba mẹ con Trương Thị vào cửa buộc lại, mới chậm rãi hòa hân xuống.

"Bà thông gia đã đến, ăn cơm chưa? Nhà tôi vừa vận đang ăn cơm, nhanh ngồi xuống ăn cùng luôn." An thị có chút khẩn trương, kéo Trương Thị qua ăn trên ghế ngồi, sau đó chạy nhanh xuống phòng bếp cầm bát đĩa, trong nháy mắt đã đem lên.

Chờ Trương Thị phục hồi tinh thần lại tinh thần, trước mặt đã có một bát lớn đựng canh gà và thịt.

"Cái kia, bà thông gia ăn tạm chút gì đi, trong nhà cũng chỉ còn lại thịt." An thị nói tròng mắt đã bắt đầu đỏ lên, mắt thấy sẽ phải chảy nước mắt, về mặt bất an và quẫn bách.

Những lời này của An thị, Trương Thị sùng sốt cả buổi cũng không suy nghĩ ra được.

Đây là không còn gì chi còn lại thịt? Nhưng mà có thịt ăn cũng được coi là không có gì sao? Nói chi còn có thịt, nói cùng đường rồi chi còn có thịt... Trương Thị đầu óc choáng luôn rồi.

"Nương, con có thể ăn không?" Từ nha nhìn Trương Thị, ánh mắt lại không cam lòng rời khỏi chén thịt gà kia.

Trương Thị hoàn hồn, cả kinh đứng lên, thiếu chút nữa làm đổ cả chén kia canh gà, đỏ mặt lấp bắp nói: "Không, không cần đâu, ta ăn cơm xong rồi, các người cứ ăn là được rồi."

Cổ Phán Nhi lập tức liếc mắt: "Rõ ràng rất muốn ăn, đói bụng đến mức giống như gậy trúc mà còn sĩ diện! Từ nha, mặc kệ nương, nghe đại tỷ, lại ăn chén kia thịt gà kia đi!"

Trương Thị bị lời nói này làm cho đỏ mặt lên, vừa thẹn vừa giận, cắn bản xuống đài không được.

Cổ Phán Nhi không để ý nàng, ngược lại tò mò nhìn trong ngực nàng cái tiểu đậu nha kia, trong trí nhớ của nguyên chủ, đau lòng nhất chính là cái đệ đệ này. Bất quá đây không phải là lý do để Cổ Phán Nhi tò mò, lý do làm cho Cổ Phán Nhi tò mò là, một cái nhỏ như xiu như mầm đậu, làm cho người ta đau lòng, hơn nữa cảm giác đặc biệt yêu quý.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt Cổ Phán Nhi nhìn qua, tiểu đậu nha, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Đại tỷ tỷ."

Cổ Phán Nhi mở trừng hai mắt: "Tiểu đậu nha, người kêu tỷ à?"

Tiểu đậu nha nhếch miệng cười cười: "Đại tỷ tỷ, ta là Bảo Nhi, không gọi tiểu đậu nha."

"Lớn lên giống như mầm đậu, không gọi là tiểu đậu còn có thể gọi là gì?" Cổ Phán Nhi đối với lời nói của Bảo mắt diếc tai ngo, một tay lấy đoạt lấy Bảo nhi, đặt ở trên đùi, nhéo nhéo cánh tay, xoa bóp chân, lại xoa xoa tóc, về mặt chịu không nổi."Bảo cái gì bảo, lớn lên giống như cọng cỏ! Đừng kêu Bảo Nhi nữa, nếu không muốn gọi đậu nha thì gọi là cỏ non đi!"

Trương Thị đỏ mắt, chỉ là không chờ nàng khóc lên, An thị liền "Ồ ồ" khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Trương Thị Bị Đánh

“Bảo Nhi đáng thương, sao lại gây thành như vậy, ô ô ~.”

Mặt Trương thị vàng như nến, nhất thời không biết nên khóc hay là nên đi an ủi An thị, do dự trong chốc lát dứt khoát ôm An thị khóc rống, một phen nước mắt đầy thương tâm.

Từ nha thấy thế đôi mắt cũng đỏ, cái miệng nhỏ bẹp bẹp, cũng muốn cùng nhau khóc.

Cổ Phán Nhi mắt lạnh đảo qua: “Im, Muốn khóc thì ăn no, tích góp sức lực lại khóc.”

Từ nha nhìn bên này, lại nhìn bên kia, do dự trong chốc lát, quyết định nghe đại tỷ tỷ, ăn trước xong lại khóc.

Cổ Phán Nhi lại nhìn quanh, bùng một chén canh thịt tới: “Người cũng đừng nhìn, dù sao người muốn khóc cũng không có sức lực khóc, vẫn là để chút sức lực ăn canh đi!”

Tiểu đậu nha lập tức im lặng, ngoan ngoãn uống canh.

Cổ Thanh trợn mắt, cứng họng nhìn mọi chuyện phát sinh trong nháy mắt, tức khắc cảm thấy răng đau, nàng ta còn có thể vui sướng mà ăn thịt. Quay ra nhìn hai người đang ôm nhau khóc, nhìn hai chị em ăn đến vui sướng, lại nhìn thấy tiểu đậu nha yên lặng mà uống canh gà, Cổ Thanh cứng họng, không còn gì để nói nữa chỉ ngửa mặt nhìn trời.

Vì phòng ngừa đồ ăn bị Cổ Phán Nhi ăn sạch, Cổ Thanh mức ra hai chén canh lớn.

Ăn hai bát thịt còn chưa no, người nào đó vô hạn oán niệm mà uống thêm ba chén canh gà, lại xử lý nửa ổ rau dại, mới hậm hực mà buông chiếc đũa. Không phải nàng đã ăn no, mà là tiểu tướng công ánh mắt quá mức ‘ liếc mắt đưa tình ’, làm nàng thật sự ngượng ngùng không bỏ thêm đồ ăn vào trong miệng được.

Nhìn tiểu đậu nha đã ăn đủ, ăn từng miếng nhỏ, vô cùng quý trọng mà ăn, Cổ Phán Nhi nhìn quanh, xách theo tiểu đậu nha ra ngoài, ngồi trong sân viện ngược đãi tiểu hài tử.

“Đều sáu tuổi, còn không đến hai mươi cân, người có mắt mặt không?”

“..... Đại tỷ tỷ.....”

“Lại không phải bị bệnh tim, đi vài bước cả người đã run lên, người làm từ nước phải không?”

“Đại tỷ tỷ, ta, ta không phải.....”

“Nói chuyện cũng nói lắp, người còn có thể làm gì?”

“Ta.....”

“Nói chuyện áp a áp ứng, giống như đàn bà, giống đàn ông chỗ nào.

”

“.....”

“Khóc gì mà khóc, cười một cái cho đại tỷ tỷ nhìn xem!”

“Ồ ô!”

“Cười so với khóc còn khó coi hơn, người vẫn là khóc đi!”

“.....”

Cổ Thanh vốn không muốn quản, nhưng thật bất đắc dĩ, một tay ôm lấy Cổ Tới Bảo, trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi liếc mắt một cái, khinh thường nói: “Người lớn vậy rồi, mà còn khi dễ hài tử, thật là làm mất mặt người dien!”

Cổ Phán Nhi sờ sờ cái mũi, hướng lên trời xem, mắt nhìn thẳng.

“Đại tỷ phu, ta không có việc gì, đại tỷ tỷ của ta nói đúng, là ta vô dụng.” Cổ Tới Bảo xoa xoa nước mắt, hít hít cái mũi, vẻ mặt khổ sở.

Cổ Phán Nhi lập tức nói: “Nha, đây chính là chính hấn thừa nhận, không liên quan ta ha!”

Cổ Thanh trừng mắt: “ Thật là không thể nói lý với người!”

Từ nha không biết khi nào đi tới đây, vừa vặn nghe được câu nói của Cổ Thanh, lại thấy Cổ Thanh vẻ mặt bất mãn trừng mắt với Cổ Phán Nhi liền nóng nảy, lôi kéo góc áo của Cổ Thanh, vội vàng giải thích: “Đại tỷ phu, người không cần sinh khí, chớ có trách đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ chỉ là đầu óc hơi chậm, cũng không phải ngốc nghếch, nàng thật ra là người tốt, ta nói thật sự, nàng thật sự không quá ngốc, chỉ là có một chút ngốc mà thôi.”

Cổ Thanh cười, kia tươi cười nhìn thế nào cũng không thích hợp, ngay cả Cổ Tới Bảo cũng trộm vui vẻ.

Cổ Phán Nhi không nói, trong lòng như có vạn con thảo nê mã (giống như câu đàn quạ bay đầu) chạy như điên mà qua, nếu không phải đủ định lực, cũng biết Từ nha vô tâm, thì thế nào nàng cũng phải kéo Từ nha ra đánh cả trăm lần!

Sau khi ăn xong, Trương thị chung quy là không có mở miệng vay tiền, mang theo một nam một nữ trở về nhà.

Về nhà, nhìn đến thượng phu cùng hai nữ nhi về sau, Trương thị không thể tránh được xấu hổ, chính mình ở nhà đại nữ nhi ăn thịt ăn canh, trong nhà mình hai cái ngay cả mùi vị thịt đều không nghe thấy.

Mới vừa đem Bảo Nhi phóng tới trên giường, còn chưa kịp đắp chăn lên, Chu thị liền vọt vào, há mồm liền hỏi: " vợ lão tam, thế nào?Đại Nha có cho người tiền hay không?"

Trương thị cương một chút, cười khổ nói: “Nuông, ta không có mặt mũi nào mở miệng.”

Chu thị vừa nghe, tức khắc hét lên: “Như thế nào ngượng ngùng, người là nuông nàng, chẳng lẽ người làm nuông hướng nữ nhi đòi tiền còn có gì sai sao? Nếu không lấy được tiền người trở về làm cái gì? Một cái, hai cái đều là đòi nợ, trong nhà không có như vậy nhiều tiền cho các người mua thuốc, nếu không lấy được tiền liền chờ chết đi!” Nói xong hung hăng phỉ một ngum, cũng không nhìn tới Cổ Đại Hà và Cổ Tới Bảo đang nằm trên giường, quay đầu trở về thượng phòng.

Phu thê hai người Cổ Đại Hà nhìn nhau, cười khổ một chút, trong lòng lại lạnh căm căm.

Bên kia đang chạy về thượng phòng Chu thị đột nhiên ngừng lại, cái mũi giật giật, giữa mày nhăn lại toàn là nghi hoặc, vừa rồi cũng không có chú ý tới, hiện tại mới cảm giác được không đúng, lại ‘ dặng dặng dặng ’ mà chạy về tam phòng, đầu tiên là tiến đến trên người Trương thị ngửi một chút, sau đó lại tiến gần trên người Từ nha ngửi một chút, lại đi đến Cổ Tới Bảo nơi đó, tính toán lại xem một chút.

Cổ Tới Bảo trong lòng cả kinh, vội bỏ tới bên trong giường, trốn tránh Chu thị.

Chu thị ánh mắt ngưng lại: “người cái ám sắc thuốc kia trốn cái gì mà trốn, ta là nãi người còn có thể ăn người hay sao?”

Cổ Tới Bảo không nói, vừa phòng bị vừa trốn đến trong một góc, tay gắt gao bắt lấy quần áo một chỗ.

Thấy thế Chu thị cũng từ bỏ, cuối cùng là không thể bỏ đến trên giường đất đem kia tiểu ám thuốc cấp tùm lại. Bất quá vẫn là chưa từ bỏ ý định mà khắp nơi ngửi ngửi, rốt cuộc mãi cảm phát hiện Trương thị cùng hai đứa nhóc con trên người có mùi thịt, mắt lạnh nhìn ba mẹ con này vài lần, hóa khí ‘ cộ cộ cộ ’ xông lên tận đỉnh đầu.

Bang!

Một cái tát mạnh mẽ đánh vào mặt Trương thị, nháy mắt liền sưng lên.

Chu thị chửi ầm lên: “Không biết xấu hổ mụ lười, ăn của lão nương uống của lão nương, thế nhưng còn dám đầu lão nương ăn mảnh, nhà ta từ trước đến nay thân hậu hiền lành, như thế nào liền cưới một cái ham ăn biếng lười độc phụ như ngươi, mỗi ngày lười biếng, suốt ngày chỉ biết ăn ăn ăn, như thế nào không đem ngươi no chết!”

Cố Đại Hà vốn đang nghỉ hoặc Chu thị đang làm cái gì, không ngờ được trong nháy mắt Chu thị liền đánh vợ mình, lập tức liền nóng nảy, khắp khiễng bước nên can ngăn.

“Nương, đừng đánh, đừng đánh a, có chuyện từ từ nói!”

Chu thị xoay người liền cho Cố Đại Hà một cái tát: “Ngươi cũng không phải thứ gì tốt, lão nương phí công nuôi dưỡng ngươi lớn như vậy, liền vợ đều quản không tốt, mỗi ngày bị cái này Tang Môn tinh(sao chổi) cấp sai sử như thằng ngốc. Sớm biết rằng ngươi vô dụng như vậy, vừa sinh ra tới liền đem chết ngươi, lão nương đỡ phải nhìn ngươi tới tức chết.”

Cố Đại Hà cứng đờ, mỗi lần ai mắng, Chu thị đều sẽ nói hời hợt sinh hân, trước kia hân cảm thấy là chính mình làm không tốt, cho nên liều mạng làm việc kiếm tiền, sau đó tiền toàn bộ giao cho Chu thị, nhưng cho dù là như vậy, chính mình cũng chưa bao giờ từng nghe được một câu khích lệ.

Hiện tại Cố Đại Hà chần chờ, chẳng lẽ chính mình là nhặt được?

Nhân lúc Cố Đại Hà chần chờ, Chu thị ở trên người Trương thị phát hỏa đủ, đem Trương thị đánh đến ngất xỉu mới dừng lại, hung hăng mà phi thêm một ngum mới rời đi, hơn nữa thời điểm rời đi còn đá thêm một cái.

..

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: team Vietwriter

□

Trương Thị bị đánh, trong lòng cũng có oán hận, nhưng nghe đến Chu thị ở đằng sau mắng một câu kia oán hận cũng giảm xuống, sợ Chu thị thật sự bắt lão Tam bó mình. Nhìn qua Cố Đại Hà, khuôn mặt mờ mịt ngốc nghếch tin tưởng, lại vừa sợ...mà hỏi: "Lão gia, ngươi làm sao vậy? Đừng làm ta sợ!"

Cố Đại Hà nhìn khuôn mặt bầm tím của Trương Thị, mờ mịt nói: "Vợ, ngươi nói, ta có phải là nương nhặt được hay không?"

Trương Thị kinh ngạc, có chút không biết làm sao: "Ngươi làm sao có thể nghĩ như vậy? Mặc kệ là ai nhìn qua, đều thấy ngươi cùng lão gia từ giống nhau, như vậy còn có thể là nhặt được hay sao?"

Cố Đại Hà do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Ngươi nói xem ta có phải là con riêng của cha hay không?"

Dừng lại một chút, Trương Thị cũng bắt đầu hoài nghi.

Có thể là như vậy hay không. Nếu không làm sao bà bà luôn thấy không vừa mắt phòng này như vậy? Mặc dù trong đầu có hoài nghi, nhưng Trương Thị vẫn không nói ra, dù sao thị phi nhà chồng cũng không phải người làm đầu như mình được lắm chuyện.

Mặt trời ngã về tây, sắc trời dần dần tối xuống, thiếu đi ánh mặt trời chiếu sáng, nhiệt độ cũng dần dần thấp hơn, hà hoi có thể thành khói trắng. Ở đây, đầu mùa xuân nhiệt độ vẫn hết sức lạnh,một số nơi băng còn chưa tan, so với tảng thần núi thì hoàn toàn bất đồng.

Cố Phán Nhi ngồi trong sân, chăm chú nhìn về hướng táng thần núi, dù bị ngọn núi phía trước ngăn cản, Cố Phán Nhi vẫn cảm thấy son mạch vô cùng thần bí, khắp nơi đều lộ ra khí bất phàm. Mà người nơi này liền giống như người bình thường trên trái đất, căn bản không biết chỗ bất đồng của đỉnh Thần Nông.

Lúc này bên ngoài son mạch còn kết băng, bên trong son mạch cây cối lại tốt tươi.

Mới vừa đến chân son mạch, có thể sẽ phát hiện cây cối vừa mới nhú, càng đi vào bên trong càng thấy xanh tươi, mùa đông tựa như chỉ dừng lại bên ngoài son mạch, mà bên trong lại như không phải chịu chút ảnh hưởng nào. Cũng bởi vì như thế, son mạch bị người nơi này chia làm bên trong cùng vòng ngoài, người bình thường chỉ dám đặt chân đến vòng ngoài, đối với bên trong nửa bước cũng chẳng dám tiến vào.

Có người nói bên trong son mạch có yêu quái, cũng có người nói bên trong có thần tiên, đem son mạch trở thành nơi vô cùng thần bí.

Cố Phán Nhi ngược lại không có cảm giác gì, con người có thể tu luyện thành tuyệt đối không phải là lực lượng bất phàm, thế gian vạn vật nếu là sống quá một thời gian nhất định, cũng có khả năng sẽ trở nên tĩnh quái. Bất quá có tính quái thế nào cũng không thay đổi được bản tính,gống như câu nói kia "Chó không đổi được tính ăn cứt " ví dụ như gốc cây kia kể cả là có gĩa đi chẳng nữa, sống trên mặt đất cũng phải hút chất dinh dưỡng trong đất, rồi khỏi đất quá lâu cũng phải chết, bị lửa đốt cũng không sống được, hơn nữa càng không có khả năng thịnh mãi không suy.

Tựa hồ nghĩ tới cái gì, Cố Phán Nhi vỗ vỗ trán hoàn hồn, cũng là người đã tu luyện nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy qua bất cứ thứ gì tĩnh quái, nhiều lắm là gặp chút ít động vật thông minh hơn một chút mà thôi.

Nhưng thông minh lại có cái gì hiếm lạ? Chó cũng rất thông minh nha, còn không phải vẫn thích chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng.

"Đại nha, ngươi vô đầu như thế, không đau sao?" An thị ngồi bên cạnh Cố Phán Nhi đã nhìn chăm chăm Cố Phán Nhi từ lâu, thấy Cố Phán Nhi mơ màng vỗ vỗ cái gáy của mình,

không khỏi có chút lo lắng.

Cổ Phán Nhi dừng lại động tác, nhìn sang: "Người không có việc gì làm à?"

An thị chép chép miệng, ủy khuất nói: "Thanh Ca Nhi hẳn không cho ta thuê thửa."

Khóc miệng Cổ Phán Nhi co gập: "Người ngoại trừ thuê thửa không còn biết làm việc khác sao? Trong nhà không còn cách khác sống sao? Ví dụ như cho heo ăn, cho chó ăn, cho trâu ăn, cho gà ăn, cho dê ăn gì đó."

An thị cúi đầu, lời kéo khăn tay, nói: "Đại nha những cái người nói phải nhà có tiền mới có, chúng ta lấy đâu ra chứ."

"Liền con gà đều không có?"

"Không có."

Cổ Phán Nhi đã trầm mặc một lát, cảm thấy không có những cái này con đường sống cũng không phải không tốt, ít nhất trong nhà gọn gàng. Nhưng phải nhà có tiền mới có những thứ này là cái lý thuyết gì chứ? Chẳng lẽ nuôi chúng thì là nhà có tiền, không nuôi thì là không có sao? Lại hướng trong nhà nhìn nhìn bốn phía, kẻ có tiền nuôi hay không nàng không biết, nhưng nhà chỉ có bốn bức tường khẳng định nuôi không nổi, cái nhà này chính là vị dụ tốt nhất đây.

Cổ Phán Nhi suy nghĩ một chút, đề nghị: "Không có việc gì làm thì làm com tối đi chứ, dù sao trời cũng nhanh tối!"

An thị nghe vậy thất kinh: "Đại, đại nha người có phải đói bụng hay không?"

"Hả?" Cổ Phán Nhi không hiểu nhìn An thị, nàng chỉ là kêu An thị đi làm com, vì sao An thị lại kinh sợ thành như vậy, cái dạng này giống như mình làm ra tội ác gì tày đình vậy.

"Đại nha người nếu là đói bụng, nương, nương liền cho người... Cho người..." An thị không nói được.

Cổ Thanh đang cầm một quyển sách đi ra, gặp Cổ Phán Nhi về mặt "Hùng hổ dọa người", An thị về mặt lại thất kinh, lập tức lửa giận liền phun trào, "Đừng" một tiếng đem sách ném xuống đất, rồi hướng về phía Cổ Phán Nhi gào thét: "Người cái người đàn bà điên lại muốn làm cái gì? Ăn no rồi không có chuyện gì làm, khi dễ người phải không, người thật đúng là điên rồi phải không?"

Cổ Phán Nhi nhú mày, quay đầu liếc mắt nhìn hân: "Đầu óc có bệnh!"

Cổ Thanh lửa giận càng lớn, vén lên tay áo như sẽ phải đi đánh người: "Người người đàn bà điên, ban ngày khi dễ ta thì thôi đi, hiện tại rõ ràng còn muốn khi dễ mẹ ta, người thực cho là ta không dám đánh người có phải không?"

An thị lại càng hoảng sợ, vội vàng đứng lên chạy đến chỗ Cổ Thanh, lời kéo đang tức giận Cổ Thanh, lấp bấp giải thích nói: "Nhi, nhi từ người bình tĩnh, bình tĩnh, đại nha nàng không có khi dễ ta."

"Không có khi dễ người, người còn sợ thành như vậy sao?"

"Ta sợ... Thế nhưng đại nha nàng thật sự không có khi dễ ta!"

"Vậy người sợ cái gì?"

"Ta sợ là vì đại nha đầu nói đói bụng rồi, trong nhà lại không còn thức ăn, mà bây giờ trời vừa tối, đã đói bụng là phải nhịn đến hùng đông, thật khổ sở, vì vậy ta mới... Mới sợ đấy."

"..."

Cổ Phán Nhi nháy nháy mắt, về mặt tràn đầy vô tội, đây là muốn chứng minh An thị nói rất đúng sự thật. Nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng, tại sao phải đói bụng đến hùng đông? Chẳng lẽ lại không ăn bữa tối?!

Cổ Thanh rút cuộc biết An thị vì cái gì luống cuống, thế nhưng đen mặt, trên mặt xem thường trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi liếc: "Người chính là đầu heo, suốt ngày chỉ biết ăn ăn ăn! So với người khác đều ăn nhiều hơn, so với người nào cũng nhanh đói bụng hơn, giống như quỷ chết đói. Đừng trừng ta, trừng ta cũng vô dụng, com tối không có đâu!"

Cổ Thanh nói xong còn thì thào một tiếng: "Cũng không phải ngày mùa, có nhà ai không ăn hai bữa?"

Mà, cái tiếng nói thào này Cổ Phán Nhi cũng nghe được rõ ràng, biết rõ bữa tối nay không có không phải là nói đùa.

Tuy rằng nàng bây giờ còn chưa đói bụng, nhưng lát nữa khi bầu trời tối đen rồi cũng sẽ đói bụng nha! Hiện tại trời vẫn còn chưa có tối nữa kia, mà phải chờ tới hùng đông mới có com ăn, như vậy tối thiểu là muốn đợi mười lăm canh giờ, thời gian dài như vậy có thể đói đến chóng mặt hay không?

Cổ Phán Nhi con người đảo một vòng, nhớ tới còn có hai con gà rừng cùng một con thỏ, tâm tư lung lay...bất đầu nghĩ, cũng không đợi nàng mở miệng, Cổ Thanh bỗng nói ra một câu đem toàn bộ ý tưởng của nàng đánh nát.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không có cơm chiều

Edit: Sushi

"Tang Môn tỉnh, sớm muộn gì ta cũng bắt hân hưu người!"

Chu thị không phải chưa từng nghĩ tới bắt Cổ Đại Hà hưu Trương thị, con Trương thị sinh nếu không phải bồi tiền hóa (tồn tiền bạc) thì cũng là quỷ đòi nợ, nhưng nếu hưu, về sau lại phải chuẩn bị sinh lễ cưới vợ, lại là một khoản chi tiêu lớn, Chu thị sao có thể vui. Không nỡ bỏ tiền lại không vui trơ mắt nhìn lão tam tuyệt hậu, kết quả đều đem oán giận trút hết lên

người Trương thị.

Trương Thị bị đánh, trong lòng cũng có oán hận, nhưng nghe đến Chu thị ở đằng sau mắng một câu kia oán hận cũng giảm xuống, sợ Chu thị thật sự bắt lỗi Tam bà mình. Nhìn qua Cố Đại Hà, khuôn mặt mờ mờ ngốc ngếch tin tưởng, lại vừa sợ...mà hỏi: "Lão gia, người làm sao vậy? Đừng làm ta sợ!"

Cố Đại Hà nhìn khuôn mặt bầm tím của Trương Thị, mờ mờ nói: "Vợ, người nói, ta có phải là nương nhất được hay không?"

Trương Thị kinh ngạc, có chút không biết làm sao: "Người làm sao có thể nghĩ như vậy? Mặc kệ là ai nhìn qua, đều thấy người cùng lão gia từ giống nhau, như vậy còn có thể là nhất được hay sao?"

Cố Đại Hà do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Người nói xem ta có phải là con riêng của cha hay không?"

Dừng lại một chút, Trương Thị cũng bắt đầu hoài nghi.

Có thể là như vậy hay không. Nếu không làm sao bà bà luôn thấy không vừa mắt phòng này như vậy? Mặc dù trong đầu có hoài nghi, nhưng Trương Thị vẫn không nói ra, dù sao thị phi nhà chồng cũng không phải người làm đầu như mình được lắm chuyện.

Mặt trời ngã về tây, sắc trời dần dần tối xuống, thiếu đi ánh mặt trời chiếu sáng, nhiệt độ cũng dần dần thấp hơn, hà hơi có thể thành khói trắng. Ở đây, đầu mùa xuân nhiệt độ vẫn hết sức lạnh, một số nơi băng còn chưa tan, so với tảng thần núi thì hoàn toàn bất đồng.

Cố Phán Nhi ngồi trong sân, chăm chú nhìn về hướng táng thần núi, dù bị ngọn núi phía trước ngăn cản, Cố Phán Nhi vẫn cảm thấy sơn mạch vô cùng thần bí, khắp nơi đều lộ ra khí bất phàm. Mà người nơi này liền giống như người bình thường trên trái đất, căn bản không biết chỗ bất đồng của đỉnh Thần Nông.

Lúc này bên ngoài sơn mạch còn kết băng, bên trong sơn mạch cây cối lại tốt tươi.

Mới vừa đến chân sơn mạch, có thể sẽ phát hiện cây cối vừa mới nhú, càng đi vào bên trong càng thấy xanh tươi, mùa đông tựa như chỉ dừng lại bên ngoài sơn mạch, mà bên trong lại như không phải chịu chút ảnh hưởng nào. Cũng bởi vì như thế, sơn mạch bị người nơi này chia làm bên trong cùng vòng ngoài, người bình thường chỉ dám đặt chân đến vòng ngoài, đối với bên trong nửa bước cũng chẳng dám tiến vào.

Có người nói bên trong sơn mạch có yêu quái, cũng có người nói bên trong có thần tiên, đem sơn mạch trở thành nơi vô cùng thần bí.

Cố Phán Nhi ngược lại không có cảm giác gì, con người có thể tu luyện thành tuyệt đối không phải là lực lượng bất phàm, thế gian vạn vật nếu là sống quá một thời gian nhất định, cũng có khả năng sẽ trở nên tinh quái. Bất quá có tinh quái thế nào cũng không thay đổi được bản tính, giống như câu nói kia "Chó không đổi được tính ăn cứt" ví dụ như gốc cây kia kể cả là có già đi chẳng nữa, sống trên mặt đất cũng phải hút chất dinh dưỡng trong đất, rồi khỏi đất quá lâu cũng phải chết, bị lửa đốt cũng không sống được, hơn nữa càng không có khả năng thịnh mãi không suy.

Tựa hồ nghĩ tới cái gì, Cố Phán Nhi vỗ vỗ trán hoàn hồn, cũng là người đã tu luyện nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy qua bất cứ thứ gì tinh quái, nhiều lắm là gặp chút ít động vật thông minh hơn một chút mà thôi.

Nhưng thông minh lại có cái gì hiếm lạ? Chó cũng rất thông minh nha, còn không phải vẫn thích chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng.

"Đại nha, người vỗ đầu như thế, không đau sao?" An thị ngồi bên cạnh Cố Phán Nhi đã nhìn chằm chằm Cố Phán Nhi từ lâu, thấy Cố Phán Nhi mơ màng vỗ vỗ cái gáy của mình, không khỏi có chút lo lắng.

Cố Phán Nhi dừng lại động tác, nhìn sang: "Người không có việc gì làm à?"

An thị chép chép miệng, ủy khuất nói: "Thanh Ca Nhi hẳn không cho ta thuê thừa."

Khóe miệng Cố Phán Nhi co giật: "Người ngoại trừ thuê thừa không còn biết làm việc khác sao? Trong nhà không còn cách khác sống sao? Ví dụ như cho heo ăn, cho chó ăn, cho trâu ăn, cho gà ăn, cho dê ăn gì gì đó."

An thị cúi đầu, lời kéo khăn tay, nói: "Đại nha những cái người nói phải nhà có tiền mới có, chúng ta lấy đâu ra chứ."

"Liền con gà đều không có?"

"Không có."

Cố Phán Nhi đã trầm mặc một lát, cảm thấy không có những cái này con đường sống cũng không phải không tốt, ít nhất trong nhà gọn gàng. Nhưng phải nhà có tiền mới có những thứ này là cái lý thuyết gì chứ? Chẳng lẽ nuôi chúng thì là nhà có tiền, không nuôi thì là không có sao? Lại hướng trong nhà nhìn nhìn bốn phía, kẻ có tiền nuôi hay không năng không biết, nhưng nhà chỉ có bốn bức tường khẳng định nuôi không nổi, cái nhà này chính là vị dụ tốt nhất đây.

Cố Phán Nhi suy nghĩ một chút, đề nghị: "Không có việc gì làm thì làm cơm tối đi chứ, dù sao trời cũng nhanh tối!"

An thị nghe vậy thất kinh: "Đại, đại nha người có phải đói bụng hay không?"

"Hả?" Cố Phán Nhi không hiểu nhìn An thị, nàng chỉ là kêu An thị đi làm cơm, vì sao An thị lại kinh sợ thành như vậy, cái dạng này giống như mình làm ra tội ác gì tày đình vậy.

"Đại nha người nếu là đói bụng, nướng, nướng liền cho người... Cho người..." An thị không nói được.

Cố Thanh đang cầm một quyển sách đi ra, gặp Cố Phán Nhi về mặt "Hùng hổ dọa người", An thị về mặt lại thất kinh, lập tức lửa giận liền phun trào, "Đùng" một tiếng đem sách ném xuống đất, rồi hướng về phía Cố Phán Nhi gào thét: "Người cái người đàn bà điên lại muốn làm cái gì? Ăn no rồi không có chuyện gì làm, khi dễ người phải không, người thật đúng là điên rồi phải không?"

Cố Phán Nhi nhú mày, quay đầu liếc mắt nhìn hẳn: "Đầu óc có bệnh!"

Cố Thanh lửa giận càng lớn, vén lên tay áo như sẽ phải đi đánh người: "Người người đàn bà điên, ban ngày khi dễ ta thì thôi đi, hiện tại rõ ràng còn muốn khi dễ mẹ ta, người thực cho là ta không dám đánh người có phải không?"

An thị lại càng hoảng sợ, vội vàng đứng lên chạy đến chỗ Cố Thanh, lời kéo đang tức giận Cố Thanh, lấp bắp giải thích nói: "Nhi, nhi từ người bình tĩnh, bình tĩnh, đại nha nàng không có khi dễ ta."

"Không có khi dễ người, người còn sợ thành như vậy sao?"

"Ta sợ... Thế nhưng đại nha nàng thật sự không có khi dễ ta!"

"Vậy người sợ cái gì?"

"Ta sợ là vì đại nha đầu nói dối bụng rồi, trong nhà lại không còn thức ăn, mà bây giờ trời vừa tối, đã đói bụng là phải nhịn đến hừng đông, thật khổ sở, vì vậy ta mới... Mới sợ đấy."

"..."

Cố Phán Nhi nháy nháy mắt, vẻ mặt tràn đầy vô tội, đây là muốn chứng minh An thị nói rất đúng sự thật. Nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng, tại sao phải đói bụng đến hừng đông? Chẳng lẽ lại không ăn bữa tối?!

Cố Thanh rút cuộc biết An thị vì cái gì luống cuống, thế nhưng đen mặt, trên mặt xem thường trừng mắt nhìn Cố Phán Nhi liếc: "Người chính là đầu heo, suốt ngày chỉ biết ăn ăn ăn! So với người khác đều ăn nhiều hơn, so với người nào cũng nhanh đói bụng hơn, giống như quý chết đói. Đừng trừng ta, trừng ta cũng vô dụng, cơm tối không có đâu!"

Cố Thanh nói xong còn thì thào một tiếng: "Cũng không phải ngày mùa, có nhà ai không ăn hai bữa?"

Mà, cái tiếng thì thào này Cố Phán Nhi cũng nghe được rõ ràng, biết rõ bữa tối nay không có không phải là nói đùa.

Tuy rằng nàng bây giờ còn chưa đói bụng, nhưng lát nữa khi bầu trời tối đen rồi cũng sẽ đói bụng nha! Hiện tại trời vẫn còn chưa có tối nữa kia, mà phải chờ tới hừng đông mới có cơm ăn, như vậy tối thiểu là muốn đợi mười lăm canh giờ, thời gian dài như vậy có thể đói đến chóng mặt hay không?

Cố Phán Nhi con người đảo một vòng, nhớ tới còn có hai con gà rừng cùng một con thỏ, tâm tư lung lay...bất đầu nghĩ, cũng không đợi nàng mở miệng, Cố Thanh bỗng nói ra một câu đem toàn bộ ý tưởng của nàng đánh nát.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Sự bất quá tam

Edit: Võ Hoàng Khánh An.

Beta: Thò, Trâm Anh.

“Đừng đánh chú ý lên hai con gà rừng cùng con thỏ kia, trừ phi ngày mai người không muốn ăn cơm!”

“Keo kiệt thật đấy!”

“Ta keo kiệt, có bản lĩnh người đừng ăn cơm!”

“...”

Cố Phán Nhi liếc mắt, bị tiểu tướng công tay trái gà không chặt nhà mình uy hiếp, thật đúng là là... khiến người ta phiền muộn. Bất quá cuối cùng Cố Phán Nhi cũng không đánh chú ý lên gà rừng và thỏ nữa, dù sao đói một buổi tối cũng không chết người được. Tuy rằng nàng còn có thể lên núi đi săn, nhưng ai biết đánh tới có thể vẫn bị tiểu tướng công chế trụ hay không.

Cho tới bây giờ Cố Phán Nhi mới nhận ra rằng, không biết nấu cơm là một việc khiến người ta phiền muộn đến cỡ nào.

“Nương, bên ngoài lạnh, người nên sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Cố Thanh nói xong nhặt sách bị bản thân ném trên mặt đất lên, phui phui bụi bặm bên trên, nhìn như không nhìn liếc Cố Phán Nhi một cái, quay người tiến vào phòng.

An thị rung rung nước mắt nhẹ gạt đầu, quay đầu nói với Cố Phán Nhi: “Đại nha đầu người cố gắng chịu đựng, sáng sớm sẽ có cơm ăn ngay.” Nói xong lau nước mắt một cái, cũng tiến vào phòng.

Bây giờ trời còn chưa có tối đâu? Cố Phán Nhi trong lòng nôn nóng!

Trầm mặc một lúc lâu, ngẩng đầu lên nhìn trời, tự an ủi chính mình: Bầu trời bay tới năm chữ, đây không phải sự thật!

Một cơn gió lạnh thổi qua, Cố Phán Nhi tại chỗ buồn bực trong chốc lát, cũng yên lặng tiến vào phòng.

“Diện bà nương nhà người đến đây làm gì?” Cố Thanh phẫn nộ trừng Cố Phán Nhi, rồi lại thấy thế nào cũng không có sức lực.

Cố Phán Nhi nhìn sang, buồn bã nói: “Ngủ!”

Cố Thanh quăng quyển sách đang cầm trên tay "bang" một cái rớt xuống mặt bàn, rống to: “Buồn ngủ thì ra bên ngoài ngủ, đây là phòng của ta, ai cho phép người ngủ ở trong phòng của ta!”

Cố Phán Nhi xem thường: “Âm thanh thật lớn, thế nhưng cũng là không có sức lực gì.”

Cố Thanh tức giận: “Ta không có sức lực như thế nào hả?”

Cố Phán Nhi đặt mông ngồi trên giường, lần lượt đếm trên đầu ngón tay mấy cái: “Thứ nhất, đây mặc dù là phòng của người nhưng cũng là phòng của ta, người không có cách nào phủ nhận điều đó. Thứ hai, người tuy rằng rống rất lớn tiếng, nhưng có thể rõ ràng nhận ra trung khí chưa đủ, chính giữa còn có đoạn khí. Thứ ba, xem như đây là phòng của người, người có khả năng đuổi ta đi sao? Ba điều này nếu đem xét riêng, điều nào cũng chứng minh sức lực của người chưa đủ?”

Về mặt Cổ Thanh phần hận: “Ta không cảm thấy cái gì cả!”

Cổ Phán Nhi cười hắc hắc, nằm xuống một bên giường, rung chân đắc ý nói: “Vậy đi ngủ!”

“Điện bà nương, đừng tưởng rằng người chiếm giường của ta thì ta sẽ ngủ cùng giường với người, cùng người động phòng!”

“Đây là tất nhiên, người có thể ngủ dưới đất!”

“Người điên rồi, cư nhiên dám để ta ngủ trên mặt đất!”

“Ta điên hay không điên, có dám hay không dám, người cứ ngủ trên mặt đất rồi sẽ biết!”

“.... Ta không nói nhảm với người nữa!”

“Hay lắm, vậy ngủ đi!”

“....”

Cổ Thanh tức giận đến mức giơ chân, cũng không còn hứng thú đọc sách nữa. Trên thực tế là cho dù hắn muốn đọc cũng không có cách nào đọc tiếp được, bởi vì đèn đã hết dầu. Trong nhà hiện tại việc ăn cơm đã khó khăn, tự nhiên cũng không có tiền để mua đèn dầu.

Trùng mắt nhìn Cổ Phán Nhi hồi lâu, nghiến răng đi tới kéo Cổ Phán Nhi: “Được rồi, bởi vì nhìn người hiện tại thật đáng thương, ta cho người ngủ trong phòng chờ, bắt quả ta ngủ trên giường còn người ngủ dưới đất, đừng nghĩ tới việc ta với người động phòng!”

Cổ Phán Nhi bị kéo đến mức làm nàng không kiên nhẫn, lấy tay tóm lấy, kéo tiểu tướng công đứng lên rồi ném đến góc giường: “Tiểu bệnh miêu, người có phải muốn ngủ trên mặt đất hay không, thành thật một chút cho ta.”

Trong lúc nhất thời, Cổ Thanh có điểm đại ra, hắn không hiểu, rõ ràng là bản thân đang kéo điện bà nương, hơn nữa sắp kéo được nàng xuống giường, tại sao nàng chẳng những không bị kéo xuống mà mình ngược lại còn bị nàng ném lên giường.

Đây rốt cuộc là cái tình huống gì nha? Cổ Thanh vô thức đập Cổ Phán Nhi một cái.

“Người còn đập nữa ta sẽ trời người lại! “ Cổ Phán Nhi lạnh lùng nhìn sang.

Cổ Thanh hậm hực thu chân dài lại, hắn thấy được trong mắt Cổ Phán Nhi đầy vẻ nghiêm túc, nếu như hắn còn tiếp tục đập nàng, nhất định sẽ bị trời phạt lại, nhưng trong đầu vẫn còn không phục: “Đừng tưởng rằng nếu ngủ chung một giường lớn, ta sẽ động phòng với người, chỉ bằng bộ dạng hung hăng của người này giờ, ta có thể bỏ người được rồi!”

Cổ Phán Nhi đập Cổ Thanh vào bên trong, dùng âm thanh tràn ngập khinh bỉ nói: “Tiểu hài tử, lông người đủ dài rồi sao? Người biết ý nghĩa của động phòng là gì sao? Đến nỗi vấn đề hư* hay không, ta cảm thấy người không cần phải nói, trực tiếp viết xuống không phải càng nhanh hơn sao?”

*hư: thôi vợ, hư: giấy thôi vợ (như đơn li dị thời hiện tại).

Cổ Thanh bị nói như vậy về mặt xấu hổ, dãn người sát vách tường, trong lòng cũng đã nghĩ đến việc cắn chết Cổ Phán Nhi.

“Điện bà nương không biết xấu hổ!”

“Mao tiểu tử miệng còn hôi sữa!”

“Người chờ đó cho ta!”

“Ta mỗi mắt mong chờ!”

“Sớm muộn gì cũng hư người!”

“Vui về chờ hư thư!”

.....

Cổ Thanh đọc sách hai năm, đã xem qua không ít sách, biết rõ cái gì gọi là “Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt”, biết rõ “Giữ được rừng xanh thì sợ gì không có củi đốt”, cũng biết “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chó khinh thiếu niên nghèo”, hắn không ngừng tự nhủ với bản thân trước tiên nên nhẫn xuống, về sau sẽ đem cảm phần hôm nay tính lại.

Dù sao bản thân hắn bây giờ còn quá nhỏ, đánh không lại mạng không thắng, chỉ có một chữ - nhẫn.

Cho dù Cổ Thanh một mực khuyên bảo chính mình nhất định phải nhịn, nhưng trong đầu vẫn không nuốt xuống được giọng điệu kia, dựa vào vách tường lạnh lạnh hắn sao có thể ngủ được, bực đến nỗi đưa tay cào tường, tàn nhẫn cào ra cả cái lỗ thủng.

Đột nhiên con người hắn đảo một vòng, trở mình, cong chân lên.

Cổ Phán Nhi nghe được động tĩnh, nhưng không có phản ứng, dù sao còn chưa khuya, nhiều lắm mới là giờ Tuất (từ 19-21 giờ), người bình thường ai mà ngủ được, ngủ không được tự nhiên sẽ muốn trở mình. Một lát sau, Cổ Phán Nhi cũng trở mình, nằm hướng ra ngoài, trong đầu nàng nghĩ chờ tiểu tướng công ngủ, nàng sẽ đi tu luyện.

Có điều hình như nàng nghĩ quá đơn giản, nàng vừa trở mình xong, bờ mông bị đá một cái thật mạnh, không hề phòng nên bị đá xuống dưới giường, “phanh” một tiếng ngã trên mặt đất.

“Ta đi! Người...”

Cổ Phán Nhi từ trên mặt đất đứng lên, vốn định giáo huấn tiểu tướng công, vậy mà đã thấy hắn vẫn không nhúc nhích, giống như đã ngủ say, ánh mắt nàng lóe lóe, cuối cùng cũng không lên tiếng, lặng yên nằm trở về chỗ cũ.

Phanh!

Lại qua khoảng chừng hai khắc (nửa tiếng), lấy sự việc Cổ Phán Nhi lại bị đập một cước, như lần trước bị đá xuống đất, trong lòng không khỏi tức giận, đem chân của tiểu tướng công

đuổi đến ném trở về.

Ngược lại tiểu tướng công lại “ngủ” được rất sâu, chân bị nện vào ván giường “bang” một tiếng cũng không có phản ứng.

Yên tĩnh lại không đến hai khắc, chân của tiểu tướng công lại đuối tới, thế nhưng lần này ngay tại thời điểm chân hắn đuối tới, Cổ Phán Nhi liền cong người đứng lên.

Một cước đạp vào hư không làm hắn không khỏi giật mình, nhưng không đợi hắn hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, trên chân liền trầm xuống, bị bờ móng của người nào đó gạt gao ngồi lên, đau đến khiến mặt hắn co rút.

Cổ Phán Nhi ngồi lên cũng không thoải mái, chân hắn gầy như que củi khô, không có mấy lượng thịt.

“Người cho rằng người già bộ ngủ thì ta sẽ ngốc để yên cho người đập?” Âm thanh buồn rười rượi phát ra trong đêm tối đặc biệt rõ ràng, cũng đặc biệt khiến người ta chấn động.

Cổ Thanh toàn thân cứng đờ, tiếp tục giả vờ ngủ, không ngu ngốc làm sao lại để ta đập được hai lần? Hừ!

“Lần đầu tiên là ta lười để ý đến người, lần thứ hai là không muốn so đo với người, lần thứ ba người nghĩ ta sẽ tiếp tục bỏ qua cho người sao?” Thanh âm không chỉ buồn rười rượi mà còn mang theo chút nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ngủ, bị áp

Edit: Ngư Thủy, Phụng Hoàng Đêm Nướng

"Coi như là cái nhà quê, cũng nên biết sự bất quá tam, huống chi người còn đọc qua sách."

Già bộ ngủ, già bộ ngủ, không tin người có gan làm gãy chân ta!

"Người cho rằng người không lên tiếng ta liền không có biện pháp với người?"

Liền không hé răng, người cắn ta!

“Ta nói rồi chứ có chọc ta, bằng không người sẽ hối hận!”

Người khi nào nói qua những lời này?

"Tuy rằng chân của người rất bé rất gầy, bất quá đêm dài đằng đẵng, ta nghĩ ta nhất định sẽ quen!"

Đây là có ý tứ gì?

Qua hồi lâu Cổ Phán Nhi cũng không nói gì thêm, Cổ Thanh lia mắt không rõ là nhìn cái gì, qua một thời gian cuối cùng cũng minh bạch câu nói của Cổ Phán Nhi rốt cuộc là có ý gì.

Diễn bà nương chết tiệt này vậy mà thực sự đem chân hắn lột móng, hơn nữa một lần lột còn là cả một buổi tối.

Ngày hôm sau khi thức dậy, Cổ Thanh hai mắt đen như gấu trúc, khi đi đường còn chân thấp chân cao, hơn nữa ánh mắt vô hạn oán niệm thỉnh thoảng còn trừng Cổ Phán Nhi, bộ dáng như bị chà đạp.

Ngồi trên chân hắn cả đêm, móng Cổ Phán Nhi tuy rằng có chút không thoải mái, lâu lâu lại xoa một chút, bất quá tinh thần lại rất tốt, bộ dáng thần thanh khí sảng*.

*Thần thanh khí sảng: tinh thần thoải mái dễ chịu.

Ánh mắt An thị ở trên người hai người nhìn qua nhìn lại, sắc mặt cổ quái không thôi.

Cổ Phán Nhi cũng không mấy kỳ vọng vào bữa sáng, một nồi rau dại lớn nấu trong nước sạch, thực phẩm màu xanh lục rất đơn giản, lại làm người ta như thế nào cũng không thích nổi.

Hôm qua tốt xấu gì cũng có một nồi cháo loãng, hôm nay lại chỉ có vền vẹn một thau rau dại, thật rồi một bàn lục sắc thức ăn, Cổ Phán Nhi ăn đến mặt cũng chuyển màu.

"Có thức ăn đã không tồi rồi, kéo căng cái khuôn mặt cho ai xem!" Cổ Thanh hung dữ mà nhai một cây rau dại, liếc ngang Cổ Phán Nhi một cái. "Đợi lát nữa người cùng ta đến trấn trên, đem con mèo bán đi, mười hai mươi ba cân con mèo, hắn là có thể đổi được hai mươi cân lương thực phụ, sẽ không đổi chết người!"

Cổ Phán Nhi tính tính, như thế nào cũng cảm thấy không quá có lời, không khỏi nghi hoặc: "Một cân thịt mới đổi được hai cân lương thực?"

Cổ Thanh hỏi lại: “Bằng không người cho rằng?”

Cổ Phán Nhi nghĩ, gà rừng này không quá mập, nặng ba cân rưỡi sau khi xử lý xong đoán chừng cũng chỉ còn lại hai cân rưỡi, tổng cộng là năm cân, con thỏ mập một chút, sau khi lột xong da cũng có bốn cân, theo giá thịt thời hiện đại, đúng ra phải đổi được bốn mươi cân gạo, nhưng đây là cổ đại, khả năng là không giống nhau, nghĩ nghĩ liền nói: "Như thế nào cũng phải đổi được ba mươi cân đi?"

“Người đây là nằm mơ!”

“..... Như thế nào lại nằm mơ?”

"Không phải nằm mơ thì là cái gì? Phải biết rằng thịt heo mập mập sạch sẽ của người ta cũng không quá mười lăm văn một cân! Gà rừng thịt quá chắc, không bằng nuôi trong nhà ăn ngon, thỏ ngược lại có giá hơn, không thể quá đắt, hai con gà rừng cộng lại nhiều lắm là sáu mươi văn, con thỏ cũng là sáu mươi văn, kia vẫn là người ta cho giá cao, nếu là bình thường thì cộng lại có thể bán một trăm văn đã rất không tồi."

“Một trăm văn có thể mua bao nhiêu lương thực?”

"Gạo thô tẻ nhất cũng năm văn một cân!"

“?”

Cổ Phán Nhi buồn bực mà nghĩ ngược lại, tính ra con số này còn khá tốt, bất quá rất nhanh nài lại mặt mày hờ hững lên: "Có điều ba con mỗi có thể đổi hai mươi cân lương thực, kỳ thực cũng rất không tồi phải không? Có thể ăn tới sáu, bảy ngày!"

Sáu, bảy ngày? Cổ Thanh trầm mặt xuống: "Một ngày ba cân gạo? Ngươi là heo sao?"

"Heo mà ăn như vậy, khẳng định đều chết gầy!"

“Không thấy ngươi chết gầy!”

“.....”

Cổ Phán Nhi chớp chớp đôi mắt, muốn bao nhiêu ỳ khuất liền có bấy nhiêu ỳ khuất, không rõ chính mình nói sai chỗ nào, rõ ràng đã tính được rất tốt, một ngày ba bữa, mỗi bữa một cân gạo, mỗi người hơn ba lạng gạo, nấu chín cũng không đến một cân, đâu ra nhiều!

Cổ Thanh thấy Cổ Phán Nhi không nói gì, trong lòng không khỏi đắc ý, lại nhin không được liếc Cổ Phán Nhi vài lần.

Cổ Phán Nhi thờ dãi, đưa đũa gấp một nhúm rau dại vô vị bỏ vào miệng nhai nhai, hạ quyết tâm rảnh rỗi liền đi chuẩn bị con mồi, bằng không chẳng những không có thịt ăn, mà cơm ăn còn không đủ no.

Lại nghĩ gấp thêm một đũa, chiếc đũa liền bị đánh rơi xuống dưới.

"Ngươi đã ăn nửa nồi rồi còn ăn, cái con heo nhà ngươi!" Cổ Thanh cướp đi chén cơm trên tay Cổ Phán Nhi, đặt ở trên mặt bàn, một tay kéo Cổ Phán Nhi đang sừng sốt đứng lên. "Ăn ăn ăn, trừ bỏ ăn ra ngươi còn có thể làm cái gì! Cầm cái sọt lên, đem thỏ với gà rừng bỏ vào, nếu lại trễ giờ tối nay phiên chợ liền không còn ai!"

Đại gia, muốn trâu làm việc còn không cho trâu ăn cỏ, đây là bóc lột sức lao động nghiêm trọng a!

Đổi thành qua đi.....

Cổ Phán Nhi đeo cái sọt đi theo phía sau cái tên đi đường chân thấp chân cao Cổ Thanh, nhin không được duỗi tay khoa chân múa tay ở không trung một chút, chẳng sợ không có tu vi trước kia, dựa vào sức lực hiện tại, cái cổ tinh tế kia chỉ cần một bàn tay là có thể vụn gãy, sau đó ném xác vào nơi hoang dã.

Nơi này thật tốt, không có thứ gọi là quân khuyến (chó quân đội), cũng không có vân tay xử án, càng không có camera, quá dễ dàng thoát tội giết người.

Ngươi đi đường trên đường chỉ chỉ trỏ trỏ, Cổ Thanh mặc danh quay đầu nhìn lại, tức khắc hắc tuyến đầy đầu.

"Diên bà nương nhà ngươi đang làm cái gì?"

Cổ Phán Nhi động tác vận cổ biến thành trào, mặt vô cảm bắt lấy không khí chung quanh: “Cái nơi rách nát này, nơi nơi đều là côn trùng bay, có khi nào sẽ cắn nhúc hết người không?”

Cổ Thanh nhủ mày nhìn bốn phía, nơi nơi đúng thật đều là côn trùng bay, tuy nhiên cũng không khoa trương đến mức độ muốn bắt.

"Vốn chính là cái chân đất bò ra từ sâu đôi, còn sợ bị sâu cắn, ta thấy ngươi không phải hết bệnh gốc, mà là bệnh càng nặng hơn, chạy nhanh đi!" Cổ Thanh quay đầu lại kéo Cổ Phán Nhi đi, đi đường như cù chân thấp chân cao, đau đến nỗi khiến hắn không ngừng co rút, tức giận mà trừng mắt liếc Cổ Phán Nhi một cái.

Vốn tưởng rằng chỉ tê rần mà thôi, ai biết sau khi con đau đi qua, thế nhưng lại đau lên.

Quả nhiên là heo, nặng muốn chết!

Cổ Phán Nhi nhướn mày: "Bò ra từ sâu đôi?"

Cổ Thanh thấy Cổ Phán Nhi vẻ mặt không cho là đúng, cười nhạo: "Không phải từ sâu đôi bò ra, ngươi còn tưởng rằng ngươi là thiên kim đại tiểu thư từ khi sinh ra đã ngâm thìa vàng?"

Cổ Phán Nhi khóe miệng khẽ nhếch, không nói lời nào.

Cổ Thanh bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: "Chưa từng thấy ngươi như vậy, ở nông thôn chỗ nào chẳng có sâu, đều lẫn bò dưới bùn mười mấy năm, còn sợ sâu cắn!"

Cổ Phán Nhi: "....." Ta có nói ta sợ sao?

Cổ Phán Nhi suy nghĩ xấu xa, nếu Cổ Thanh biết được động tác vừa rồi của chính mình không phải bắt sâu, mà là muốn vận cổ hán, có thể sợ tới mức tè ra quần hay không.

Tầm mắt lại không tự giác mà dừng trên cổ Cổ Thanh, ngẫm khoa tay múa chân một chút.

Cổ gia thôn cách trấn trên không xa lắm, ước chừng đi tầm ba khắc liền đến trấn trên, lúc này trấn trên đã thập phần náo nhiệt, trên đường dựng đầy các loại tiểu quán, âm thanh thét to không ngừng.

Cổ Thanh mang Cổ Phán Nhi từ đầu này nhìn qua đầu kia, lại từ đầu kia nhìn qua đầu này, rốt cục cũng tìm được một chỗ khoảng chừng một mét mà đi vào, đem thỏ với gà rừng lấy ra đặt trên mặt đất, sau đó ngồi xồm xuống phía sau, lúc thì vội vã nhìn bốn phía, lúc lại gất gao mà nhìn chăm chăm thỏ với gà rừng.

Dáng vẻ kia không cần đoán cũng biết, tiểu tử này khẳng định là sợ không ai mua và bị người trộm mất.

Cổ Phán Nhi tay xách cái sọt, vô tâm vô phế đánh giá khắp nơi, nhìn thấy đồ vật mới lạ chưa từng thấy qua sẽ coi trọng trong chốc lát, nhìn thấy người đẹp cũng coi trọng một hồi lâu. Bởi vì ánh mắt quá mức quái dị, thường thường sẽ bị người khinh thường, dần dần còn có người đổi nài chỉ chỉ trỏ trỏ.

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ta không quen biết nàng

Edit: Snow

Beta: Phụng Hoàng Đem Nướng

Tuy Cố Thanh khản trương nhưng cũng cảm giác được có chỗ không đúng, khó hiểu quay đầu nhìn thoáng qua phía sau.

Chi liếc mắt một cái, Cố Thanh liền đen mặt.

"Diên bà nương, người đang nhìn cái gì?"

"Nhìn thứ tốt, nhìn mỹ nhân!"

"Đẹp không?"

"Cũng tạm được! Đồ vật tuy rằng thập phần lạc hậu, nhưng hơn nhau ở chỗ thủ công thuần túy tự nhiên! Mỹ nhân cũng không ít, người xem thiếu niên kia, môi hồng răng trắng, cười đến mặt đầy hoa đào, nếu không phải ngực hấn bằng phẳng, ta sẽ cho rằng hấn là nữ đó. Người xem nam nhân kia, dáng người cường tráng, khẳng định rất khỏe mạnh, không biết đã mê hoặc bao nhiêu nữ nhân.

Mau nhìn nữ nhân kia, trước sau lồi lõm, một bên ngực so với nửa bên mông của người còn to hơn.

Ai nha, cái tiểu oa nhi kia lớn lên thật xinh đẹp, nhìn thôi đã muốn đi lên hung hăng véo má một phen!

Vị thiếu nữ ở chỗ kia, tuy rằng ăn mặc khó coi một chút, nhưng mà mông rất lớn đấy. Người biết không? Người khẳng định không biết, nữ nhân mông lớn sinh đẻ rất tốt, so với mông nhỏ thì tỉ lệ khó sinh ít hơn nhiều.

Còn có... Ngao ngao... Người làm gì mà véo ta..."

"Diên bà nương nhà người thật không biết lựa lời!" Cố Thanh mặt đỏ lên, nếu không phải bị người nhìn, há lại chỉ véo bắp chân của nàng, trực tiếp bóp chặt cổ của nàng cho đến chết không phải tốt hơn sao?

Cố Phán Nhi dựng thẳng lông mày: "Ta như thế nào lại không lựa lời?"

Cố Thanh gầm nhẹ: "Bị nhiều người nhìn như vậy, người cũng không sợ mất mặt!"

Cố Phán Nhi chớp chớp mắt nhìn hấn, lại hướng bốn phía chớp chớp mắt, một khắc trước biểu tình còn có chút ngốc mạnh đáng yêu, ngay sau đó liền cau mày quắc mắt: "Nhìn cái gì mà nhìn, không cần mua bán đồ há?!"

Mọi người dậm chân, đồng thời nhìn lại đây, âm thanh thổn thức lên.

Cố Thanh che mặt, xấu hổ đến tai đều đỏ lên, hấn không được tìm khe hở nào chui vào.

Ngược lại Cố Phán Nhi không phát giác gì, lông mày dựng thẳng lên: "Chưa thấy qua mỹ nữ sao!?"

Hay cho một tiểu phụ không biết xấu hổ!

Hay cho một người đàn bà chanh chua!

Hay cho một xấu phụ không biết rõ mình!

Không biết nhà ai, thế nhưng lại xui xẻo như vậy, cười một tức phụ vừa đen vừa gầy vừa lưu manh lại còn đánh đá, thực là sứt ruột thay thiếu niên kia. Nhìn bộ dạng muốn nổi dóa của nhi lang, chắc nhà của hấn đã bị quấy nhiễu không ít.

Nghe tiếng nghị luận xung quanh, Cố Thanh chỉ cảm thấy mặt mũi bị vứt xuống đường, thật là không còn mặt mũi để gặp người.

Cố Thanh yên lặng di chuyển về phía sau, ý đồ muốn từ trong đám người chạy đi, Cố Phán Nhi mặt mỉm cười chân nhẹ bước, ngăn ở sau lưng Cố Thanh. Cố Thanh vừa lui nửa bước, bờ mông liền đụng phải chân Cố Phán Nhi, bắt đặc dĩ ngừng lại.

Diên bà nương người muốn làm gì? Cố Thanh phần nộ liếc mắt một cái.

Cố Phán Nhi hơi hơi mỉm cười: "Tiểu tướng công, có nạn cùng chịu!"

Trước mặt mọi người! Dù Cố Thanh tự xưng là nhả nhặn, nhưng giờ phút này cũng nhịn không được nữa rất muốn nổi điên.

"Đừng chỉ xem mà không mua a! Bán gà rừng, thỏ rừng đây, gà rừng ba mươi văn một con, thỏ rừng sáu mươi văn một con, lại mập lại có thịt, mua đi nào!" Cố Phán Nhi đoán chừng cũng nhìn ra tiểu tướng công nhà mình đang tức giận, xoay chuyển sang bán thịt, miệng gào thét, nhưng trông mắt lại lưu chuyển trên người đám người đang đi trên đường.

Tầm mắt dừng lại trên người một thanh y công tử quần áo mới tinh, nhưng sắc mặt lại tái nhợt, nàng cười hắc hắc, tiến lên một tay nắm lấy thanh y công tử tóm đi qua.

Tùy tùng của thanh y công tử kinh hô, tiến lên ngăn trở: "Công tử."

Cố Phán Nhi cúi tay đẩy một cái, hai gã tùy tùng ngã vào trong đám người, nàng cười tủm tỉm nói với thanh y công tử: "Vị công tử này sắc mặt tái nhợt, cả người vị thuốc rất nồng, nhìn qua đã biết là quanh năm đều uống thuốc. Đầu nói thuốc ba phần là độc, những thuốc bỏ ít uống lại thì tốt hơn! Không bằng công tử mua hai con gà rừng này trở về hầm gà rừng với nấm, ăn ngon lại có dinh dưỡng, thịt thỏ cũng không tệ, rất tốt cho thận, mấy cái này rất thích hợp cho công tử."

Chủ tớ ba người đều choáng váng, tiểu phụ nhân này khí lực thật lớn!

"Thế nào, muốn mua hay không, chỉ còn lại có ba con thôi! Qua thôn này cũng không còn chỗ nào bán nữa đâu, phải biết rằng đây là thú săn trong Táng Thần Sơn đấy. Tuy rằng ta là người rất thận trọng cũng rất trung hậu, nhưng nhìn người giống y chang cái ảm sắc thuốc, ta không nịnh được nên mới nói với người, ăn nhiều cơm so với ăn nhiều được tốt hơn!"

Bị người vây xem, thanh y công tử đỏ mặt, lại bị Cố Phán Nhi nói như cái ảm sắc thuốc, trên mặt xanh hồng một mảnh.

Hai tùy tùng thật vất vả mới lướt qua được đám người, chật vật ngăn cản ở phía trước công tử nhà mình, phần nộ trùng Cố Phán Nhi.

Một tùy tùng quát: "Phụ nhân vô tri, dám vô lễ với công tử nhà ta!"

Hai tùy tùng cùng lên tiếng: "Người đàn bà chanh chua, nữ nhân điên!"

Cố Phán Nhi cũng không giận, cười tủm tỉm nói: "Ta cũng không có nói sai, công tử nhà các người được gọi là bệnh nhà giàu, thân thể giống như cái sàng, cho dù là nhân sâm tổ yến cũng ăn không vào. Không bằng ngày thường rèn luyện thân thể nhiều một chút, tỷ như lên núi bắt chim xuống đất cày ruộng, mỗi bữa ăn nên ăn lương thực phụ, hơn nữa nên ăn các món ăn dân dã." Cố Phán Nhi vừa cầm gà rừng và thỏ rừng vừa giọng lên: "Không quá ba tháng, thân thể nhất định sẽ tốt hơn bảy giờ nhiều."

Hai tùy tùng rõ ràng rất để ý đến thân thể của thanh y công tử nên nghe được Cố Phán Nhi nói như vậy, lập tức do dự.

"Công tử, nếu không..."

Thanh y công tử rất ghét bỏ thân thể ốm yếu bất kham của mình, thế nhưng bị Cố Phán Nhi từ trong đám người thấy được, mắt thể diện, một bên cảm thấy Cố Phán Nhi là vì muốn bán mấy thứ đồ đó, nên mới nói như vậy. Một bên cũng muốn tin tưởng Cố Phán Nhi.

"Vậy thì như thế nào? Dã vật nơi nào chà có, bốn công tử không phải nhất định phải mua của người."

Cố Phán Nhi mỉm cười, lần nữa cúi tay, kéo thanh y công tử qua một chút, thấp giọng nói: "Người chính xác không cần phải mua của ta, cũng không biết thể diện của người quan trọng hay là hơn một trăm văn tiền quan trọng! Dù sao nếu người không mua của ta, ta cũng sẽ rất vui lòng giúp người rời khỏi đám người này." Cố Phán Nhi chuyển tay tóm lấy đai lưng của thanh y công tử, bộ dạng nhẹ nhõm.

Thanh y công tử đầy người mồ hôi lạnh cả kinh, tiểu phụ nhân này có ý tứ là...

Nếu không mua đồ của nàng, nàng sẽ xách hấn ném văng ra? Hoặc là kéo đai lưng của hấn?!

Thật là một phụ nhân đáng sợ!

"Gà rừng hầm nấm nghe cũng không tồi, tho thoát nhìn cũng không tệ lắm!" Thanh y công tử nhanh chóng mở miệng, giả bộ như trấn định, vẻ mặt mỉm cười, nhưng âm thanh đã bán rẻ bản thân hấn: "Đại Phú, mau trả tiền cho vị đại tỷ này đi."

Tùy tùng được gọi là Đại Phú phát hiện phụ nhân bán con mồi này tay đặt trên eo công tử nhà mình, đang muốn mở miệng quát bảo ngưng lại, nghe công tử nhà mình âm thanh rống lên hơi run run, lập tức liền có chút không bình tĩnh, vội vàng đem túi tiền rút ra, nhặt ra nửa lạng bạc vụn đưa tới.

"Đại tỷ à, cho, cho người tiền, mau buông công tử nhà ta ra." Công tử đáng thương, lại bị một cái xấu phụ vừa đen vừa gầy què mùa phi lễ rồi.

Cố Phán Nhi tiếp nhận bạc, đặt trong tay ước lượng một chút, hỏi: "Cái này là bao nhiêu tiền?"

Đại Phú vẻ mặt khần trương nhìn công tử nhà mình, vội vàng trả lời: "Nửa lạng bạc."

"Nửa lạng bạc là bao nhiêu văn tiền?"

"Năm trăm văn!"

Cố Phán Nhi trầm tư một lúc, tiểu tướng công nói ba con mồi này tối đa chỉ có thể bán một trăm hai mươi văn, nói như vậy là tiện nghi cho nàng rồi?

Một tùy tùng khác thấy Cố Phán Nhi trầm mặc, một tay cầm bạc tay kia còn nắm chặt đai lưng công tử, lập tức liền nóng nảy hấn lên, tranh thủ thời gian giật giật ống tay áo Đại Phú: "Nếu không cho nàng nhiều thêm chút? Trước tiên đem công tử cứu trở về rồi hãy nói."

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Năm lạng ruối

Edit: Phụng Hoàng Đem Nướng

Đại Phú vừa nghe, nhanh chóng đưa tay vào túi tiền: "Tiểu đại tỷ, đây là tiền cho chủ ý của người, cảm ơn người vừa rồi ra chủ ý thay công tử nhà ta, nếu ba tháng sau thân thể công tử nhà ta tốt lên, chắc chắn có thưởng!"

Một thoi bạc năm lạng nhét vào tay Cố Phán Nhi, Cố Phán Nhi ngờ ngác mà buông thanh y công tử ra, cầm lấy thoi bạc kia tò mò mà xem xét. So với bạc vụn lớn hơn không ít, hấn là có tới mấy lạng đi? Đến nổi là mấy lạng, Cố Phán Nhi cũng không có mặt mũi đi hỏi, tính toán đợi lát nữa hỏi lại tiểu tướng công.

“Không tôi không tôi, nhớ rõ lời ta vừa nói.” Cố Phán Nhi cười tùm tùm mà dận dỏ. “Nhưng đừng tiếp tục uống những thứ thuốc bổ đó, nếu lại uống nữa, không quá nửa năm thân thể khẳng định bị bào mòn, đến lúc đó hẳn là sẽ nằm thật sự.”

Cố Phán Nhi nói xong cầm bạc nhét vào trong ngực, một tay xách theo cái sọt, một tay xách theo đũa điều tiểu tướng công, khẽ ngân nga rời khỏi đám người, tâm tình có vẻ không tệ.

Thanh y công tử cũng không vì mất mặt mà rời khỏi đám đông, ngược lại còn đứng im nhìn Cố Phán Nhi xoay bước rồi đi suy nghĩ xuất thần. Đối với những lời nói lúc đầu của nữ nhân thô lỗ kia, hẳn không tin, nhưng những lời nói lúc sau lại làm hắn đại kinh thất sắc, bởi vì đại phu sớm đã tuyên bố.

Thuốc và kim châm vô phương cứu hắn, hoặc là nói đèn đã cạn dầu, nếu lại tiếp tục như vậy, không quá nửa năm liền ốm đến phải nằm liệt trên giường.

Cũng bởi vậy không được có bồi bổ thân mình quá, chỉ sợ tạm dừng một chút sẽ làm cho bệnh tình càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng nữ nhân đã hung ác lại thô lỗ kia vừa rồi lại nói không thể tiếp tục bồi bổ, muốn rèn luyện, còn muốn cái gì nữa? Đứng rồi, còn muốn mỗi bữa phải sửa thói quen ăn những loại lương thực phụ khó ăn kia.... Ăn món ăn dân dã.

Thanh y công tử khoe mắt giật giật, bỏ đều bỏ không được, lời nói của nữ nhân kia có thể tin sao?

“Công tử, công tử, ngài không có việc gì đi?”

“Hoàn hồn, công tử mau hoàn hồn, nô tài là Đại Quý a!”

Thanh y công tử hoàn hồn, liếc mắt nhìn Đại Quý một cái: “Ngươi còn biết ngươi là Đại Quý, ta còn tưởng rằng ngươi đem chính mình trở thành đại ngọc!” Thanh y công tử vừa nói vừa đem thỏ với gà rừng bị Cố Phán Nhi vứt trên mặt đất nhặt lên nhét vào ngực Đại Quý, xoay người rời đi. “Ôm chặt, thiếu một sợi lông gà, bản công tử cho ngươi đẹp mặt!”

Đại Quý mắt đại rai, Đại Phú đồng tình mà nhìn hắn một cái, nhanh chân đuổi theo thanh y công tử.

Quả thực chính là tai bay va gió, chủ tớ ba người chỉ vô tình đi ngang qua, lơ đãng liếc mắt một cái, thế nhưng lại bị tổng tiền.

Có điều thanh y công tử cùng Đại Phú nghĩ đến chuyện đó càng nhiều, theo như lời nói của phụ nhân vừa đen vừa gầy kia, thật sự hữu ích sao.

Dù sao bệnh tình cũng đã nguy kịch, không bằng cứ thử một lần!

Cố Thanh bị Cố Phán Nhi xách theo, bản thân kìm nén trong một thời gian dài, cuối cùng cũng vùng dậy, vẻ mặt khó coi mà nói: “Cố Đại Nha cái điên bà nương nhà ngươi, Cố Thanh ta sống mười ba năm, hồi hận nhất không có gì hơn là việc cùng ngươi tới trần trên!” Đừng nói mặt mũi, tất cả đều rất sạch rồi.

Cố Phán Nhi vẻ mặt kinh ngạc buông Cố Thanh ra: “Ngươi rốt cục đã phục hồi lại tinh thần?” Biểu tình đột nhiên biến đổi, cười hắc hắc. “Ta cứ tưởng rằng ngươi sẽ nói hồi hận nhất không gì hơn cưới ta!”

Cố Thanh nhú mày, hừ một tiếng: “Đương nhiên hồi hận!”

Cố Phán Nhi giờ lên nắm tay: “Cố hồi hận cũng vô dụng, dám hù ty, ty một quyền đem ngươi đánh thành bánh nhân thịt!”

Cố Thanh mắng to: “Hay cho một kẻ điên hung tàn!”

Cố Phán Nhi khinh phiêu phiêu mà đáp trả hắn một câu: “Hay cho một con bệnh miều gầy yếu!”

Cố Thanh gất gao ghen lại, mặt chẳng khác nào cái ví pha màu, khi xanh khi đỏ, khi trắng khi đen, khi thanh khi tím, trông rất đẹp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi mà phun ra ba chữ: “Điên bà nương!”

“Nga, đừng tức giận! Tim cả buổi trời, cuối cùng cũng tìm được tiệm lương!” Cố Phán Nhi móc bạc ra đưa tới. “Tiền cho ngươi, mua lương thực đi!”

Dù có thiên ngôn vạn ngữ, Cố Thanh giờ phút này cũng chỉ có thể nuốt trở lại, trừng Cố Phán Nhi một cái, sau đó bước vào cửa hàng.

Chường quầy tiệm lương thấy có người đi vào cũng không mấy nhiệt tình, đứng ở quầy sau ‘bach bach bach’ mà đánh bàn tính, hẳn là đang tính toán sổ sách. Ngược lại tiểu nhị rất nhanh nhẹn, dẫn hai người đi vào, sau đó nhanh chóng giới thiệu lương thực.

“Khách quan mời vào bên trong, bên này là lương thực phụ, bên này là lương thực tinh, xin hỏi khách quan cần mua thứ gì.”

Cố Thanh lễ phép trả lời: “Làm phiền, cho xem trước đã.”

Cố Phán Nhi có chút tò mò, đối với lương thực nàg cũng không có bao nhiêu nghiên cứu, phẩm chất của lương cũng ngây ngô phân không rõ ràng lắm, tỷ như gạo thô nàng vẫn luôn nghĩ là lương thực phụ, nhưng lại xếp bên phía lương thực tinh. Tỷ như gạo kê nàng vẫn luôn nghĩ là lương thực tinh, nhưng lại là lương thực phụ.

Nghĩ nghĩ, cảm thấy bản thân ngay cả ngũ cốc khả năng cũng chẳng phân biệt được!

“Tinh gạo và bột trắng, mua chút gạo thô và bột thô vậy!” Cố Phán Nhi sau khi nhìn qua một lần liền cho cái kiến nghị.

Cố Thanh một chữ ‘heo’ đã tới bên miệng lại nuốt trở về, xem như đồng ý với lời nói của Cố Phán Nhi, bất quá cũng không có đi xem gạo mới, mà là dừng lại ở chỗ gạo cũ.

Cố Phán Nhi nhích lên nhìn thoáng qua, thấy gạo đều là màu vàng, tức khắc liền có chút không cao hứng, vờn hai đầu ngón tay nắm góc áo trên vai Cố Thanh, đem Cố Thanh lôi một đường tới chỗ gạo mới, chỉ vào túi gạo có chút sắc vàng nhưng còn mới nói.

“Mua cái này!”

Cố Thanh nhìn nhìn phương hướng mà Cố Phán Nhi chỉ, lại nhìn nhìn gạo cũ phía bên kia, mảy may đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi, vẻ mặt do dự, rõ ràng để ý nhất chính là giá gạo.

Một cái mặt trên viết sáu văn, cái còn lại là năm văn, giá cả kém một văn.

Cố Phán Nhi thấy Cố Thanh do dự, lại lôi kéo hắn đến chỗ bột thô: “Nếu không mua cái này cũng được!”

Cố Thanh tầm mắt không khỏi dừng ở túi bột mốc cách bột thô hai túi, bột thô là bốn vắn một cân, bột mốc này lại chỉ cần ba vắn tiền, giá cả kém quá xa, dù sao bột mốc này cũng không quá kém, nếu không liền mua bột mốc đi? Một trăm cân chỉ có ba trăm vắn tiền a! Cũng đủ ăn một tháng!

Cố Phán Nhi vừa thấy liền nhận thức được không tốt, nhanh chóng uy hiếp: “Dám mua bột mốc, nửa đường ta liền ném hết xuống nước!”

Gạo cũ rửa vài lần tốt xấu gì cũng có thể đem vị rửa nhạt một chút, sau khi dùng nước trà nấu còn có thể thơm, nhưng bột mốc này mặc kệ là làm như thế nào đều có thể ăn đến cả miệng toàn mùi mốc, tuyệt đối không thể mua nó!

Cố Thanh vừa nghe Cố Phán Nhi nói như vậy, bắt đắc dĩ mà gạt đi ý niệm, tiết kiệm a tiết kiệm, nếu bị diên bà nương này ném vào trong nước thật thì rất phiền phức. Diên bà nương ham ăn biếng làm này lại cứ gây thêm phiền toái, giống như heo không kén chọn không phải tốt hơn sao? Như thế nào cũng phải ăn được mới chịu.

“Tiểu nhị, cho ta năm mươi cân gạo thô cùng năm mươi cân bột thô, ngộ.....” Cố Thanh có chút chần chờ mà nhìn Cố Phán Nhi thương lượng, “Nếu không một nửa mới một nửa cũ? Trộn lẫn vào ăn mùi vị cũng không tệ.”

Lông mày Cố Phán Nhi dựng lên: “Người dám mua ta liền dám mang đi nuôi heo!”

“Người còn không phải heo sao?” Cố Thanh nói thầm một tiếng, có điều nhanh chóng gạt đi ý niệm, quay qua nói với tiểu nhị: “Đều phải mới!”

Sau khi cùng tiểu nhị nói xong, Cố Thanh bắt đầu tính toán, tổng cộng là năm trăm vắn, so với một trăm cân bột mốc còn nhiều hơn hai trăm vắn, tức khắc liền bắt đầu cảm thấy đau thịt, nhìn Cố Phán Nhi liền bắt đầu cảm thấy ngứa răng.

Chờ tiểu nhị cân xong, lúc định trả tiền, Cố Thanh mới nhớ tới cái gì đó, đột nhiên quay đầu: “Diên bà nương, một trăm cân đồ vật, người có thể vác nổi không?”

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cầm liền chạy

Edit: Phụng Hoàng Đem Nướng

Cố Phán Nhi nâng lên hai cái túi ước lượng cân nặng, nghe Cố Thanh hỏi không khỏi có hơi sùng sốt, chần chờ một lúc liền hỏi: “Có phải nếu ta còn vác được, người sẽ mua thêm một chút nữa phải không?” Không thể trách nặng tham, lượng đồ ăn hôm qua và lượng cơm còn sót lại hôm nay, thật sự khiến nàng cảm thấy không tốt.

Cố Thanh trợn trắng mắt: “Mặc kệ người!”

Mới vừa lấy được nửa lượng bạc, lại phải trở mắt mà nhìn nửa lượng bạc kia bị chương quầy thu vào ngăn kéo, Cố Thanh vô cùng buồn bã, trong lòng đều đã đau muốn chết.

Cố Phán Nhi thấy Cố Thanh tựa hồ tâm tình không được tốt cho lắm, có chút không rõ nguyên nhân, nghĩ nghĩ liền nhích lên nói một câu: “Sổ cân này hẳn là không kém, nhưng cái sọt có chút nhỏ, chỉ chứa được gạo thô.”

Cố Thanh nghe thế liền cảm thấy buồn cười, không khỏi có chút xem thường Cố Phán Nhi, hình như cũng không còn đau lòng như vậy.

“Uy, nơi đó có bán vải, ta qua đi xem một chút?”

“Nhìn cái gì mà nhìn, có nhìn cũng không cho người mua!”

“Uy, có thể hay không đừng hà tiện như vậy, cho ta đổi một bộ quần áo đi!”

“Không có tiền!”

Nhìn gia hỏa này nói được đến đúng lý hợp tình, nếu không phải biết trên tay hắn còn năm lượng bạc, có lẽ thật sự sẽ cho rằng hắn không có tiền. Cố Phán Nhi nhìn nhìn mảnh vải khắp người mình, kéo nhẹ một cái liền thành vài vụn, mấy nhần đến có thể kẹp chết một con ruồi, bộ này coi như còn đỡ, một bộ khác quả thực là không thể gặp người.

Tổng cộng chỉ có hai bộ quần áo, còn để cho nàng đi ra ngoài gặp người không.

“Tiền cất đi có thể đẻ ra trứng sao? Người phải mua cho ta, không nói đất, loại rẻ nhất cũng được, nhưng tốt xấu gì cũng phải mua cho ta một bộ, bằng không ta liền đứng ở đây không đi nữa!” Nói xong thật sự ăn vạ không đi.

Cố Thanh đen mặt, cùng Cố Phán Nhi bốn mắt trừng nhau trên đường cái.

Trừng mắt hơn hai khắc, người nhìn chằm chằm bọn hắn càng ngày càng nhiều, Cố Thanh cuối cùng đành phải chịu thua, thập phần đau khổ mà nắm chặt thoi bạc kia, vẻ mặt như đưa đám nói: “Ta nói trước, chọn loại rẻ nhất, người nếu dám chọn đất, ta lập tức xoay người chạy đi.”

Cố Phán Nhi nhếch miệng cười: “Được, chọn loại rẻ nhất!”

Cố Phán Nhi bấm tay tính toán, vãi ở thời điểm này thường rộng khoảng một mét rưỡi, ba thước vải có thể làm một bộ y phục vừa với vóc dáng của Cố Thanh, nhưng đối với mình thì lại có chút miễn cưỡng. Áo vải thô không thể co giãn, phải mặc rộng một chút mới được. Quần có thể ngắn một chút, bất quá không thể ngắn hơn hai thước rưỡi!

Ba người mỗi người một bộ, tổng cộng khoảng chừng mười bảy thước.

Nghĩ nghĩ không khỏi liếc mắt ngó tiểu tướng công một cái, cũng không biết là hắn không để ý dinh dưỡng hay là do bản thân đã không cao, mười ba tuổi cũng mới hơn một mét ba, gầy chả khác gì con gà con, trên người cũng chẳng có bao nhiêu thịt. Cố Phán Nhi cao khoảng chừng một mét sáu, bất quá đã mười sáu tuổi, có lẽ cũng không cao hơn được nữa.

Tiền vải này không lớn, bên trong bày bán phần lớn là vải bông thô hạ đẳng, sau đó là vải bông trung đẳng, vải bông thượng đẳng thì không nhiều, còn các loại như tơ lụa này đó càng

không thể nhìn thấy. Người đến mua vải không ít, ăn mặc so với hai người Cố Thanh cũng không tốt hơn là bao, thậm chí còn kém hơn một chút, lựa chọn giữa một đồng vải, cũng không biết là chưa tìm thấy hay là còn luyến tiếc.

Chủ tiệm có lẽ là một đôi phu thê, bộ dáng thoạt nhìn rất bận rộn, nhưng thật ra cũng không bận cho lắm.

Phần lớn người đến đây đều chỉ nhìn qua rồi sờ sờ vải cái, thuận tiện còn hỏi mấy câu, cuối cùng cũng không nỡ bỏ tiền ra mua.

Cố Phán Nhi ban đầu là để ý vải bông thượng đẳng, vì trong loại vải này bông mịn nhuộm màu nhiều hơn một chút, tuy rằng màu sắc thoạt nhìn cũng chẳng ra gì, nhưng so với vải thô đơn giản không nhuộm màu kia đẹp hơn rất nhiều.

Cố Thanh vừa thấy đáng vẻ kia của Cố Phán Nhi, tức khắc liền cảm thấy không tốt, duỗi tay xoắn chặt lỗ tai của Cố Phán Nhi, đem nàng kéo một đường tới chỗ vải bông thô, tức giận nói: “Những thứ này người có thể tùy tiện chọn!”

Cố Phán Nhi biết những thứ kia là vải thượng đẳng, trong lòng biết Cố Thanh khẳng định luyến tiếc không muốn mua, bất quá không mua vải thượng đẳng cũng không sao, vải trung đẳng cũng là bông mịn, cũng không thể mua trung đẳng?

“Không được nhìn lung tung!” Cố Thanh xoay cái đầu đang nhìn về phía vải trung đẳng của Cố Phán Nhi trở về.

Cố Phán Nhi buồn bực đến không ngừng giật giật khuôn mặt, bắt đầu dĩ thu hồi ánh mắt lưu luyến không rời, duỗi móng vuốt đi sờ vải bông thô, sờ tới sờ lui vẫn là nhìn không được đem ánh mắt nhìn qua phía vải trung đẳng.

“Lại nhìn lung tung thì dù chỉ lớn bằng bàn tay cũng không cho người mua!”

Những lời này thật tàn nhẫn! Cố Phán Nhi đưa mắt liếc Cố Thanh, mắng một tiếng: “Quý bần xin!”

“Ta nếu bần xin, thì cho dù chỉ lớn bằng bàn tay cũng không cho điên bà nương nhà người mua!”

Cố Phán Nhi vô cùng bực bội, sắc mặt cũng vô cùng xấu, chọn tới chọn lui vẫn là chọn một cuộn có màu sắc nhạt còn chưa cắt, tuy rằng thoạt nhìn có điểm kì lạ, cảm thấy cũng không quá đẹp, nhưng không thể không thừa nhận rằng nguyên liệu của nó so với vải bông thô thật sự tốt hơn một chút, trộm sờ vào một cuộn trung đẳng, cảm thấy cũng không kém bao nhiêu, liền quay qua hỏi lão bán nương: “Lão bán nương, vải này bán thế nào?”

Lão bán nương có chút kinh ngạc đối với loại vải mà Cố Phán Nhi chọn: “Cô nương, vải này không có nhuộm, nhìn không quá đẹp, người có muốn chọn tấm khác không?”

Cố Phán Nhi không nỡ mà nhìn thoáng qua vải thượng đẳng, lắc đầu: “Không cần đâu, lấy cái này!”

Lão bán nương khoe miệng khẽ giật giật: “Cũng không biết nên nói ánh mắt của cô nương như thế nào, kỳ thật nếu nói về nguyên liệu của tấm vải này, so với vải trung đẳng cũng không kém bao nhiêu, có điều bởi vì không nhuộm màu, cho nên cùng một giá với vải bông thô, cũng mười lăm văn một thước. Cô nương nếu thích, cứ nói muốn bao nhiêu, ta giảm giá cho người.”

Cố Phán Nhi không có bao nhiêu kiến thức đối với kích thước của vải, nghĩ nghĩ liền hỏi: “Vải này bao nhiêu thước?”

Lão bán nương vươn một đầu ngón tay: “Vừa vặn một tấm, cũng chính là một trăm thước, cô nương nếu mua toàn bộ, có thể rẻ hơn một chút, nếu mua nhiều, cũng có thể rẻ hơn một chút.”

“Có thể rẻ hơn bao nhiêu?”

“Người nếu mua mười thước trở lên, lấy người mười bốn văn.”

“Toàn bộ thì sao?”

“Ha ha, cô nương nếu mua hết, liền lấy một lượng hai trăm văn là được rồi!” Lão bán nương tuy rằng nói như vậy, nhưng lại không mấy tin Cố Phán Nhi có thể mua cả tấm vải này, không nói đến màu vải này không ai thích, coi như thích, qua cách ăn mặc của hai người Cố Thanh, cũng không giống có thể mua toàn bộ.

Cố Phán Nhi trầm mặc một lúc, nhìn nhìn Cố Thanh lại nhìn nhìn lão bán nương, đột nhiên trông mắt vừa chuyển, cười hắc hắc, ôm vải bông liền chạy ra ngoài cửa, thuận tiện quay đầu lại kêu một tiếng: “Tiểu tử thú kia là tướng công nhà ta, người tìm hắn đòi tiền đi! Thân ái tiểu tướng công, phải tiếp tục mặc cả a!”

Cố Thanh còn đang cân nhắc có thể hay không giảm bớt số tiền mua cả tấm xuống vải thước, ai ngờ Cố Phán Nhi thế nhưng ôm tấm vải kia chạy mất, tức khắc liền đại mắt ra.

Có điều ánh mắt đại ra cũng không phải chỉ có mỗi mình hắn mà còn có người trong tiệm.

Bất quá lão bán nương đã nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, bắt lấy Cố Thanh: “Tiểu tử, người cũng không thể chạy, tức phụ của người đã đem cả tấm vải chạy mất, người ở lại trả tiền.”

Cố Thanh sắc mặt thập phần khó coi, tức đến muốn học máu, kia chính là muốn một lượng hai trăm văn tiền a!

Lão bán nương thấy sắc mặt Cố Thanh khó coi, cho rằng Cố Thanh không muốn trả tiền, tức khắc sắc mặt cũng khó coi theo, do dự một chút, cắn răng nói: “Coi như vì tức phụ của người mua cả tấm vải, lại bớt thêm cho người một trăm văn, không thể ít hơn! Nếu còn ít hơn nữa thì lão nương lỗ vốn rồi!”

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bà nương tham ăn

Edit: Võ Hoàng Khánh An

Beta: Phụng Hoàng Đem Nướng

Cổ Thanh cũng hiểu được mình đã chiếm tiện nghi, nhưng nếu phải dùng đến một lượng một trăm văn tiền, thật sự làm đau thịt người.

“Một lượng bạc được không? Nếu là một lượng, ta sẽ trả tiền ngay!” Cổ Thanh tuy rằng đau thịt, nhưng mà hắn nghĩ đến làm người không thể không phúc hậu, liền bà nướng nhà mình đã ôm vài chạy mát, còn có thể bắt trở về sao? Nếu đuổi theo nàng mà không trở lại, nói không chừng lão bán nướng sẽ đi báo quan hắn mất.

Lão bán nướng nghe xong, lập tức hét lên: “Không được, nếu trả một lượng bạc lão nướng sẽ thua thiệt lớn!”

Cổ Thanh thoáng do dự, cắn răng một cái: “Nếu không ta trả thêm mười văn tiền?”

Chỉ có mười văn tiền? Lão bán nướng giật giật khoe miệng, có loại cảm giác muốn đánh người.

Lão bán nướng đứng đó nhìn hồi lâu, cũng cảm thấy đây không phải vấn đề gì lớn, do dự trong chốc lát nói: “Tiểu tử, ngươi trả thêm bốn mươi văn tiền đi, tổng cộng một lượng năm mươi văn tiền, khúc vài kia ta sẽ bán cho ngươi! Tuy rằng có chút lỗ vốn, nhưng vốn dĩ màu của tám vài này bán không được tốt lắm, coi như tiện nghi cho ngươi.”

Cổ Thanh bấm đầu ngón tay tính toán, cuối cùng vẫn là nghiêng răng trả tiền.

Thời điểm trả tiền, lão bán nướng nhìn hắn với ánh mắt đặc biệt kì quái, ý tứ đó dường như là: Tiểu tử ngươi có đến năm lượng bạc, lại giống như một văn tiền ngươi cũng moi không ra, quả không chân thật rồi.

Đem bạc còn dư ôm vào trong ngực, tâm tình Cổ Thanh đột nhiên trở nên tốt hơn.

Kia chính là cà một cây vài, về sau sẽ không cần mua nữa, nghĩ lại hắn thấy cũng rất lời. Vừa rồi hắn cũng sờ qua một chút, đích thực là so được với vài trung đẳng, rất mềm, về sau nếu có nhi tử cũng không cần mua thêm nữa.

Đứng trên đường nhìn nhìn bốn phía, hắn không khỏi nói thầm: “Cũng không biết điên bà nướng kia chạy đi đâu rồi!”

Cổ Phán Nhi vai khiêng nguyên một cây vài, trong tay lại cầm một túi bột thô, trên lưng còn đeo một sọt gạo thô, mục tiêu rất lớn, đứng trên đường cái đặc biệt dễ thấy, Cổ Thanh chỉ nhìn xung quanh vài lần liền sắc bén phát hiện Cổ Phán Nhi đứng ở trên đường trở về, còn nhếch miệng hướng hắn giơ lên cây vài trên vai.

Người qua lại trên đường nhìn đều cảm thấy có phần quái dị, đi qua còn không nhận được quay đầu lại nhìn Cổ Phán Nhi thêm một cái.

Tiểu tử phụ này khí lực thật lớn! Đây đại khái là ý nghĩ chung của bọn họ.

“Điên bà nướng này khỏe thật!” Cổ Thanh khoe miệng giật giật, câu nói cùng người qua đường không khác biệt lắm, sau đó buồn bực mà đi qua.

Nếu Cổ Thanh mà biết được nơi Cổ Phán Nhi đang đứng là nơi nào, hắn nhất định sẽ không dễ dàng đi qua như vậy, nói không chừng còn đi đường vòng. Thế nhưng hắn không biết, vì vậy chờ đến khi hắn đi đến trước mặt Cổ Phán Nhi, đã bị một câu nói của Cổ Phán Nhi làm tức đến lệch cả mũi.

“Vừa rồi ngươi đi chậm quá, ta sợ trì hoãn thời gian nên đã mua thịt trước rồi, năm cân thịt ba chỉ, còn được thêm bốn khúc xương lớn, rất có lời nha!” Cổ Phán Nhi chỉ chỉ đồ tề* bên kia nói.

*Đồ tề: Người giết mổ gia súc (theo wikipedia).

Đồ tề mập mạp một tay xách thịt ba chỉ, một tay cầm mấy khúc xương lớn, cười hí hóp mà nhìn Cổ Thanh: “Tiểu ca ngươi cười được một tức phụ tốt, thật biết sinh sống, thịt này của ta bán thế nhưng lại lỗ vốn lớn.”

Cổ Thanh hoàn toàn ngốc trệ, vô thức siết chặt bạc trong ngực.

Cổ Phán Nhi chớp chớp đôi mắt, trung ra về mặt vô tội: “Làm sao vậy tướng công, có phải ta mua hơi ít hay không?”

Cổ Thanh kịp phản ứng dậm chân mắng to: “Cái phụ nhân phá sản nhà ngươi, trong nhà chỉ có ba người, hôm qua mới ăn hết một nồi thịt, ngươi hiện tại lại muốn mua thịt, còn mua nhiều như vậy, ngươi đúng là heo! Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Đồ tề mập mạp nhìn qua, tươi cười trên khuôn mặt béo phì tức khắc cứng đờ, không vui nhìn Cổ Phán Nhi: “Tiểu nương tử, ngươi đây là muốn chơi ta phải không? Lúc này ngươi không nói như vậy, rõ ràng nói nếu thịt tốt thì tướng công của ngươi sẽ trả tiền, bây giờ ngươi nhìn xem... Thịt này đã cắt rồi, ta đây là thua thiệt lớn a.”

Cổ Phán Nhi vô tội nói: “Tướng công của ta cũng chưa nói sẽ không mua nha!”

Đồ tề mập mạp ngẫm nghĩ, đúng là như vậy thật, lập tức tha thiết nhìn Cổ Thanh: “Ta nói này tiểu ca, hiếm khi tức phụ của ngươi quan tâm ngươi như vậy, cho ngươi ăn nhiều thịt hơn chút.” Trong mắt hắn ở trên người Cổ Thanh và Cổ Phán Nhi đảo qua một vòng, cười hắc hắc nịnh nọt nói: “Ăn nhiều thịt mới có sức lực không phải sao?”

Cổ Thanh ghen hờn, sắc mặt khó coi như nuốt phải ruồi, hung dữ trừng mắt nhìn người đang khiêng, công, xách một đồng đồ, nhưng chưa nói là mua hay không, ánh mắt hắn nhìn đến chấu lòng lợn dưới đất, trong lòng vô hạn oán niệm mà nghĩ.

Không phải muốn ăn thịt sao? Lòng lợn cũng là thịt, so với thịt ba chỉ còn rẻ hơn nhiều.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cắn răng, mở miệng: “Nếu không thì...”

“Khoan đã!” Ông chủ mập mạp cắt ngang lời Cổ Thanh, tuy rằng vẫn cười tủm tỉm như trước, trên mặt lại có chút không nhận được muốn cười, do dự một chút, cuối cùng hạ quyết tâm, về mặt đau lòng nói: “Ta thấy tiểu ca đây là một người sáng khoái, nếu ngươi mua khối thịt này, lòng lợn này ta đều tặng tiểu ca, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng thế nào cũng khoảng bốn, năm cân.”

Cổ Phán Nhi nhìn có chút ghét bỏ, cũng không phải nàng không thích ăn, nhưng cái này chỉ mới rửa qua loa mà thôi, nếu thật sự mua về, còn phải rửa lại thật lâu mới có thể ăn.

Hai chữ: Phiền toái!

“Khẩu vị của ngươi thật nặng!” Cổ Phán Nhi miệng thiếu nợ, chân cũng thiếu nợ, giờ đầu gối thúc vào mông Cổ Thanh một cái: “Nhiều ưu đãi như vậy, còn không mau trả tiền! Ngươi là người đọc sách thánh hiền mà, không thể làm ra loại hành vi không giữ lời hứa được.”

Đồ tể mập mạp tai thính nghe được, lập tức khoa trương kêu lên: “Nha, tiểu ca còn là người đọc qua sách vở sao?”

Một tiếng kêu này làm cho mặt Cố Thanh tái đi, hẳn vẫn còn rất phân vân giữa việc trả tiền hay không, cuối cùng vẫn là cắn răng: “Bao nhiêu tiền?”

Đồ tể mập mạp cười hắc hắc: “Không nhiều, chỉ tám mươi văn tiền mà thôi.”

Cố Thanh lập tức mở to hai mắt nhìn, tầm mắt nhìn vào thịt ba chỉ, rồi lại nhìn vào mấy khúc xương, còn đảo qua đảo lại lòng lợn mấy vòng, rốt cục đen mặt đếm tám mươi văn tiền đưa ra: “Đây, đã đếm kỹ rồi!”

Tiền thanh toán, đồ vật cũng được dùng rom rạ gói lại để qua một bên. Nhưng là đồ vật có chút nhiều, mấy khúc xương cũng khoảng mười cân, tổng cộng lại có khoảng hai mươi cân, làm sao mang về đây?

Đường về nhà mặc dù không phải quá xa, nhưng cơ thể suy nhược này của Cố Thanh, xách mười cân cũng phải cố hết sức.

“Người là cái bà nương tham lam!” Cố Thanh mười phần oán khí nói.

Cố Phán Nhi cũng biết Cố Thanh xách không nổi, bằng không thời điểm cùng nàng đi chợ, nàng cũng sẽ không giúp hắn mang cái sọt nhỏ.

Nhìn cái sọt nhỏ trên lưng mình, để vừa vận một túi gạo, nhưng không đủ thịt heo, coi như là miễn cưỡng sắp xếp, cũng chịu không nổi sức nặng này.

Suy nghĩ một chút, trước đem túi bột để trên mặt đất, sau đó buông cái sọt xuống, lấy túi gạo bên trong ra: “Người tới chỗ đồ tể kia lấy chút rom rạ lót xuống dưới, sau đó đem thịt để vào trong này.”

Cố Thanh cho rằng Cố Phán Nhi sẽ để hắn mang cái sọt này, cũng không do dự, bắt quá hắn lo lắng hỏi: “Vậy người cầm gạo và mì như thế nào?”

Cố Phán Nhi nói: “Người không cần phải để ý, sắp xếp gọn gàng là được rồi!”

Cố Thanh suy nghĩ một chút, thấy cũng không có biện pháp gì tốt hơn, đành phải tìm rom rạ lót vào trong sọt, sau đó đem thịt heo bỏ vào. Đang định cổng cái sọt lên, một cánh tay cản hẳn lại, đem cái sọt nhấc lên, rất sáng khoái mang trên lưng.

Sau đó dưới ánh nhìn tròn mắt há hốc mồm của mọi người, một bên nách kẹp lấy vải vóc, một tay xách theo một cái túi, sắc mặt không có gì thay đổi, xoay người nhanh chân rời đi, bộ dạng kia tựa như là một chút áp lực cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tức phụ bư hấn

Edit: Sushi cá

Beta: Phượng Hoàng Đem Nướng

"Tiểu ca, tức phụ của người thật khỏe nha!"

"Tiểu ca, cưới được tức phụ như vậy người có áp lực không?"

"Tức phụ như thế, có thể làm việc như trâu!"

"Mẹ nó, thực dọa người mà!"

Người nói gì cũng có, không ít người còn đồng tình với Cố Thanh, vì hẳn cưới phải tức phụ đánh đá đá như vậy mà bị ai.

Trên mặt Cố Thanh mảnh xanh mảnh đỏ đan xen, bị nói đến không còn mặt mũi, cắn răng một cái, đen mặt đuổi theo.

"Ai nha, tiểu ca này còn là một người què nha?!"

"Nha, thật sự là một người què, như vậy thì đời này vô pháp chuyển mình rồi."

"Nói không chừng trên giường cũng là tức phụ ở phía trên!"

"Không cần đoán, nhất định là như thế!"

Cố Thanh dưới chân lao đảo, thân thể lung lay, thiếu chút nữa cắm đầu xuống đất.

Diễn bà nương này!

Ngại chết hẳn rồi, ô ô!

Cố Phán Nhi đi ở phía trước căn bản không chú ý chút nào tới lời nghị luận phía sau, mà kể cả nàng có nghe được đi chăng nữa, cũng sẽ không quan tâm. Lúc trước nhập môn bái sư, câu đầu tiên sư phụ dạy nàng chính là: "Đi con đường của mình, mặc kệ người khác nói gì!" Tuy rằng đằng sau có bổ sung thêm: "Làm người phải có được dẫn được, như ta thường ngày không đụng ai, nhưng không có nghĩa người ta cũng sẽ không đụng vào ta, gặp phải loại chuyện này có thể đánh thắng thì phải hung hăng mà đánh, đánh không lại thì phải thông

khoái mà chuẩn đi."

Tuân theo lời dạy của sư phụ, Cổ Phán Nhi thậm chí trò còn giỏi hơn thầy, đem việc bắt nạt kẻ yếu tu luyện đến mức lưu loét trời cháy, da mặt cũng dày lên không ít.

Đi được khoảng chừng hai khắc, Cổ Thanh có loại cảm giác muốn hồng mắt, tức phụ này quả thật rất hung mãnh.

"Người chờ ta một chút!"

Sau lưng truyền đến âm thanh giống như mèo kêu, Cổ Phán Nhi nghỉ ngơi quay đầu nhìn thoáng qua: "Sao?"

Cổ Thanh có lết cái chân đau đến gần, tức giận mà trừng nằng: "Cái điên bà nương tham ăn nhà người, chạy trốn nhanh như vậy làm cái gì, đằng sau cũng đâu có sói đuổi theo!"

Nhanh sao? Cổ Phán Nhi quay đầu suy nghĩ một chút.

Hình như là không có mà?!

"Vậy ta đi chậm một chút!" Cổ Phán Nhi nhìn chân của hắn một cái, quyết định thông cảm cho hắn.

Cổ Thanh bị nhìn đến xấu hổ, trong lòng tức giận: Còn không phải điên bà nương nhà người làm hại!

Chưa từng thấy qua người nào như vậy, mông lót lên chân người ta cũng có thể ngủ ngon cả buổi tối, cũng không biết ngại còn nói.

"Này, có nặng hay không, có cần ta giúp không?" Hắn biết rõ đồng đồ đó nặng bao nhiêu, lại nhìn điên bà nương này cũng là tay nhỏ chân nhỏ, thật lo lắng đem nàng đè bẹp, không khỏi lải nhải: "Người cũng thật là, mua nhiều đồ như vậy làm gì? Cũng không xem bản thân có bao nhiêu sức lực, người có thể đem hết về sao?"

Cổ Phán Nhi liếc hắn: "Hay là người cho ta hai văn tiền ngồi xe bò?"

"Người nghĩ cũng thật hay!"

"..."

Cổ Phán Nhi tròn trắng mắt: Biết ngay là như thế mà!

Sức lực của thân thể này thật ra rất lớn, cầm đồ vật cũng không phải cố hết sức, nhưng sức lực và sức chịu đựng lại kém xa nhau, mới đi được nửa đường, đã cảm thấy mệt một cách kì lạ.

Cổ Thanh trong miệng tuy nói không muốn, nhưng ánh mắt lại ngó xung quanh xem xét, nhỏ giọng nói thầm: "Thôn chúng ta cách chợ gần như vậy, lấy đâu ra xe bò chứ. Đi khoảng ba khắc là đến, làm gì có ai muốn bỏ ra số tiền kia. Lại nói, bây giờ trâu cũng khó kiếm, đều đã đi cày bừa vụ xuân rồi, làm gì còn có ai đi đánh xe nữa."

Nói xong lườm Cổ Phán Nhi: "Hay là người nghỉ một lát?"

Cổ Phán Nhi mặc dù mệt, nhưng cũng không có ý định nghỉ ngơi, dù sao chút mệt mỏi này đối với nàng cũng chẳng tính là gì. Lúc trước tu hành, bình thường nhất chính là liên tục tập luyện không ngừng nghỉ, mãi cho đến khi một chút sức lực cuối cùng cạn hết mới thôi, mệt mỏi tựa như con cầu chết, sau đó còn phải nghiêng răng chống đỡ ngồi xếp bằng xuống vận khí.

Nhưng hình như chân càng đi càng tê, do dự một chút, vẫn chọn dừng lại.

Đem hai túi lương thực đặt trên cỏ khô ven đường, đặt mông ngồi trên mặt đất, đem vãi vốc đặt trên đùi, cây vải chưa từng nhuộm màu kia hiện lên màu vàng xám, màu sắc rất nhạt, nhìn từ xa, còn tưởng rằng là màu trắng. Cổ Phán Nhi thật ra cảm thấy màu sắc cũng không thể tính là khó coi, ít nhất so với bộ rách nát nhìn đã không ra màu sắc trên người mình đẹp hơn nhiều.

Muốn nhuộm màu cũng không khó, trên núi hắn là có sẵn thực vật có thể làm thuốc nhuộm, đi tìm là được.

Cổ Phán Nhi bản thân thật ra là thích màu đen, nhưng hình như người nơi này cũng không quá thích màu đen, đặc biệt là đem vải bông nhuộm thành màu đen, nàng không chắc nếu mình đem vải nhuộm thành màu đen, tiểu tướng công có cùng mình liều mạng hay không.

Không thể nhuộm thành màu đen, thì nhuộm thành màu xanh cũng tốt. Mặc lên núi có thể lẩn trốn thú rừng.

Tốt nhất là làm thành quần áo xong mới nhuộm, mỗi người một màu khác nhau.

"Này, điên bà nương... Ta nói này điên bà nương, người không phải là một đến ngu đi?" Cổ Thanh cùng Cổ Phán Nhi cũng coi như là cùng nhau lớn lên, bất quá Cổ Thanh không mấy hiểu biết Cổ Phán Nhi, trong trí nhớ cái điên bà nương này rất ít nói, mỗi lần thấy nàng, nàng đều là đang làm việc, không ngừng làm việc.

Nói ngốc thì hình như cũng không quá ngốc, nhưng tuyệt đối không điên như hiện tại.

Cổ Phán Nhi đang nghỉ ngơi, không chú ý tới Cổ Thanh gọi mình, ban đầu Cổ Thanh kêu nàng vài tiếng, nàng cũng không hề hay biết, có điều mấy câu sau nàng lại nghe rõ ràng. Tròng mắt chuyển động, mày đẹp khẽ nhếch, vẻ mặt trừu tức: "Ta vốn là người ngốc, cưới một cái ngốc bà nương, người có phải hay không thấy thật bức bối, có loại cảm giác muốn kéo xuống dai lưng thắt cổ?"

Cổ Thanh khóe miệng giật giật: "Người cái điên bà nương!" Khi này muốn nói gì giờ đều đã quên cái sạch sẽ, coi như không quên hết, cũng không muốn nói gì thêm nữa.

Dù sao hắn vừa định hỏi nàng có cần giúp đỡ không, kết quả lại là bị đùa giỡn.

Đúng vậy, Cổ Thanh cho là mình bị đùa giỡn.

Bị một nữ nhân điên đùa giỡn!

Trùng mắt, vừa quay đầu, vừa dậm chân, chân thấp chân cao bước đi.

"Có giỏi người đừng nghỉ ngơi!"

"Có giới người đừng đi!"

Cổ Thanh thật sự dừng lại, đen mặt quay đầu trừng mắt Cổ Phán Nhi: Ai không dám?!

Cổ Phán Nhi cười tùm tùm đứng dậy, lại lần nữa đem vãi vốc kẹp ở dưới nách, mỗi tay một túi đem lương thực nhấc lên, ngang nhiên đi qua Cổ Thanh, khinh phiêu phiêu lưu lại tám chữ: "Có giới người cứ đứng mãi ở đây!"

Cổ Thanh run rẩy tại chỗ, đầu óc hỗn độn trong gió.

Đi, hay là không đi?

Hừ, dùng phép khích tướng, không đi là ngốc tử!

Cách nhau không tới mười mét, Cổ Thanh liền chân thấp chân cao mà đuổi theo.

Cổ Phán Nhi tròn mắt vừa chuyển, khoe miệng khê nhếch, chân có ý bước nhanh hơn, nhất định cùng Cổ Thanh cách nhau khoảng chừng mười mét, Cổ Thanh đi nhanh nằng cũng đi nhanh, Cổ Thanh đi chậm nằng lập tức đi chậm.

Vì vậy dọc theo đường đi xuất hiện một màn như sau:

Cổ Thanh tức giận, nghiêng răng chịu đựng chân đau, dồn hết sức đuổi theo.

Cổ Phán Nhi cười xấu xa, ý xấu đầy mặt mà chạy, cố ý không cho Cổ Thanh đuổi theo.

"Người, người đứng lại đó cho ta!" Cổ Thanh tức muốn học máu.

Cổ Phán Nhi giống như không nghe, cúi đầu đầu tiếp tục đi, mắt thấy sắp phải vào thôn.

Đúng là thời gian cây bừa vụ xuân, đại đa số mọi người đều bận rộn ở đồng ruộng.

Cổ gia thôn có khoảng hai, ba mươi hộ gia đình, không đến hai trăm người, tây dựa núi lớn, trước thôn một mảng lớn ruộng nước, ruộng nước hai bên đều là ruộng bậc thang, ruộng nước ở phía bắc kéo dài mênh mông bát ngát, không biết kéo dài đến nơi nào, ruộng bậc thang cũng giống như vậy. Phía nam có một quả núi lớn, cùng một mạch với Táng Thần Sơn, trên núi lớn có con đường quanh co nhỏ hẹp, thông đến thôn, cuối con đường vòng quanh núi là chợ, là đường thông ra bên ngoài duy nhất của Cổ gia thôn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Vương gia thoái tộ

Edit: Sushi cá

Beta: Sỹ Dinh

Ở đây tài nguyên đất phong phú, rồi lại bởi vì con người có hạn, nên phần lớn ruộng đồng đều hoang vu.

Bởi vì ruộng hoang khó có thể xử lý, rất nhiều người tình nguyện đi thuê ruộng của người khác để trồng hoa màu lương thực, cũng không muốn đi khai hoang. Nhà Cổ Thanh có năm mẫu ruộng nước cùng mười mẫu ruộng dốc trên sườn núi, trong đó cho nhà họ Vương là người nơi khác đến thuê, hàng năm giao cho nhà Cổ thanh ba phần hoa màu thu được coi như là tiền thuê đất.

Mười lăm mẫu ruộng đồng coi như không ít, đáng tiếc sản lượng quá thấp, bận việc một năm cũng không có thu được bao nhiêu.

Nhà họ Vương thuê đất của nhà Cổ Thanh đã mười năm, cũng đã mở được một số đất hoang. Tuy rằng có hơi xa xôi nhưng cũng tốt hơn nhiều so với việc đi thuê của người khác. Vương gia năm ngoài âm thầm chịu khổ một cái, đi khai hoang thêm ba mẫu ruộng. Ruộng đông nhiều lên sẽ không làm được hết, cả nhà họ Vương thương lượng vài ngày, đưa ra ý kiến không thuê ruộng đất nhà Cổ thanh nữa.

An thị ngồi ở trên ghế nhỏ sững sờ mà nhìn cửa ra vào, nhi từ lúc đi ra ngoài đã nói qua với nàng, ở trong nhà không cần đi đâu, chờ hấn trở về nấu cơm.

Ai biết được nhi từ chưa về đến, sẽ chờ đến tối cửa người nhà họ Vương.

Sau lưng mọi người kêu An thị là An quả phụ, đều nói quả phụ trước cửa sẽ có nhiều thị phi, người bình thường đều đi vòng qua cửa nhà An thị, Vương lão đầu đến nhà An thị cũng là một người nghiêm chỉnh, vì vậy mang theo cả vợ con đến đây.

Wương lão đầu cũng là người thành thật, Vương bà thì lại có chút không thích An thị, vừa vào cửa đã quan sát bốn phía, càng sinh ra coi thường, mở miệng nói: "An quả phụ, không phải ta nói quá đáng, người nhìn xem người cũng quá lười đi, ruộng đồng không làm thì cũng thôi, trong nhà cũng không nuôi chút ít gà vịt. Sinh hoạt mọi thứ đều muốn mua, thế thì tiêu hết bao nhiêu tiền cho đủ, cũng không biết Thanh Ca Nhi nhà người mấy năm tiền đi học là lấy ở đâu ra."

An thị thành thật trả lời: "Ta như thường ngày thuê thửa, cũng có thể bán được ít tiền."

Wương bà về mặt khinh thường: "Thuê thửa có thể được mấy đồng? Một cái khăn thuê hai ba ngày, không xấu mới được một hai văn tiền, một tháng chi phí những là hai trăm văn tiền."

An thị mở trừng hai mắt, trong lúc nhất thời không biết phải nói cái gì.

Nói mình thuê không phải khăn, mà là thuê những thứ lớn? An thị không dám nói ra, bởi vì nhi từ đã từng nói qua không thể nói, nói ra sẽ có quá nhiều người tới cửa, quấy rầy nhi từ đọc sách.

Wương bà thấy An thị không nói lời nào, tự cho là bắt được nhược điểm của An thị, đắc ý nói: "Không phải thím nói người, làm người vẫn là chân đi trên đất bằng, người còn muốn hay

không cho Thanh ca nhi của người còn mặt mũi, đừng làm những việc không biết xấu hổ, nên thành thật..."

Vương lão đầu nghe không được nữa, cắt ngang Vương bà mà nói: "Lão bà đáng chết, người nói linh tinh cái gì đó!"

Vương bà ghen hờn, trừng Vương lão đầu liếc: "Ta nói cái gì người nghe không hiểu? Đừng nói với ta người cũng vừa ý con đàn bà lẳng lơ này, đều bao nhiêu tuổi rồi, người còn có xấu hổ hay không!"

Đây đến cùng là sao? Vương lão đầu đen mặt.

Vương lão đầu chán nản im lặng, Vương bà trong lòng gấp gáp, thầm nghĩ sẽ không phải thực sự là nói trúng rồi chứ?

Vương bà mắt nhìn An thị cùng Vương lão đầu trên người xem xét qua lại, càng nhìn trong lòng càng bất an, lo lắng càng tăng, khẩn trương nói: "Lão đầu tử, ta nói cho người, ta nhưng là ngay cả cháu trai đều đã có! Người không thể..."

Vương lão đầu phẫn nộ đối với Vương bà từ nói: "Lão bà từ người ăn mặc củ cái trắng nhiều hay sao? Cái này giống cái khác hả? Những lời này có thể nói lung tung sao? Người nghĩ một chút cho ta, tựa như thường ngày ta loay hoay vất vả cùng cái gì, ở đâu có tâm tư suy nghĩ việc không đâu này. Người nếu không có chuyện gì làm, liền đi khai hoang nhiều một chút, đừng có suốt ngày nghĩ ngợi lung tung. Phải biết rằng ta đem cái đồng ruộng này trả lại, sau này thu nhập sẽ ít đi rất nhiều."

Vương bà từ trông mắt đảo đảo, sắc mặt biến thành ngượng ngùng, lão đầu nhà mình nói đúng, những năm này chỉ lo khai hoang, mình lại ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào, lão đầu từ tự nhiên không có làm ra cái sự tinh không tốt gì.

Bất quá Vương bà tin tưởng lão đầu từ nhà mình, nhưng lại không tin An thị, đem An thị đến đánh giá một cái, dưới đáy lòng hừ một tiếng, quả nhiên là loại không có làm qua ruộng đồng đấy, xem cái mặt mày trắng trẻo này, thấy thế nào đều là một bộ quyền rũ người ta, nói không chừng sau lưng còn thông đồng không biết bao nhiêu người.

Bằng không lấy tiền ở đâu để cung cấp cho nhi tử của nàng đi học?

"Cái này, thím nói chuyện không dễ nghe, người chớ để ở trong lòng a!" Vương bà chỉ là ra vẻ ý tứ một chút, cũng không phải vì hoài nghi lão đầu nhà mình cùng An thị mà cảm thấy áy náy: "Ta tới nơi này cũng không có chuyện gì khác, là việc trước kia thuê ruộng đồng nhà các người, định trả lại cho các người, nhà của chúng ta cũng có chút ruộng, nhiều hơn cũng làm không nổi. Nhà các người hiện tại cũng có ba người, vừa hay có người chăm sóc ruộng đồng, cũng đủ chi phí sinh hoạt, ta cũng là nghĩ đến gia đình của người."

An thị nghe lời này, cảm giác không đúng chỗ nào, lại không nghĩ ra được chỗ nào không đúng.

Bất quá nghe hiểu ngược lại là, Vương gia hôm nay đến là không có ý định thuê tiếp ruộng đồng rồi.

An thị lập tức liền nhủ mảy, trong lòng rất không vui, bây giờ không có ai thuê ruộng, sau này sẽ không thu được tiền thuê đất nữa đồng.

Vương lão đầu từ trong lòng ngực móc ra một trang giấy, làm cho Vương bà đưa cho An thị, nói: "Đây là khế ước thuê mướn, lúc trước đã nói thuê mười năm, đến năm nay vừa đúng mười năm, chính người nhìn xem, hoặc bảo Thanh Ca Nhi nhà người nhìn xem. Nếu như không có vấn đề, để cho Thanh Ca Nhi cùng ta đến chỗ trưởng thôn nói một chút."

An thị nhủ mảy: "Thanh Ca Nhi hôm nay lên trấn rồi, vẫn chưa về."

Vừa mới dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến một đạo khoa trương tiếng nói: "Ta đã trở về rồi rồ rồ!"

Phanh!

Cổ Phán Nhi một cước đá văng mở nửa cửa, bước dài tiến đến, sau lưng còn có Cổ Thanh chân thấp chân cao, mặt mũi đến mức muốn phun đầu lưỡi.

"Ồ, trong nhà có khách tới sao?" Cổ Phán Nhi hơi kinh ngạc.

An thị nhìn về phía Cổ Phán Nhi, cảm giác có chút sợ hãi, muốn đi vào gần lại không dám tới gần, dứt khoát chạy tới đỡ Cổ Thanh, nhỏ giọng lúng túng: "À, bọn họ là Vương gia gia cùng Vương nãi nãi."

Cổ Phán Nhi "Úc" một tiếng: "Thì ra là Vương gia cùng Vương bà." Nói xong lại mặt không thay đổi nói ba chữ: "Không biết!"

Vương bà tiến đến chỗ Cổ Phán Nhi, ánh mắt chăm chăm vào Cổ Phán Nhi cùng đồ vật nàng mang về, không chút do dự liền đi tới: "Áy, đây là vợ Thanh Ca Nhi phải không? Đây đều là mua cái gì a? Có vẻ rất nặng đấy, người tay chân đều nhỏ, chắc mệt lắm phải không, không bằng để cho bà giúp đỡ người, bằng không mệt muốn chết rồi sẽ không tốt."

Cổ Phán Nhi mắt liếc Vương bà, đem nàng cùng một đám không ra gì bên cạnh nhà xếp cùng một loại, cho dù đã rất mệt mỏi, vẫn như trước đứng thẳng tránh đi, xong quay về phía Vương bà tặng một nụ cười châm chọc, rồi đi nhanh về hướng gian phòng của mình, tiêu sái đập cửa phòng một cước, trong nháy mắt liền tiến vào phòng.

Chờ Vương bà đuổi theo đến nơi, Cổ Phán Nhi đã đem đồ vật đặt xuống.

Vương bà còn muốn đi vào, lại bị Cổ Phán Nhi chặn lại ở cửa ra vào.

"Vợ Thanh Ca Nhi sức lực thật đúng là không nhỏ." Vương bà mặt lấp kín lúng túng, ánh mắt lại không tự chủ được mà liếc về phía cái sọt, đưa chân muốn xem xem bên trong chứa cái gì.

Cổ Phán Nhi nhủ mảy che chắn, giương cao quyền: "Cũng đúng, ta một tay có thể đánh nhau với mười con trâu đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Tư Nam công tử

Edit: Sushi cá

Beta: An Đình Hy

Vương bà cảm thấy phát sợ, cố gắng một cái cũng không thể nhìn đến bên cái sọt là cái gì, làm ra động tác muốn lui lại.

Cái mũi ngửi ngửi, ngược lại là ngửi thấy được một cỗ mùi phân thối, suy đoán một chút kia có thể là heo ngâm nước* gì đó, trong lòng không khỏi có chút xem thường. Lại nhìn đến trọn vẹn một cuộn vải, thì cực kỳ hâm mộ không thôi, huống chi còn có hai bên hai túi rất có thể là lương thực cùng đồ vật.

Cổ Phán Nhi đã rất mệt rồi, không hứng thú cùng Vương bà lắm chuyện, thò tay đẩy Vương bà ra: "Cái kia, nhường đường một chút, ta muốn đi ra ngoài đây!" Sau một chút đi ra ngoài đóng cửa lại, sau đó về mặt hiền lành mà đem Vương bà kéo ra khỏi phòng.

"Cái này, Vương bà, còn không biết người đến nhà ta để làm cái gì đây?"

Vương bà tròn trắng mắt, thảm nghĩ: Người cái kẻ ngu hiểu cái gì?

Vương lão đầu cũng biết rằng làm một kẻ đàn mới không hiểu những thứ này, hơn nữa coi như hiểu cũng là chuyện nhà người ta, loại chuyện này cũng không được phép xen vào, quay đầu nhìn về phía Cổ Thanh: "Thanh Ca Nhi nếu như đã trở về, liền theo ta đi đến chỗ trường thôn, sớm chút đem sự tình giải quyết xong, các người sớm có thể làm những mảnh ruộng này."

Chuyện này An thị cũng vừa nhỏ giọng nói với Cổ Thanh, Cổ Thanh rất muốn phát hỏa một cái, vừa về đến nhà còn chưa kịp uống miếng nước lại muốn đi ra ngoài, thân thể thật sự khó có thể chịu được.

Hơn nữa cũng thật buồn phiền, cái chuyện ruộng đồng này nên làm thế nào?

Cổ Phán Nhi cảm thấy buồn cười, tay không đều có thể mệt mỏi thành như vậy, thật đúng là không phải ốm yếu bình thường. Nhưng mà ngờ ngác nhìn thoáng qua thấy An thị liếc, còn là khỏe mắt kéo ra, tự giác mà tiến đến phòng bếp bưng một chén nước đi lên.

"Này, uống đi!"

Cổ Thanh thật sự không muốn tiếp đây, nhưng hần thật sự là quá khát, nhìn không được nhận lấy, uống một hớp cạn sạch.

Uống xong nước, Cổ Thanh mới lấy lại được chút sức lực, đầm đầm chân nói với Vương lão đầu: "Theo lý ruộng đồng của chúng ta năm nay vẫn là của các người đấy, nhưng thời nếu các người đã không muốn làm rồi, chúng ta cũng không miễn cưỡng làm gì, ta đây liền cùng các người đến chỗ trường thôn đó nói một chút, đến lúc ấy các người cũng không thể hối hận."

Thật ra Cổ Thanh càng muốn Vương lão đầu hối hận. Dù sao ruộng cho hần, hần cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Vương lão đầu gật đầu: "Thanh Ca Nhi yên tâm, cái đồng ruộng này chắc chắn là trả lại cho các người, sao có thể hối hận chứ."

Cổ Thanh cũng không có cách nào, chỉ có thể nhẹ gật đầu, cùng Vương lão đầu đi đến chỗ trường thôn kia. Lúc rời đi Vương bà còn nhìn không được quay đầu lại xem xét gian phòng Cổ Phán Nhi, trong lòng ngứa ngáy, thật muốn biết trong cái sọt của Cổ Phán Nhi, trong đầu lại toàn là ghen ghét a, hận không thể đem cái cuộn vải kia ôm trở về nhà mình.

Đáng tiếc, Cổ Phán Nhi sẽ không thỏa mãn bà ta cái này.

An thị mắt nhìn thấy Cổ Thanh uống bát nước, ngờ ngác hỏi Cổ Phán Nhi: "Đại nha đầu, người nói vừa rồi Nương có phải rất không lễ phép hay không? cũng không có mời bọn họ uống nước."

Cổ Phán Nhi mắt tròn trắng lên, thật sự chỉ có từng đó là không có lễ phép sao? Quả thực chính là vô lễ mà.

Có nhà ai khách nhân tới cửa không mời vào trong phòng ngồi, chẳng lẽ cứ đứng ngoài sân sao?

Nhưng mà Cổ Phán Nhi đối với Vương bà cũng chẳng thích, liền cố ý nói sang chủ đề khác: "Ta với con của người ở trên thị trấn mua vài thứ, đều để ở trong phòng ta rồi, người sang cầm một chút. Hiện tại thời gian cũng không sớm nữa, ta với con của người đều nhanh bị đói đến chết, người lấy đồ nấu cơm trước, có chuyện gì cơm nước xong xuôi rồi hãy nói."

Nhanh đói đến chết? An thị trừng to mắt, thảm nghĩ: Cái này là thật sự hả?

"Vây người ngồi nghỉ ngơi trước, Nương đi nấu cơm cho các người!" An thị chạy trốn nhanh chóng, cũng không cảm giác có cái gì xấu hổ, rất tự nhiên lật đật chạy vào gian phòng Cổ Phán Nhi, bộ dáng kia như có sói đuôi theo đằng sau vậy.

"Đại nha đầu thôi quá!" An thị trừng mắt thấy trong sọt là heo xuống nước.

Cổ Phán Nhi đen mặt: "Trong cái túi kia có gạo, người lấy gạo nấu trước, sau đó đem thịt ba chỉ hầm cách thủy, về phần heo xuống nước, trước hết người không cần quan tâm." An thị nghe lời mà coi dây mở túi gạo con, múc một bát gạo lớn đi ra ngoài, ra cửa thời điểm nhìn không được quay đầu lại nói một câu: "Nhưng mà Đại nha đầu, người không ngửi thấy mùi thối sao?"

Nói chuyện cũng không dừng lại, người nghe được là Cổ Phán Nhi mặt càng thêm lạnh lùng rồi.

"Có thối hơn thì con của người cũng vẫn muốn, người quan tâm cái gì, nhanh đi nấu cơm, nấu năm cân gạo, ta đã đói không còn muốn thờ rồi!" Mắng chửi người khác không phải việc người nhỏ có thể làm, đặc biệt là chửi chính bà bà mình, thế nhưng là không mắng chửi người kia con tức này của nàng lại nuốt không trôi, Cổ Phán Nhi dứt khoát đem bà bà đuổi đi, để mắt không thấy tai không nghe tâm mới thanh tịnh chút.

"Được, Nương sẽ đi nấu cơm ngay bây giờ." An thị liền vội vàng gật đầu, cầm lấy gạo đi vào phòng bếp.

Cổ Phán Nhi ngửi vị heo xuống nước cũng hiểu được không thơm tho gì, đem cái sọt cầm ra khỏi cửa phòng, nhưng để ở ngoài cửa mùi thối vẫn như trước chỗ nào cũng có, lại mặt đen lên đem cái sọt xách đến trong sân, mới đưa thịt ba chỉ cùng xương lợn xách trở vào.

Nhìn một chút vẫn còn thịt ba chỉ cùng xương lợn tươi, Cổ Phán Nhi rất hoài nghi chúng nó có thể hay không cũng ám mùi.

"Các người còn mua nhiều thịt như vậy?!" An thị vừa rồi chỉ thấy được heo xuống nước cùng xương lợn, cũng không có phát hiện thịt ba chỉ, đến khi chứng kiến một khối thịt lớn như vậy, rất sùng sốt: "Các người lấy đầu ra bạc?"

Cổ Phán Nhi "A" một tiếng nói: "Tại trên trấn gặp được một cái người bệnh sắp chết, không biết có phải là quá nhiều tiền hay không, mua con mồi của ta còn phải trả năm lượng rưỡi

bạc, ta không muốn hán không vui, chắc là sợ chết không tiêu được tiền nữa. Ta với con của người nhìn hán thật sự là đáng thương, liền miễn cưỡng nhận, coi như là làm một chuyện tốt rồi..."

An thị ngẩn ngơ.

Cố Phán Nhi lại nói: "Ta đoán chừng hán cho rằng: Chuyện nhân sinh, thống khổ nhất là người đã chết, ngay cả có tiền cũng không xài được!"

An thị ngơ ngạc nói: "Hán sẽ không lưu lại cho con cái của mình sao?"

"Thân thể của hán không tốt, đoán chừng ngay cả vợ cũng không có lấy."

"Vậy hán tại sao không lưu cho thân thích?"

"Ta cũng rất buồn bực đây, ta hoài nghi thân thích của hán cũng như thân thích bên kia của ta, giống như đại bá Nương, vì vậy hán tình nguyện để bản thân tiêu xài hết rồi."

"... Cũng không phải là không có khả năng này"

An thị ngơ ngạc suy nghĩ một hồi, cảm thấy nhi tử cùng con dâu hán là gặp được một tên sắp chết phá gia chi tử.

A Tiu tiu!

Tên công tử sững sờ mà nhìn chén thuốc trước mặt bị bản thân phun ra đầy nước mũi nước miếng, rất nhanh liền chịu không nổi: "Thực buồn nôn, cảm đi cảm đi."

Đại phú có chút đau lòng: "Công tử, đây chính là thuốc đại bổ a, hơn nữa đều dùng loại dược liệu thượng đẳng!"

Tên công tử phẫn nộ: "Bỏ cái đầu nhà người, sợ lãng phí thì chính người đi mà uống!"

Đại phú cũng rất muốn uống, nhưng tưởng tượng đến trong bát có bao nhiêu là nước bọt, cũng cảm thấy buồn nôn. Bởi vì cái gọi là trong lòng không muốn dùng đầy cho người khác, Đại phú nhớ tới cũng không khuyên nữa, nói: "Công tử lại chờ một chốc lát, nô tài làm cho phòng ăn nấu thuốc cho công tử một lần nữa."

Uống thuốc, uống thuốc, Tư Nam uống từ tám tuổi đến bây giờ hai mươi mốt tuổi, chẳng những không có khỏe hơn, còn càng ngày càng kém. Một ngày ba bữa đều là thuốc bổ, uống thuốc xong sau liền không ăn được những thứ khác, cảm giác của đầu lưỡi sớm đã chết lặng, cảm giác mình cá đời này khổ không tả nổi, không bằng sớm chết đi coi như xong.

"Không uống, về sau đều không uống." Tư Nam đột nhiên nhớ tới buổi sáng tại chợ gặp phải cái vị phu nhân kia, nhãn tình sáng lên: "Đại phú người nghe cho ta, bốn công tử phân phó xuống dưới, về sau không cần nấu thuốc cho bốn công tử, một ngày ba bữa đổi thành lương thực đi."

*Heo ngâm nước/Heo dưới nước: Lòng heo (ruột heo, phèo heo,...)

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tiểu Đậu Nha bị thương

Edit: Sushi cá

Beta: An Đình Hy

Đại phú bỗng nhiên sợ hãi: "Công tử không thể, vị phu nhân kia nhìn qua cũng không có gì tốt, gặp được công tử quần áo phú quý liền muốn lừa gạt một khoản, mà lời nói cũng không thành thật."

Tư Nam nhú chặt lông mày, tất nhiên là biết rõ Đại phú nói chuyện vô cùng hợp lý, có thể... Nhưng hán thật không muốn uống thuốc nữa.

"Công tử nghe nô tài nói một câu, lão gia mới từ Tây Nam lấy về rất nhiều loại thảo dược quý hiếm, đại phu cũng nói, đã có những loại thảo dược quý hiếm này thì trong ba tháng, sức khỏe của công tử nhất định sẽ tốt lên." Nói đến vị phu nhân kia, Đại phú vẫn là không tin tưởng lắm, huống chi đem so với thảo dược quý hiếm hán vẫn tin vào số thảo dược kia hơn.

Lông mày Tư Nam vẫn nhú chặt như cũ, thật lâu mới thờ dài một hơi, cũng không nói gì thêm.

Đại phú nhìn thấy Tư Nam không còn từ chối uống thuốc, đứng sau lưng mới dám thở dài một hơi, lặng yên lui xuống, định đi phòng ăn thúc giục một chút, để phòng bếp nấu thuốc nhanh hơn.

Nếu là Cố Phán Nhi biết rõ Tư Nam muốn dùng thuốc tốt hơn, nhất định sẽ nói: "Đây là sợ chết không đủ nhanh mà!"

An thị nấu com có chút đặc biệt, ba cân gạo thả vào một cái nồi nước, nếu không phải vừa hơi quấy, không biết là muốn nấu com. Cố Phán Nhi còn tưởng rằng nàng muốn nấu cháo. Thịt cũng làm rất đặc biệt, trước tiên đem nước đun lên, sau đó đem nước lạnh rửa thịt ba chỉ cùng xương đồ hết vào trong nồi nước sôi, sau đó đập vung xong liền nấu lên.

"Ha ha Đại nha đừng nóng vội, rất nhanh có thể ăn!" vừa nấu còn không quên an ủi Cố Phán Nhi một câu.

Bớt đi hai cân gạo, thật sự đủ ăn sao?

Cố Phán Nhi thật sự là buồn bực, com nhiều nước cũng coi như xong, nhưng mảnh xương to này vì cái gì không chặt ra một cái, không phải rất dài sao? Thịt ba này chỉ tại sao phải nấu cả miếng to? cắt thành từng miếng nhỏ xào ăn không ngon hơn sao?

Nhưng mà bản thân không làm com, Cố Phán Nhi không thể không biết xấu hổ đi hỏi.

Đang rất không kiên nhẫn mà chờ ăn com, thì sát vách liền có tiếng động, nghe rất náo nhiệt.

Thật đúng là làm cho người ta không nói được lời nào, hình như một ngày không làm ra chút chuyện khó thì trong người liền không thoải mái hay sao?

Cố Phán Nhi vốn là mang tâm tư đi xem kịch sang đây nghe, nhưng nghe một chút đã cảm thấy có gì không đúng, đánh người mắng chửi người chính là Chu thị cùng Trần thị, thân thể đang khóc này chính là mẹ ruột thân muội muội, tiếng khóc nghe rất thể thảm đày. Cố Phán Nhi nghe cũng có vài phần xúc động, nhìn không được muốn qua xem một chút.

Đang lúc do dự, nghe được một câu “Chú ý cái tiện nhân Đại nha đầu kia” làm nàng tức giận đến máu xông lên não, cùng với An thị nói một câu: "Ta đi qua một chuyến, người cẩn thận một chút, giữ cửa buộc nhanh một chút." Liền nhanh chóng mà hướng sát vách vọt tới.

An thị há hốc mồm, vẻ mặt lo lắng, con dâu sẽ không phải đi đánh người chứ?! Cũng muốn đi xem một chút, nhưng vừa nghĩ đến cái giọng Chu thị kia cùng tiếng mắng, lập tức liền rụt cổ một cái. Đánh người muốn dùng sức, dùng sức liền dễ dàng đối bụng... Đúng, có lẽ nấu nhiều đồ ăn hơn chút, không thể để cho con dâu đối bụng.

Cố Phán Nhi đập cửa đi vào, trực tiếp đi đến vây quanh hậu viện, đây là Nhị Nha đầu đang chăm chú xem náo nhiệt, liền gặp Chu thị một tay cầm cái muối cho heo ăn, một tay chỉ vào mẹ con Trương Thị chửi ầm lên. Trương Thị quý trên mặt đất, trong ngực chú ý ôm Tới Bảo, bên người vây quanh hai cái nữ hài, nhưng không thấy Cố Đại Hà.

Ba mẹ con trên thân người đều là vết thương, một mảnh tím xanh, vết máu bết bết, Cố Tới Bảo trên thân có lẽ không có vết thương, nhưng trên trán lại có. Máu từ chỗ bị thương vẫn chảy ròng ròng, sắc mặt trắng bệch như trong suốt, khí tức yếu ớt như sắp không có rồi.

Loại tình huống này, Trương Thị lẽ ra phải vội vã tìm đại phu, nhưng Trương Thị lại vẫn ôm nhi tử không nhúc nhích, hai mắt vô thần, trong miệng liên tục thì thảo không ngừng, nhưng lại nghe không rõ là nói cái gì, giống như điên cuồng.

Liều thì ôm Cố Văn Kien như vô tình tới gần Cố Phán Nhi, nhỏ giọng lải nhải chút gì đó, thanh âm tuy rằng rất nhỏ, nhưng đứng ở bên người nàng, Cố Phán Nhi lại nghe rõ ràng rành mạch, suy nghĩ một chút cũng hiểu rõ Trương Thị tại sao phải biến thành cái dạng này, kể cả hai cái muội muội kia cũng mang vẻ mặt tuyệt vọng. Nói thật, Cố Phán Nhi đối với bọn họ thật sự không thể yêu thích nổi, tuy rằng không đến mức chán ghét, nhưng cũng hiểu tại sao phiền chán không thôi.

Nguyên do là Cố Tới Bảo hôm nay cảm giác thân thể đỡ mệt ít, liền muốn ra ngoài phơi nắng một chút, Trương Thị cho hắn cái ghế đầu, làm cho hắn ngồi ở trên ghế đầu phơi nắng một hồi. Thời tiết còn có chút lạnh, chẳng muốn làm việc Trần thị cũng nghĩ đến ngồi trong sân phơi nắng, vào sân đã thấy Cố Tới Bảo ngồi trên ghế đầu bộ dáng nhu thuận

Trần thị nhìn thấy chẳng những không có vui mừng, còn sinh ra chán ghét, đi ra phía sau lưng dùng sức đẩy Cố Tới Bảo một cái.

Không ngờ khí lực quá lớn, Cố Tới Bảo thân thể gầy yếu bị đẩy bay ra ngoài, cái trán va vào cục đá.

Trương Thị đang cho heo ăn, mắt nhìn thấy con mình ngã bất tỉnh nhân sự, lập tức liền điên lên, cầm lấy cái muối cho heo ăn lao đến đánh Trần thị, bị Chu thị vừa vặn nhìn thấy, lập tức liền đau lòng kêu lên. Cũng không phải Chu thị đau lòng Cố Tới Bảo bị thương, càng không phải là đau lòng con dâu lớn bị đánh, là đau lòng cái muối bị Trương Thị cầm trong tay.

Đáng tiếc Chu thị làm sao thì cũng đã muộn, Trương Thị đánh vài cái đã làm cho cái muối heo vỡ tan..

Sau khi làm vỡ cái muối cho heo, hậu quả chính là Trương Thị bị Chu thị ra sức đánh, bị đánh lúc trước Trần thị cũng thừa cơ đòi lại, Trương Thị bị đánh đau xong cũng sực tỉnh, vội vàng yêu cầu Chu thị mời đại phu đến xem cho Cố Tới Bảo. Đừng nói Chu thị đang bối vì cái muối heo mà tức giận, coi như là không có phát hỏa cũng không có khả năng bỏ ra nửa xu, vậy nên chẳng những không cho mời đại phu còn vừa đánh vừa mắng, trong miệng không có một câu nói dễ nghe.

Lúc đánh chửi, hai nha đầu kinh sợ khóc lên. Trương Thị cũng vọt tới bên cạnh Cố Tới Bảo, đã thấy Cố Tới Bảo bộ dạng suy yếu, gọi sao cũng là không tỉnh, giống như không còn hô hấp.

Trương Thị bỗng nhiên như sét đánh phải, cả người ngơ ngác đình trệ, hai cái nha đầu bên cạnh cũng sợ hãi theo.

Tại thời đại này, có thể chết trượng phu, chết vợ, nhưng là không thể không có nhi tử. Trương Thị sinh Cố Tới Bảo thời điểm đã tổn thương thân thể, đời này là không thể nào lại mang thai, bởi vì sinh nha đầu nên giận nhiều năm như vậy. Thật vất vả mới sinh hạ được Cố Tới Bảo mới dám thở phào một cái. Dù là đứa con trai này mảnh mai, miễn là còn sống chính là hy vọng của Trương Thị là hy vọng sống của nàng. Nếu như trước đây, Trương Thị có đôi khi cũng sẽ hận Cố Đại Hà không có tiền đồ, thấy được nhi tử hết thuốc chữa. Về sau, Trương Thị ngay cả hận đều không hận nổi, còn sống với đã chết không có gì khác nhau.

Về phần Tam nha đầu cùng Tứ nha đầu, là hoàn toàn bị sợ hãi, nhận ảnh hưởng từ Trương Thị, cũng có vẻ mặt tuyệt vọng.

Chú ý Nhị nha đầu nhìn xem cái này nhìn xem cái kia, có chút đắc ý quên mình: "Cái con quý đòi nợ này rốt cuộc cũng muốn chết rồi!"

Cố Phán Nhi nghe được thẳng nhũn mảy, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua Cố nhị nha, làm nàng ta sợ tới mức lui hai bước, sắc mặt trở nên hơi trắng. Cố Phán Nhi lại không để ý nàng ta, ánh mắt tìm tìm mọi nơi, rốt cuộc ở trong góc tìm được Cố Đại Hà ngồi dưới đất ôm đầu, thấy không rõ khuôn mặt cảm xúc như thế nào, nhưng trên người toả ra khí tức làm cho trong lòng người không thích.

Bi thương? Tan vỡ? Tuyệt vọng... Thật sự là phức tạp.

Bất luận như thế nào, Cố Phán Nhi là xem thường cái người cha này, bản thân không có tiền đồ coi như xong, còn liên lụy bọn nhỏ cùng một chỗ chịu khổ. Quá khứ không nói, nhưng hiện tại, nhìn thấy nhà mình vợ con chịu thiệt, bị thương, chẳng những không ra mặt thay vợ con đòi công đạo, lại còn trốn ở góc phòng không nhúc nhích

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Lên núi hái thuốc

Edit: Võ Hoàng Khánh An

Beta: Phụng Hoàng Đêm Nướng

Nếu đề Cố Phán Nhi nói, Trương thị gả cho nam nhân như thế, quả thực chính là tám đời sau sẽ hồng bét.

Bất quá Cố Phán Nhi cũng không nghĩ quân bất cứ ai trong cái nhà này, chỉ có Cố Tới Bảo ốm yếu như cọng giá đó làm nàng không thể không quan tâm. Mất thấy đứa bé sắp tắt thở, những người này nếu không phải tiếp tục chửi rủa và cười trên nỗi đau người khác, thì cũng là ngăn người, cứ tiếp tục trì hoãn như vậy muốn cứu cũng cứu không nổi.

Cố Phán Nhi không quản được nhiều như vậy, đi đến một tay đoạt lấy Tiểu Đậu Nha, ôm lên liền chạy ra ngoài, người bên trong đó muốn làm gì thì làm, nàng không nghĩ quản cũng lười đi quản.

Nhưng luôn có những người ăn no không có việc gì làm không phải sao, Cố Nhị Nha khuôn mặt đắc ý ngăn Cố Phán Nhi lại, lớn tiếng kêu lên: “Đại tỷ, người bị điên rồi sao, đứa quý đòi nợ này nói thế nào cũng là đệ đệ của người, bị người làm cho muốn tắt thở, người dù điên dù ngốc cũng không thể hại hắn a, nên biết rằng giết người thì phải đền mạng.”

“Giết người thì đền mạng?” Cố Phán Nhi khựng lại, sắc mặt cổ quái nhìn thoáng qua Trần thị: “Nói cũng phải, ta thật sự là điên đến choáng váng rồi, phải đi báo quan mới đúng.”

Cố Phán Nhi vừa dứt lời, khuôn mặt Trần thị vốn đang đắc ý liền cứng đờ, nhìn xem Cố Phán Nhi chừng chặc đang hoảng không khỏi có chút hoảng sợ. Nha môn là nơi như thế nào? Vào nơi đó cho dù không có tội cũng phải rớt mất một lớp da, càng đừng nói tên quý đòi nợ kia là bị nàng ta đẩy thành như vậy, nếu mà đến nha môn...

Trần thị không dám suy nghĩ, mạng của mình đương nhiên rất quý giá, còn chưa sống đủ đâu, sao có thể đền mạng cho tên đoán mệnh này được, kinh hoảng kêu lên: “Mau, mau ngăn nàng ta lại, không thể để nàng ta đi báo quan!” Sau khi nói xong liền bỏ nhào vào người Chu thị: “Nương a, người phải cứu tức phụ, tức phụ không phải cố ý, ai biết thằng nhóc đòi nợ đó thế nào lại bay ra, đập trúng đầu. Nương a, nếu tức phụ ngồi nhà lao, thanh danh sẽ không còn...”

Chu thị vốn cũng không để ý, dù sao đứa cháu này chết hay sống bà cũng không để ý, chết còn có thể tiết kiệm một chút tiền thuốc. Nhưng nghe Trần thị ồn ào như thế, Chu thị liền không vui. Theo cái nhìn của bà, đứa cháu này có nuôi cũng không sống được, chết sớm một chút còn có thể tiết kiệm ít tiền, nhưng nếu chết mà liên lụy đến cả nhà, như thế tuyệt đối không được.

“Báo quan cái gì mà báo, ngốc Đại Nha người được lắm, ai dạy người học mấy cái này?” Chu thị mắt liếc đến hướng cách vách, nhìn về Cố Phán Nhi liền mắng lên: “Không ngờ đường ra một cái bạch nhãn lang*, ở nhà khác ăn cơm hai ngày liền quên mình do ai nuôi lớn, nuôi người lớn như thế, gả đi còn cho của hồi môn, người báo đáp nhà mẹ đẻ như thế sao? Người không nghe thấy tiêu tử này là tự mình té ngã thành như vậy sao? Người nếu như báo quan cũng không có lý, đừng tưởng người nha môn đều ngu ngốc.”

*Bạch nhãn lang: hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa.

Cố Phán Nhi đã cảm máu cho Tiểu Đậu Nha, nhưng nếu chỉ cảm máu thì vô dụng, Tiểu Đậu Nha vốn rất suy yếu rồi, chảy nhiều máu như vậy chẳng khác nào muốn mạng của nó, hô hấp đã suy yếu đến mức còn rất nhẹ, thân thể cũng dần lạnh băng.

Trần thị thấy Cố Phán Nhi sắc mặt xanh mét, không khỏi giật giật ống tay áo Chu thị: “Nương này, người nghe còn nói, hay là mời đại phu xem cho tên quý đòi nợ này một chút? Nói không chừng có thể cứu trở về nhà?”

Chu thị không kiên nhẫn giật lại ống tay áo của mình: “Cứu cái gì mà cứu, lão nương ta làm gì có bạc, chẳng lẽ lại...” Nói rồi hoài nghi đánh giá Trần thị một cái.

Trần thị trong lòng cả kinh, lắc đầu nguầy nguậy: “Không, không có.... Tức phụ chỉ là sợ ngồi nhà lao, lại nói giết người đền mạng, người nghĩ thử xem, nếu là Đại Nha ngốc nghếch kia điên lên bám lấy không tha, tức phụ chẳng phải là... Nương người nên mời đại phu đến xem đi thôi, tốt xấu gì chỉ cần cứu sống là được.” Dù sao quý đòi nợ kia cũng là tên đoán mệnh, nhiều lần cũng chỉ cần nuôi thêm hai năm, không tin nếu không mua thuốc cho hắn thì hắn còn có thể sống tiếp.

Nhìn nhìn lão tam chân què đang ôm đầu không lên tiếng, lại nhìn nhìn mẫu nữ ba người Trương thị, Trần thị mắt đảo qua đảo lại, không biết lại nghĩ đến chủ ý gì.

Chu thị cũng nghĩ như vậy, nhưng vừa nghĩ đến muốn bà bỏ ra tiền thuốc, giống như róc thịt lóc xương bà vậy, không khỏi đem chủ ý đánh lên người Cố Phán Nhi: “Đại Nha dù sao cũng là...tỷ tỷ của Báo ca nhi, ta tin Đại Nha sẽ không phải loại người không có lương tâm mà mặc kệ nó, vậy để Đại Nha ôm nó về trị thương đi. Mời đại phu gì đó, Đại Nha người xem xét rồi xử lý đi.” Nói xong rồi làm ra vẻ ta đây rất độ lượng phát phát tay, cầm cái muỗi heo bị bẻ quay người rồi đi.

Nếu không phải Chu thị bước đi nhanh như vậy, ngược lại cũng nhìn không ra cái gì.

Cố Phán Nhi cười lạnh một tiếng, cũng lười biểu đạt, ngay cả phụ mẫu rẻ mặt kia cũng lười nhìn, ôm Tiểu Đậu Nha liền đi. Thời điểm đi ngang qua Cố Nhị Nha, sức lực hạ chân hơi lớn một chút, nghe bên tai tiếng rít gào, tâm tình thoải mái hơn không ít.

Có người ngu như vậy đuổi chân cho nàng đập thì tội gì không đập?

Cố Nhị Nha đau đến nước mắt đều chảy ra, ai oán trừng mắt nhìn bóng lưng của Cố Phán Nhi, trong lòng nguyên rủa Tiểu Đậu Nha mau mau chết, càng nguyên rủa Cố Phán Nhi chết không được tử tế.

Ánh mắt ác độc đó cho dù không quay lại Cố Phán Nhi cũng có thể cảm nhận được, bất quá dù vậy thì như thế nào? Cố Phán Nhi không hề quan tâm, những người này trong mắt của nàng chẳng qua cũng chỉ là giun dế, dù nàng chỉ khôi phục một phần công lực, cũng có thể khiến bọn họ như bọt nước biến mất không dậy nổi nữa.

Lấy mạnh hiếp yếu chính là phương thức nàng yêu nhất từ trước đến nay!

Cố Phán Nhi ôm Cố Tối Bảo đầu đầy máu vào cửa dọa An thị nhảy lên một cái, nhìn Cố Tối Bảo hôn mê bất tỉnh càng gấp đến độ khóc lên, nước mắt không cần tiền cũng hung hăng rơi xuống, nhìn đã thấy đặc biệt thương tâm. Nếu không phải hiểu tính tình An thị, nói không chừng Cố Phán Nhi còn hoài nghi Cố Thanh không phải nhi tử của An thị, Cố Tối Bảo mới là nhi tử của An thị.

Tính tình thích khóc này thật làm cho người ta không vui nổi, Cố Phán Nhi nhận xét An thị.

Bất quá An thị mặc dù tính tình khiến người khác không vui, nhưng vẫn có một chút tác dụng. Cố Phán Nhi dùng linh khí không nhiều nhiều trên người mình truyền cho Bảo nhi để ôn dưỡng, sau đó đem nó vào phòng, căn dặn An thị: “Khi không bận rộn thì chú ý đến nó một chút, nếu như nó tỉnh lại thì người cho nó húp một chút nước. Còn có, trước khi ta về, mặc kệ là ai cũng không cho phép vào cửa, bằng không cho dù người khóc rất cuồng hống cũng không ai cứu người.”

An thị bất an hỏi: “Nếu như Thanh ca nhi trở về thì sao đây?”

Cố Phán Nhi khước miệng gạt: “Đó là nhi tử của người mà!”

An thị chớp mắt: “Ta biết mà, chỉ là muốn hỏi người có thể cho hắn vào hay không?”

“.....”

Cố Phán Nhi không muốn nói chuyện nữa, đối với An thị phi thường im lặng, nếu trong thiên hạ này đều là những người mẹ như vậy, thì nhi tử không phải bị kẹp ở giữa mà khó xử, ngược lại nên lo lắng cho chính mình có thể ngày nào đó sẽ bị đuổi ra khỏi nhà hay không.

Nhưng mà thông cảm cho dung lượng não của An thị, Cố Phán Nhi lúc ra khỏi nhà vẫn nói thêm một câu: “Sau khi nhi tử của người trở về, để cho hắn vào trong phòng nhìn xem, miễn

cho Tiểu Đậu Nha tình dậy không thấy ai liền sợ hãi.”

An thị ngờ ngạc suy nghĩ, vậy rốt cục là cho vào hay không cho vào?

Vấn đề này có chút thâm ảo, đề nghị từ tự mình suy nghĩ đi!

Táng Thần Sơn cái tên này nghe thật huyền ảo, bất quá Cổ Phán Nhi cũng không nghĩ nhiều, mặc kệ chỗ kia có bao nhiêu cái tên gọi thần thoại như vậy. Đáng chú ý là Táng Thần Sơn bốn mùa thường mất mẽ, bên trong có vô số vật hoang dại, đương nhiên được liệu cũng không ít.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Người cũng là heo

Edit: La Chấn

Beta: An Đình Hy

Lần này Cổ Phán Nhi vào núi, liền có chủ ý lấy được phẩm tốt ở trong rừng, dù sao đáng người nằng nập mạp, can đảm đi vào sẽ không sợ có vấn đề gì.

Ở bên ngoài cánh rừng gặp mấy người phá rau dại, chốc lát Cổ Phán Nhi liền cao hứng muốn cùng bọn họ chào hỏi, ai biết được nàng chưa kịp đi đến gần, bọn họ như thấy quỷ liền chạy đi. Liên tiếp gặp phải nhiều người như vậy, Cổ Phán Nhi buồn bực, tâm tình không tốt, nếu không phải muốn giữ gìn hình tượng tốt đẹp, thật muốn đem bọn hán từng người xóc lên đánh cho một trận -- Đáng đáp tý đây giống kẻ xấu lắm sao?

Tự nhiên không giống kẻ xấu mà do trong thôn truyền ra loại tin tức, Đại Cổ nha đầu phát điên, gặp người liền đánh.

Người trong thôn xa xa thấy Cổ Phán Nhi sắp tiến vào trong rừng, nhưng không ai tình nguyện lại nhắc nhở một câu, ngược lại bọn họ do dự, tưởng tượng đến tin tức trong thôn truyền tới liền không có mấy người dám đi vào nói, hơn nữa Cổ Phán Nhi đi nhanh, lập tức không còn bóng dáng, mọi người cũng đem lời nói nuốt trở vào.

Dù sao cũng là người điên, chết liền yên tĩnh?

Nói chừng không còn mạng sống mà đi ra?

Cổ Phán Nhi không biết trong đầu mấy người gặp phải trên đường kia suy nghĩ nhiều như vậy, tự tiến vào sâu bên trong càng về sau nàng liền phát hiện không ít được liệu trân quý, có thể do ít người tiến vào, những được liệu này có niên đại lâu năm, chỉ chốc lát nàng hằng hái lập đầy túi đựng, thấy hạt mầm đậu đỏ liền mang về dùng được liệu.

Vốn định hái thêm một chút, nhưng sờ bụng rồi lại nhìn sắc trời, quyết định nên về nhà trước.

Người tu luyện đều hiểu được vài phần y thuật, đối với được liệu lại càng quen thuộc, tuy y thuật của Cổ Phán Nhi không tính là cao, nhưng đối với thực vật cũng nắm được vài phần hiểu biết, có thể làm thuốc hay không nàng thậm chí vừa nhìn liền biết. Rừng cây trong này nàng vừa phát hiện, khắp nơi đều có thể dùng được liệu làm thuốc, muốn hái toàn bộ là không có khả năng, căn bản không cần phải phí tinh thần, về sau cần cái gì thì đi vào hái cũng như nhau.

Đang định trở về, trong rừng cây có một đầu heo hung hãn xông tới, bồm dãi cùng với răng nanh to lớn, Cổ Phán Nhi không cần tận lực nhìn nó, liền đánh rầm một tiếng có thể biết nó là một con heo rừng đực, hơn nữa còn là một con heo rừng trưởng thành nặng đến hơn hai trăm cân.

Chống lại ánh mắt heo rừng, điều Cổ Phán Nhi nghĩ tới duy nhất là: Sớm biết có thịt heo đưa tới cửa, nàng không đi mua cho rồi, vì hai miếng thịt còn bị tiểu tướng công lai nhai lâu như vậy, ta sống dễ dàng lắm sao?

Cổ Phán Nhi đem được thảo buộc lại liền ném sang bên cạnh, rút sài đao đằng sau lưng, ánh mắt tựa như sói đói nhìn chăm chăm heo rừng, ở trong mắt nàng đây chính là một núi thịt ngon, bụng nhỏ đang kêu gào muốn ăn thịt, cả người như bỏ đói ba ngày ba đêm.

Ánh mắt này, cho dù gan lớn hay tính khí nóng này thì lợn rừng nhìn thấy cũng có chút nao núng, từng chút lùi lại phía sau.

Cổ Phán Nhi đang đói thấy thể liền nóng giận, thấy heo rừng lùi lại còn tưởng rằng nó muốn chạy trốn, nàng mang theo sài đao xông tới. Lợn rừng có điểm suy sụp, trong rừng hoành hành ngang ngược đã quen, khó dây dưa như bảy sói chúng cũng không dám trêu chọc bảy heo rừng, ai ngờ hôm nay gặp phải quái vật như thế.

Heo rừng đực đích thực là lè loi, bất quá...

Bất quá con heo rừng đực tính khí nóng này cùng với đại não ngắn khiến nó theo bản năng phản nộ, hét lên một tiếng hướng Cổ Phán Nhi vọt tới. Cổ Phán Nhi bách chiến bách thắng, làm sao đem lợn rừng này dễ vào mắt, lúc lợn rừng sắp vọt tới trước mặt, liền nghiêng người tránh răng nanh dài của lợn rừng, trong tay sài đao bèn hướng đến cổ heo hung hằng chém xuống, một kích tất trúng, muốn rút sài đao về nhưng thấy có điểm không thích hợp, nàng vội vàng tránh ra.

Lợn rừng bị thương nặng, tiếng kêu trở nên thê lương, vang vọng khắp rừng, cây to gần bên đều rung mạnh.

Sài đao chém sâu vào thịt, toàn bộ động mạch bị chặt đứt toang, lợn rừng chỉ kịp đuổi theo Cổ Phán Nhi một khoảng liền ảm ảm ngã xuống. Cổ Phán Nhi cũng không dễ dàng chạy thoát nếu như lợn rừng tiếp tục truy đuổi, đoán chừng cũng phải bị thương vài phần. Thấy heo rừng vô lực thờ dõc trên mặt đất, Cổ Phán Nhi đắc ý nhượng mảy.

Rút sài đao về, không ngờ heo rừng sắp chết phản công, nàng nhanh chóng né ra, suýt chút nữa bị răng nanh tạt kích.

Lợn rừng rất nhanh chết đi, còn chưa kịp thư giãn một hồi, trong rừng rậm truyền đến trận địa làm rung chuyển cây cối xung quanh, Cổ Phán Nhi cảnh giác nhìn lại, xa xa một đám điểm đen đang hướng về phía nàng, những đốm đen này không ngừng nghỉ mà nhanh chóng tiến lại gần nàng hơn..

Đàn dã thú? Dã thú gì? Hươu? Dê? Sói..

Rất nhanh Cổ Phán Nhi liền trốn to hai mắt, khẽ nguyên rủa một tiếng, bắt chập tình hình xung quanh, nàng nhanh chóng nhặt giỏ thuốc ném ở một bên, nâng lợn rừng đã chết bộ dạng vất chân lên cò mà chạy như điên.

Chết tiết! còn tưởng rằng heo rừng này đi riêng lẻ, không nghĩ tới còn có bầy đàn.

Một đàn heo rừng đó! Không chạy thì chờ chết sao?!

Cổ Phán Nhi muốn trực tiếp chạy về trong thôn, nhưng mà nàng không dám nha! Tuy chúng là lợn rừng nhưng tương đối nhút nhát, nếu để một mình nó đi vào trong thôn vậy còn được, nhưng có hơn mười con heo rừng cũng không phải chuyện đùa, nhất định sẽ chết rất nhiều người.

Phía bên kia núi có sông, Cổ Phán Nhi định nhảy qua, chỉ cần qua sông, heo rừng muốn đuổi theo nàng cũng vô dụng.

Đói bụng đến choáng váng đầu, hoa mắt, thể lực Cổ Phán Nhi tiêu hao đặc biệt nhanh, qua sông nàng tìm một chỗ ẩn náu liền không tình nguyện mà chuyển động, thấy rằng bản thân ứng với câu nói "Người chết vì tiền chim chết vì ăn", vì thịt heo mà nàng khi gặp nguy hiểm lại càng nguy hiểm hơn.

Bầy heo rừng truy lùng đến bờ sông liền ngừng lại, "thở hổn hển" trong chốc lát lại cùng đồng bọn trở về trong rừng.

Cổ Phán Nhi xác định đã an toàn liền nâng heo rừng kéo thẳng một đường vào thôn, trên đường gặp qua vài người trong thôn, bất quá thấy nàng toàn thân ẩm ướt còn kiêng một con heo rừng to lớn, mỗi người đều sợ hãi liền tự động tản ra, đợi nàng đi xa bắt đầu nhỏ giọng bàn luận.

Cổ Phán Nhi không suy nghĩ nhiều, đã đói bụng đến khó chịu. Về đến nhà, mở rộng cửa đều dựa vào sức đập mà vào: "Nhanh xới cơm cho ta, ta sắp chết đói rồi! "

Phanh!

Cổ Phán Nhi một tay lấy heo rừng ném ra ngoài, cũng không để ý trên người còn ẩm ướt xông thẳng vào phòng bếp, cầm cái muỗng liền múc miếng thịt to, miệng mở lớn mà ăn vào, tuyệt không thừa nhận hành động này là do bản thân gây nên, nhất định là cổ thần thể này phản xạ có điều kiện.

Cổ Thanh đang ở phòng bếp, lúc Cổ Phán Nhi tiến vào hần không phản ứng kịp, thẳng đến khi Cổ Phán Nhi đem nồi thịt ăn phân nửa mới kịp la:

"Đại Cổ nha đầu, người là heo! "

Cổ Phán Nhi mơ hồ đáp một câu: "Heo ở trong sân! "

Cổ Thanh không hiểu ý tứ trong lời nói của Cổ Phán Nhi, chỉ biết mình không kịp ngăn cản cái bà điên kia ăn thì chốc lát nồi thịt to chắc chắn sẽ bị bà điên này cho toàn bộ vào bụng. Đột cái muỗng đi Cổ Thanh cảm giác mình hành động chưa đủ, cho nên không vứt cái muỗng mà trực tiếp đem nắp nồi đập kín sau đó bung đi.

"Heo a!"

Mới vừa bung nồi lên Cổ Thanh bị tiếng thét chói tai dọa sợ đến suýt chút nữa liền đem nồi ném đi, vừa ra ngoài liếc mắt tới, nhất thời lồng ngực như bị người gõ nhiều phát.

Heo, một con heo rừng thật lớn, đầu con heo rừng đen này thật to~!

"Con trai, người đừng sợ, heo này không còn sống. " An thị vẻ mặt sợ hãi lại không nhìn được tò mò, cẩn thận vòng quanh heo rừng quan sát.

"Đã xảy ra chuyện gì? " Cổ Thanh nhìn về phía Cổ Phán Nhi, lại phát hiện trên người Cổ Phán Nhi lúc này quần áo đầy nước rơi lách tách trên sàn, lập tức đem khuôn mặt đen tới:

"Người, cái người điên này sẽ không phải mới chui từ sông đi về chứ!? Trời lạnh, thay vì trở về thay y phục người lại cố sức mà ăn, người đúng là heo! "

Cổ Phán Nhi chỉ chỉ heo rừng chết kia: "Đó mới là heo!"

"... "

Nhìn không được nghe Cổ Thanh lần nữa mắng chửi người, Cổ Phán Nhi yếu ớt bay vào gian phòng, khoan hãy nói, thực sự rất lạnh!

Bên ngoài Cổ Thanh vẫn là lảm bảm vài câu: "!" "

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tam Nha hận ý

Edit: San san

Beta: Phượng Hoàng Đêm Nướng

Cổ Phán Nhi bị đông lạnh đến vẻ mặt phát tím tởm về như đã gần trăm năm không có thử qua cảm giác sáng khoái như vậy. Lúc trước chính mình có linh lực hộ thể, cho dù có ngồi xổm trong hầm băng cũng không cảm giác được lạnh như vậy. Bất quá đông lạnh một chút có thể cản trở về một đầu lợn rừng, nghĩ đến sau này mỗi ngày đều có thể ăn thịt heo, Cổ Phán Nhi cảm thấy vô cùng đáng giá.

Lại không phải người tu tiên, tu tập võ cổ coi trọng nhất không gì hơn toi luyện thân thể. Trong quan niệm nhân sinh của Cổ Phán Nhi không hề có việc nhịn cơm, bữa bữa thịt cá là cần thiết, nếu như đều là thịt heo thì không còn gì tốt hơn.

"Cái thân thể bệnh này, nhất định phải mau chóng trở nên cường đại!" Cổ Phán Nhi vừa run rẩy vừa cắn răng cời quần áo.

“Đại tỷ tỷ.” Một thanh âm yếu ớt đột nhiên vang lên.

Cổ Phán Nhi đang định cời cái yếm nhỏ ra thì động tác dừng lại, đưa mắt tìm nơi phát ra tiếng nói, Tiểu Đậu Nha như một Tiểu Nãi Miêu gầy yếu núp trong ổ chăn đang vô cùng yếu ớt mà nhìn Cổ Phán Nhi.

Mắt Cổ Phán Nhi liền choáng váng tại chỗ, cư nhiên quên mất trong phòng còn có tiểu bảo bảo. Bất quá Cổ Phán Nhi là ai? Da mặt dày đến có thể so với tường thành, lập tức liền trừng mắt nhìn lại: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy tỷ thay quần áo sao?”

Tiểu Đậu Nha yếu ớt trả lời: “Xem ra, đại tỷ tỷ trước kia thay quần áo cũng không tránh Bảo Nhi nha.”

Cổ Phán Nhi: “.....”

Thật là, xem thì xem đi! Dù sao cũng là đệ đệ của thân thể này, cho dù không phải thân.....thì cũng chỉ mới lớn gần ấy, nàng đã là người lớn còn có thể thẹn thùng sao? Bất quá.....

“Trước kia là trước kia, hiện tại đại tỷ của người đã gả chồng, không được xem, bằng không moi tròng mắt người ra.”

“Úc, vậy Bảo Nhi nhắm mắt lại.”

“Quay mặt đi!”

“Úc, Bảo Nhi sẽ cố gắng hết sức.”

Sau đó liền chứng kiến một đứa bé yếu ớt đến tùy thời đều có thể tắt thở, chính là khó khăn từ nằm thẳng cổ hết sức mà dịch thành nằm nghiêng, chỉ một động tác liền mất đến nửa khác, Cổ Phán Nhi cũng mệt thay cho hắn.

Cổ Phán Nhi nghĩ có phải bản thân mình đã quá đáng hay không, nhưng mà cũng chỉ là ngừng lại mà thôi, nàng cũng không thể cời quần áo trước mặt Tiểu Đậu Nha được. Thế nhưng quần áo toàn bộ đều ướt đầm, tự nhiên cũng muốn thay hết cả bộ, cho dù đối phương là đệ đệ của nàng, cho dù đối phương mới sáu tuổi, cũng đều không cho phép.

Rất nhanh Cổ Phán Nhi liền thay xong quần áo, đến bên mép giường một tay đem Tiểu Đậu Nha xách lên: “Đi, tỷ mang người đi ăn thịt, ăn xong sẽ nấu thuốc cho người uống.”

Tiểu Đậu Nha bởi vì mất máu quá nhiều, vốn đang đầu vàng mắt hoa, bị Cổ Phán Nhi thành linh xách lên một cái nửa ngày cũng không tốt hơn được, thiếu chút nữa lại ngất xỉu, cảm giác cả người như nằm ở trên bông, mềm mại thật là muốn ngủ quá đi.

Cổ Thanh thấy Cổ Phán Nhi xách theo Tiểu Đậu Nha đi ra lập tức đen mặt, còn tưởng rằng bà nương điên này thay đổi tính nết, không ngờ vẫn còn điên khùng như vậy, chẳng có chỗ nào giống với một nữ nhân, đối với chính đệ đệ của mình cũng như vậy..... Thật là thô bạo, chạy nhanh đến cứu lấy Tiểu Đậu Nha, ôm ở trong lòng ngực mình.

“Bà nương điên nhà người nghĩ hắn không chết được à?” Cổ Thanh thấy vẻ mặt ngốc nghếch của Tiểu Đậu Nha, giận sôi máu, nhưng thấy rõ bộ dáng Cổ Phán Nhi thì càng tức giận đến nổ phổi: “Nữ nhân chết tiết, sao người lại mặc quần áo của ta?!”

Cổ Phán Nhi ngăn người: “Thì ra là quần áo người a, bảo sao mặc lên lại gần như vậy.” Cổ Thanh nghe được lời này, không biết vì cái gì cảm thấy càng bức mình, có loại xúc động muốn cắn chết nữ nhân này, kích động tới buột miệng thốt ra: “Chê nhỏ thì người đừng có mặc!”

- “Không chê không chê, tuy rằng trần truồng thực mê người, nhưng ta thích cảm giác có ăn mặc.”

- “Bà nương điên nhà người chết cũng không biết xấu hổ!”

- “Hắc, như nhau như nhau!”

- “Ai giống người? Biển!”

Nhìn bộ dáng tức giận đến tím cả mặt của tiểu tướng công, Cổ Phán Nhi tỏ vẻ thực thoải mái a, nhìn không được huyết sáo, về mặt muốn bao nhiêu lưu manh liền có bấy nhiêu lưu manh.

Tiểu Đậu Nha xem như hoàn hồn, thế nhưng hai người đối thoại hắn không có nghe được, giờ phút này thấy Cổ Thanh vẻ mặt xanh tím, mà Cổ Phán Nhi vẻ mặt lưu manh, liền có chút tò mò, nhưng nhìn qua nhìn lại hai người vài cái đã có chút hoa mắt, liền thành thật đội không dám động nữa.

“Bảo Nhi đừng sợ, tỷ phụ mang người đi ăn thịt.” Nói đến hai chữ tỷ phụ sắc mặt Cổ Thanh liền như ăn phải phân.

Tiểu Đậu Nha yếu ớt gật gật đầu, không nghĩ đến như vậy cũng làm hắn đau đầu chóng mặt, sắc mặt lại tái nhợt, bộ dáng giống như lại muốn ngất xỉu.

Cổ Phán Nhi lập tức đuổi tay qua: “Đưa Tiểu Đậu Nha cho ta thôi, người đi xới cơm đi.” Cổ Thanh nghiêng qua liếc nàng một cái: “Đừng nói với ta người còn muốn ăn.” Cổ Phán Nhi lập tức nói: “Ta không nói với người, ta nói với nương của người.” Nói xong hướng ra phía ngoài rống lên một câu. “Nương a, ta đói bụng, muốn ăn cơm!”

“Đây, cơm đã làm xong, nương lập tức dọn cho người.”

Cổ Phán Nhi vừa lòng, từ trong tay Cổ Thanh đoạt lấy Tiểu Đậu Nha đang đầu vàng mắt hoa, nghênh ngang đi về phía cái bàn, dáng vẻ như đại lão gia ngồi ở chỗ kia chờ ăn.

Cổ Thanh sắc mặt xanh mét, nếu bản thân có thể nói, thật muốn đem Cổ Phán Nhi bắt tới đánh cho một trận.

Bà nương điên này, sớm muộn gì ta cũng cắn chết nàng!

Lúc ăn cơm Cổ Phán Nhi tuy rằng thu liễm rất nhiều, nhưng vẫn là có gần nửa đồ ăn vào bụng nàng, khiến Cổ Thanh ra sức mà mắng nàng là heo, ngay cả Tiểu Đậu Nha cũng có vẻ mặt đồng tình.

Cổ Phán Nhi cố ý uy hiếp nếu Tiểu Đậu Nha dám đồng ý với Cổ Thanh, lập tức không nấu thuốc uống cho hắn uống.

Không ngờ An thị vừa nghe Cổ Phán Nhi nói muốn nấu thuốc, lập tức nóng nảy lên, sống chết không cho Cổ Phán Nhi nấu thuốc, nói là chính mình hỗ trợ nấu thuốc, Cổ Thanh tuy rằng sắc mặt không tốt lắm, nhưng cũng không có mở miệng phản bác.

Cổ Phán Nhi thật ra rất muốn tranh thủ thời gian, nhưng thuốc này không phải tùy tiện là có thể nấu tốt, không nói độ lửa lớn nhỏ còn có trình tự thả thuốc đều không thể sai, chỉ có thể chính nàng làm, cho nên mặc kệ An thị nói như thế nào nàng đều từ chối, muốn đích thân nấu thuốc.

An thị nói không lại Cố Phán Nhi, đành phải đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Cố Thanh.

Cố Thanh không phải An thị, Cố Phán Nhi muốn chính mình nấu thuốc hắc cũng chẳng quan tâm, bất quá nếu là vì nấu thuốc mà đem phòng ở đốt đi là tuyệt đối không được, tự nhiên nghĩ ra biện pháp: “Người muốn nấu thuốc cũng được, đến nội viện nấu, dù sao trong nhà cũng còn bao nhiêu là gạch dư, người dọn mấy khối là có thể dùng.”

Cố Phán Nhi không để ý lắm, nghiêng người liếc mắt nhìn hắc một cái, trong lòng cảm thấy biện pháp này cũng không phải không được, cũng không phản bác nữa.

An thị há mồm muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến Cố Phán Nhi nấu thuốc ở trong sân, đại khái. hắc là sẽ không đem phòng ở đốt đi, cũng liền ngậm miệng lại, nghĩ đợi lúc nấu thuốc thì mình giúp một chút.

Mặt trời dần dần ngả về tây, Cố Phán Nhi cùng An thị nấu thuốc, Tiểu Đậu Nha lại nằm ở trên giường nghỉ ngơi, Cố Thanh lại lần nữa đem tầm mắt dừng ở trên lộn rừng, không ai chú ý tới ngoài cửa lớn có thân ảnh nhỏ lao đảo rồi đi.

Từ lúc nhà An thị ăn cơm nàng liền đến cửa, nghe thanh âm truyền đến từ bên trong cánh cửa, nói không hâm mộ đó là giả, vốn là trong bụng trống trơ, nghĩ được những mùi hương thức ăn kia trở nên càng đói, lại không có dũng khí đi gõ mở cánh cửa đó.

Trở lại trước cửa nhà lão Cố, nhìn cánh cửa nửa mở kia, trong mắt không khỏi hiện lên một tia hận ý.

Ngưỡng cửa Cố Đại Hà đứng ngồi không yên nhìn thấy người trở về, vội vàng chống tay vào khung cửa đứng lên, bất an mà xoa xoa tay hỏi: “Thế nào Tam Nha, đệ đệ người, hắc. Hắc không bị làm sao chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Trương thị si ngốc

Edit: Phượng Hoàng Đem Nướng

Beta: An Đình Hy

Bước chân Tam Nha dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn về mặt sứt ruột của phụ thân, nhất thời không biết trong lòng có loại tư vị gì, lời nói đến bên miệng lại biến thành: “Cửa nhà đại tỷ không mở, ta không thể đi vào, không nhìn thấy đệ đệ, không biết đệ đệ thế nào. Nếu người muốn biết, chính mình đi hỏi đại tỷ đi!”

Tam Nha không biết bản thân từ đâu có lá gan cùng phụ thân mình nói như vậy, ngữ khí oán giận mười phần không chỉ làm Cố Đại Hà hoảng sợ, mà ngay cả chính nàng cũng hoảng sợ, sau khi nói xong cũng không dám nhìn lên Cố Đại Hà, chạy nhanh về phía hậu viện.

Việc đệ đệ còn sống hắc nên nói cho mẫu thân sớm một chút, như vậy mẫu thân sẽ khỏe hơn.

Từ lúc Cố Phán Nhi rời đi, Trương thị vẫn luôn ngồi tại chỗ, động cũng chưa từng động một chút, cả người giống như khúc gỗ, Trương thị như vậy làm Tam Nha cùng Tứ Nha nhìn đến sợ hãi, nếu không phải vì đi nghe ngóng tin tức, Tam Nha căn bản không dám rời khỏi Trương thị nửa bước.

“Nương, đệ đệ còn sống, đại tỷ đem đệ đệ chiếu cố rất tốt, người mau tỉnh lại.” Tam Nha ở bên tai Trương thị thì thầm mà nói vài lần, nhưng Trương thị vẫn không nhúc nhích, cả người giống như mất hồn, thậm chí ngay cả đôi mắt cũng chưa từng chớp qua.

Tam Nha sứt ruột, dùng sức lắc lắc Trương thị, nhưng Trương thị vẫn không nhúc nhích mà ngồi như cũ.

Đầu mùa xuân khí hậu vẫn rất lạnh, trên mặt đất khí lạnh tản ra, cho dù là ngồi xổm trên mặt đất Tam Nha cũng cảm thấy vô cùng lạnh, nhưng Trương thị lại ngồi suốt cả một buổi chiều. Tam Nha rất muốn đỡ Trương thị về phòng, nhưng chỉ dựa vào sức lực của nàng và Tứ Nha thì căn bản là không được. Các nàng có phụ thân, nhưng mà chân phụ thân què, bản thân đi đường cũng là cả một vấn đề. Các nàng còn có những người thân là thúc bá, nhưng đều vô như không thấy, Tam Nha nhìn Trương thị như vậy, hận ý mới vừa giảm xuống lại một lần nữa nảy lên trong lòng, bàn tay nhỏ chặt chẽ nắm thành quyền.

Tứ Nha bị đông lạnh đến không ngừng run rẩy, lời kéo ống tay áo Tam Nha: “Tam tỷ, muội sợ.”

Tam Nha cùng lắm cũng chỉ là tiểu nữ hài mới mười một tuổi, nhìn thấy mẫu thân như vậy nàng cũng sợ hãi, nhưng lại vô như kiên cường mà an ủi Tứ Nha: “Lưu nhi đừng sợ, có tam tỷ ở đây, nương sẽ không xảy ra việc gì.”

Tứ Nha khóc nức nở nói: “Nếu có đại tỷ ở đây thì tốt rồi.”

Tam Nha nghe vậy ánh mắt sáng lên, có điều lại nhanh chóng ảm đạm xuống, đại tỷ sớm vì ba trăm văn tiền mà bị bán ra ngoài, mẫu thân từng nói đại tỷ gả cho người chính là người của người khác, tuy rằng không hiểu quá rõ ràng ý tứ ở vấn đề này, nhưng từ nhỏ đã nghe nói ‘nữ nhi gả chồng như nước đổ đĩa’, nước đổ ra ngoài đương nhiên không thu lại được, nói cách khác đại tỷ sẽ không trở lại.

Lần này đại tỷ có thể giúp đệ đệ, hắc là đã rất khó cho đại tỷ.

Nhưng mà đại tỷ nếu ở đây, nương sẽ không phải ngồi như vậy, đại tỷ sức lực lớn như vậy, có thể ôm mẫu thân về phòng rất dễ dàng. Tam Nha chưa bao giờ hâm mộ sức lực của đại tỷ như thời khắc này, nghĩ nếu bản thân có thể có sức lực lớn như vậy, khẳng định có thể làm rất nhiều chuyện, cho dù sức lực lớn không gả được phu quân tốt cũng không quan hệ.

“Hả, tam tẩu sao vẫn ngồi ở đây?” Liễu thị về mặt kinh ngạc mà nhìn ba mẹ con. Tam Nha đối với vị tiểu thẩm này cũng không có hảo cảm gì, chỉ là ở trong nhà này, nếu phải nói thì cũng chỉ có thể xin giúp đỡ từ tiểu thẩm này, dù sao cha mình cũng không thể trông cậy được, liền mở miệng: “Tiểu thẩm, nương của ta không tốt lắm, người có thể giúp ta hay không, đỡ nương của ta về phòng nghỉ ngơi.”

Liễu thị vốn muốn cự tuyệt, đã quay đầu đi hai bước lại quay người trở về: “Được rồi, tranh thủ thời gian, nương của người nặng như vậy, ta một người đỡ không nổi, người cũng đến đỡ đi.”

Tam Nha vội gạt đầu, duỗi tay đỡ Trương thị đứng lên.

Trương thị tựa như không phát giác gì, mặc cho hai người đỡ cũng chưa từng phản ứng. Vốn dĩ chỉ đỡ người đi cũng sẽ không quá mệt mỏi, nhưng Trương thị không hề động dậy, thật sự không khác gì nâng một người đi.

“Ta nói tam tẩu người có đi hay không, không đi ta cũng mặc kệ người.” Liễu thị tuy rằng cảm thấy Trương thị đáng thương, nhưng thấy Trương thị như thế không khỏi có chút tức giận, liền muốn buông tay mặc kệ.

Trương thị vẫn không có phản ứng, Tam Nha thì lại nóng nảy lên: “Tiểu thẩm không nên, nương của ta chỉ là……. Chỉ là chân bị đông lạnh đến tê rần nên bất động, đường cũng không có bao xa không phải sao? Người giúp một tay có được không?”

Liễu thị tức giận mà trừng mắt liếc Tam Nha một cái, có chút hối hận bản thân nhiều chuyện. Ánh mắt thoáng nhìn qua Trương thị không có nửa điểm phản ứng, có chút khó thở mà dùng sức nắm một cái, véo đến ngón tay của mình cũng đau, Trương thị lại không có nửa điểm phản ứng, không khỏi lại đổi tay nắm vài cái, nhưng Trương thị vẫn như cũ giống như người chết không có nửa điểm phản ứng.

Tay đụng đến đâu, nơi đó lại là một mảnh lạnh lẽo, không có nửa điểm phản ứng, nội tâm Liễu thị không khỏi run rẩy, duỗi tay quơ quơ trước mắt Trương thị, chợt cảm thấy một luồng hàn khí từ từ chi truyền đến, sợ tới mức sắc mặt nàng trắng bệch.

Trương thị này sẽ không…… chết rồi đi?

Run run rẩy rẩy mà duỗi tay đặt dưới mũi Trương thị xem xét, sau khi cảm nhận được hô hấp như có như không mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật may vẫn còn sống, nếu đỡ một đường lại là người chết thì thật sự hù chết nàng.

Trương thị này thật là, già chết cái gì!

Cố Đại Hà ở chỗ Tam Nha không có được đáp án, lòng nóng như lửa đốt không khỏi có chút trách cứ, vốn muốn răn dạy Tam Nha một chút, lại thấy hai người nửa đỡ nửa kéo Trương thị đi tới, Từ Nha đi theo phía sau cũng là bộ dáng thất hồn lạc phách, không khỏi giật mình: “Đây là thế nào, hài tử, nương làm sao?”

Liễu thị dừng một chút, khinh thường nhìn thoáng qua Cố Đại Hà, trong miệng tuy chưa nói gì, nhưng nội tâm lại cực kỳ khinh thường nam nhân này, đáng thương thay Trương thị. Nếu nàng già cho nam nhân như vậy, thì đã sớm xách theo tay nải về nhà mẹ đẻ, chỉ có Trương thị ngốc này mới có thể sống cùng nam nhân thế này.

Tam Nha cũng dừng lại, trong mắt hiện lên tia thất vọng, nội tâm dâng lên một cỗ oán khí. Từ Nha không hiểu nhiều lắm, thấy Cố Đại Hà hỏi, lập tức liền tìm chỗ dựa, vừa khóc nức nở vừa nói: “Cha, người mau nhìn nương, nương hình như choáng váng, vẫn luôn ngồi bất động ở kia.”

Liễu thị nghe vậy liền liếc mắt nhìn Trương thị một cái, thầm nghĩ: Cũng không phải chỉ có choáng váng thôi đâu!

Trời rất lạnh, gió thì vẫn luôn thổi mạnh, Liễu thị lại không kiên nhẫn đợi ở đây, nhanh chóng kéo Trương thị vào phòng, cùng Tam Nha hợp lực đem Trương thị đặt lên trên giường, liền không có ý định lưu lại nữa. Lúc ra cửa vừa vịn chạm mặt Cố Đại Hà, Liễu thị ‘ hừ ’ một tiếng, cánh tay đẩy một cái trực tiếp đi ra ngoài.

Cố Đại Hà không đứng vững bị đẩy, ‘ ai u ’ một tiếng té lăn trên đất.

“Phụ thân người không sao chứ?” Từ Nha quan tâm tiến lên muốn nâng Cố Đại Hà dậy, nhưng dựa vào sức lực này của nàng thì làm sao có thể nâng được một người trưởng thành, cuối cùng vẫn là Cố Đại Hà tự mình bò lên.

Tam Nha chỉ nhìn thoáng qua liền không tiếp tục để ý tới, vẻ mặt lo lắng mà nhìn Trương thị, cơ thể mẫu thân thật lạnh, bàn tay che như thế nào cũng không che ấm được, nàng muốn đi mời đại phu tới xem cho nương, nhưng nài nỉ chắc chắn sẽ không đáp ứng, nên làm gì bây giờ?

Cố Đại Hà có chút gấp: “Tam nha đầu, nương của người đây là thế nào?”

Tam Nha trong lòng khó chịu, khó có thể hình dung trong lòng có loại tư vị gì, nhưng hỏi chuyện chính là cha của mình, không thể không trả lời: “Không biết, nương ngồi trên mặt đất ở hậu viện cả một buổi chiều, động cũng chưa từng động qua.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thắt cổ

Edit: Sushi cá

Beta: An Đình Hy

Cố Đại Hà vừa nghe, tức khắc giận cấp: “Người cái nha đầu này, sao người có thể để cho nương người ngồi trên mặt đất cả một buổi trưa? Trên mặt đất lạnh như vậy, ngồi cả buổi lễ bị bệnh thì phải làm sao?”

“Cha khi đó không phải cũng nhìn thấy sao? Nhưng tại sao cũng bỏ mặc nương?”

“Ta khi đó là ta đang lo lắng cho đệ đệ người. Đứng rồi, đệ đệ người như thế nào?”

“Không biết.”

“Sao lại cũng không biết? Người đã đi theo hơn một canh giờ mà.”

“Ta lại chưa đi đến cửa.”

“Người nói người sao lại vô dụng như vậy, bảo người nhìn xem đệ đệ người như thế nào người cũng không biết, nương người ngồi dưới đất cả một buổi trưa người cũng không lo lắng một chút, người còn có thể làm cái gì? Người cũng là…….”

“Liền giống nãi nãi nói phải không, là cái người vô dụng.”

“.....”

Tam Nha quay đầu về mặt đờ đẫn mà nhìn Cố Đại Hà, mà trong mắt kia chợt lóe qua hận ý, dọa Cố Đại Hà nhảy dựng, nhưng lại rất nhanh cảm thấy chính mình khẳng định là nhìn lầm rồi, luôn luôn hoạt bát như Tam nha đầu làm sao sẽ có ánh mắt đáng sợ như vậy chứ. Mặc dù nghĩ vậy nhưng thấy thái độ của Tam nha đầu, Cố Đại Hà vẫn im miệng, nhìn mặt đất không có ý kiến gì.

Tam nha đầu thu hồi ánh mắt, với Tứ nha đầu nói: “Luu nhi mau lên đây, ôm nương ngủ đi, nương sẽ nhanh ấm áp một chút.” Tuy rằng không thể giúp nương mời đại phu, nhưng nếu ôm nương ngủ, nương có thể nhanh khỏe lại hơn hay không.

Tứ nha đầu nhìn thoáng qua Cố Đại Hà, lại nhìn Trương thị, đối với Tam nha đầu gật gật đầu, ngoan ngoan mà cời giày rồi trèo lên trên giường, chui vào trong ổ chăn ôm thật chặt Trương thị, khi đụng tới cơ thể lạnh như băng của Trương thị làm Tứ nha đầu run lập cập, nhưng mà chẳng những không có buông ra, còn cố ôm chặt hơn chút. “Tam tỷ, Luu nhi đói!”

“Luu nhi ngoan, ngủ rồi liền không đói bụng, chờ hừng sáng Tam tỷ cho người tìm thức ăn.”

“Dạ, Luu nhi nghe Tam tỷ.”

Cố Đại Hà nghe xong chợt thấy một trận chua xót trong lòng, rất muốn đối hai nha đầu nói ‘đừng để bị đói, cha đi tìm thức ăn cho các người’, nhưng lại tưởng tượng đến phòng bếp bị khóa chặt chẽ và thượng phòng đã sớm đóng cửa kia. Cố Đại Hà cũng cảm thấy bất lực, chỉ có thể để cho hai hài tử bị đói, thăm nghĩ ngày mai dậy sớm một chút tìm đồ ăn cho bọn chúng.

Hôm nay phát sinh sự tình thật sự nhiều, Cố Đại Hà một lòng nghĩ cho nhi tử không có thời gian đi lo lắng việc khác, luôn cho rằng Trương thị có thể chăm sóc tốt cho chính mình cùng hai nữ nhi, lại không ngờ Trương thị như bị trúng tà ngồi ở sân cả một buổi trưa, ba nương con đều không có ăn cái gì. Chính hắn cũng không có ăn cái gì, cũng đói lắm rồi, nhưng trong lòng lại phiền muộn, cảm giác cũng không mãnh liệt, nếu không phải Tứ nha đầu nhắc tới, hắn cũng không có nhớ.

Cố Đại Hà cũng không quá lo lắng Trương thị, Trương thị tuy rằng gầy yếu, nhưng rất ít sinh bệnh, cũng không mấy khi có chuyện gì. Nhìn lại sắc trời cũng liền cời giày leo lên giường, nghĩ trong lòng có chuyện gì thì để mai lại tính.

Trong lòng rất nhớ thương nhi tử, bất quá nhà Đại nha đầu cũng không có truyền đến sự tình không tốt gì, Cố Đại Hà không khỏi tự an ủi mình, Bảo nhi hẳn là không xảy ra chuyện lớn gì.

Sự việc hôm nay, nương tuy rằng không đúng, nhưng hẳn là nhi tử có thể làm gì chứ, cũng chẳng thể cãi lại nương.

Cố Đại Hà vẫn nghĩ giống như trước, chỉ cần Bảo nhi không có việc gì thì mọi chuyện sẽ lại tốt như cũ, cũng không lo trong lòng sự nhần nhện đã qua giới hạn. Duỗi tay muốn đem Tứ nha đầu ôm đến bên Tam nha đầu ngủ, Tứ nha lại ôm Trương thị chết sống không chịu buông tay, Cố Đại Hà cũng không để ý lắm, duỗi tay ôm tới, đem Trương thị, Tứ Nha cùng ôm vào trong lòng ngực, sau đó nhắm mắt lại.

Từ đầu đến cuối, Cố Đại Hà cũng chưa từng chú ý tới Trương thị khác thường, chỉ cho rằng nàng bị lạnh quá rồi.

Còn không quá đêm, Cố gia trừ bỏ tam phòng bên ngoài đều còn sáng đèn.

Liễu thị về đến phòng xong, thêm mắm thêm muối mà nói một phen, cũng xúi giục Cố Đại Hồ dọn đến trần trên sông. Cố Đại Hồ sớm đã có ý tưởng này, chỉ là trần trên cũng không phải dễ dàng sống như vậy, tiền thuê nhà chính là một vấn đề. Hắn vừa kiểm về có chút này tiền công, lấy tới đóng tiền nhà xong, còn lại chắc com cũng không đủ ăn.

Liễu thị vừa nghe Cố Đại Hồ nói như vậy, tức khắc cũng giận lên: “Ta như thế nào liền gả cho cái không tiền đồ như người chứ.”

Cố Đại Hồ trắng mắt liếc nàng một cái: “Ta nếu là không tiền đồ thì ai có tiền đồ? Hay là người muốn gả cho người như tam ca ta?”

Liễu thị nghe được liền chán nản, duỗi tay đánh một cái tát tới: “Người cái ma quỷ nói bậy bạ cái gì đâu?”

Cố Đại Hồ bị đánh trúng phía sau lưng, đau đến nhếch mép “Người cái người đàn bà đáng chết này chính là thiếu dạy dỗ phải không?”

Liễu thị liếc mắt đưa tình một cái: “Vừa thiếu thu thập thì thế nào?”

.....

Bên này cả phòng ái muội bao trùm, đại phòng bên kia không khí lại không tốt lắm, Trần thị vẫn luôn lải nhải nói nói, sợ Cố Tới Bảo xảy ra chuyện gì hại nàng phải đi ngồi tù, còn muốn đi vào nhà An thị nhìn xem tình hình, khuyên như thế nào cũng khuyên không được. Trừ bỏ Cố Nhị Nha bên ngoài, đại phòng vài người khác đều lo lắng, nhưng so với Trần thị đều tốt hơn nhiều.

Có Chu thị chắn ở phía trước, bọn họ cũng không lo lắng Trần thị sẽ bị đưa vào nha môn, chỉ là chuyện thanh danh đại bá mẫu hại chết thân cháu trai này, nghe như thế nào cũng không tốt lắm, ảnh hưởng quá lớn. Cố Nhị Nha lại không tưởng nhiều như vậy, trong lòng còn nguyên rủa Cố Tới Bảo đi chết đi, sau đó Cố Phán Nhi phải ngồi tù, tốt nhất bị chém đầu.

Cả đêm nay, đại phòng cũng không có ngừng nghỉ.

Thật ra thượng phòng rất an tĩnh, chỉ là Chu thị không có tâm tình gì tốt đẹp, nghĩ đến cái muối hồng rồi kia liền một trận đau lòng, không khỏi nhắc đi nhắc lại: “Này lão tam tức phụ chính là càng ngày càng kỳ cục, lão đại tức phụ như thế nào cũng là đại tâu nàng, cư nhiên không nói hai lời liền đánh tới, cái muối cho heo đều bị đánh hồng rồi, lại chẳng làm được gì.”

Lão gia từ liếc nàng liếc mắt một cái: “Người đây là đau lòng cho lão đại tức phụ hay vẫn là đau lòng cái muối cho heo?”

Đương nhiên là cái muối cho heo! Chu thị thiếu chút nữa liền nói ra.

Lão gia từ thờ dài một hơi nói: “Người cái lão bà từ đáng chết hôm nay bị làm sao, Bảo ca nhi đều thương thành đáng về kia cũng không cho tìm đại phu nhìn xem, nếu thật xảy ra cái chuyện gì, lão tam còn không hận chết người!”

Chu thị lập tức phản bác: “Sao mà có thể hận ta chứ? Lão nương không đúng cũng là lão nương của hắn, từ trong bụng lão nương bò ra tới còn có thể phản được lão nương hay sao? Mà Bảo ca nhi như vậy cũng không biết có thể sống đến bao nhiêu tuổi, ta không cho mời đại phu còn có thể nói ta sai rồi sao? Nhà ta tiền lại không phải như nước chảy vào, nào có cái tiền thừa cho hắn mời đại phu, dù sao cũng sống không lâu, không phải sao?”

Lão gia từ bực mình, liếc Chu thị một cái, cười lạnh: “Bảo ca nhi bị như vậy cũng không nghĩ xem là do ai làm.

”

Lời này vừa ra, Chu thị sắc mặt biến đổi có chút khó coi, trong miệng không phục: “Còn không phải hẳn chính mình làm.”

Lão gia từ cời giầy lên giường một nằm: “Ai làm người đó biết, đừng trách ta không nhắc nhở người, lại tiếp tục như vậy, lão tam thể nào cũng phải cùng người cách lòng, đến lúc đó người khóc cũng không có chỗ ngồi khóc đâu.”

Chu thị không để ý lắm: “Con do ta sinh ra ta tự mình biết!”

Lão gia từ đến trả lời cũng lười. Nghiêng người đưa lưng về phía Chu thị, nhắm mắt lại ngủ. Không ai cùng nói chuyện, Chu thị cũng ngại nhàm chán, thôi tắt đèn liền leo lên. Đêm khuya tĩnh lặng, lão Cổ gia người chính là bình yên đi vào giấc ngủ, tiếng ngáy không ngừng. Vẫn luôn không có nửa điểm động tĩnh Trương thị ngón tay giắt giắt, đem tay trượng phu cùng nữ nhi đặt ở trên người nhẹ nhàng lấy ra, tay chân nhẹ nhàng xuống giường, giầy cũng không đi mở cửa hướng phòng chất củi đi đến, vừa đi vừa đem đai lưng cùi xuống. Xà nhà không cao, đập lên một bó củi có thể dễ dàng mà đem đai lưng treo lên xà nhà, mọi việc bẽ tắc đều dựa vào sợi dây này liền có thể xong hết mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Gà bay chó sủa

Edit: Sushi cá

Beta: An Đình Hy

Tam nha đầu có ngủ cũng không an tâm, thói quen tính duỗi tay đi sờ Trương thị một chút, thăm thăm Trương thị trên người có ẩm áp không, nhưng lúc này đây nàng duỗi tay lại không có sờ đến Trương thị, mơ hồ cảm thấy kinh ngạc một chút, lập tức liền tỉnh táo lại: “Nương đâu, nương đi nơi nào? Lưu nhi người mau tỉnh lại, cha,..... Cha, người đừng ngủ, nương không thấy!”

Tứ nha đầu từ giấc ngủ bị gọi tỉnh, về mặt mờ mịt, không biết Tam tỷ kêu nàng làm cái gì.

Ngay cả Cổ Đại Hà cũng có chút mờ mịt, bất quá là người lớn so với Tứ nha đầu cũng có cảnh giác một ít, cuối cùng nghe được bốn chữ, nhưng cũng không có quá để ý: “Gấp cái gì, nói không chừng nương các người đi ra ngoài một lát liền trở về.”

Tam nha đầu vừa nghe có chút yên tâm, nhưng lập tức lại cảm thấy không đúng, nói lớn: “Nương không có đi giày, nương đi ra ngoài như thế nào không đi giày chứ?! Không được, ta muốn đi tìm nương! Lưu nhi người cũng đừng ngủ, chạy nhanh lên cùng Tam tỷ đi tìm nương.” Tam nha đầu nói xong cũng mặc kệ Cổ Đại Hà có phản ứng gì, chạy nhanh đi giày vào rồi xuống giường, cảm đôi giày đã rách đến không thể rách hơn của Trương thị chạy về phía nhà xí.

Tứ nha đầu tuy rằng như cũ mơ hồ, nhưng nghe hiểu Tam nha đầu nói, cũng chạy nhanh đi giày xuống đất.

Cổ Đại Hà cảm thấy hai hài tử có thể là ban ngày bị dọa tới sợ rồi, cho nên mới cả kinh một trận, vốn muốn nằm xuống tiếp tục ngủ, nhưng nằm ở trên giường đất không biết vì sao trong lòng bất an, hơn nữa thời gian trôi qua, trong lòng cũng bất an càng ngày càng nghiêm trọng, mà đúng lúc này, một tiếng thét chói tai của Tam nha đầu truyền đến.

“Nương, nương người ở nơi nào?”

Cùng với tiếng khóc nức nở của Tứ nha đầu, trong đêm khuya có vẻ vô cùng thê lương, hai hài tử hình như không có ở nhà xí tìm được người, gấp đến độ khóc kêu lên.

Nghe thấy tiếng kêu, Cổ Đại Hà đột nhiên từ trên giường đất ngồi dậy, chỉ kịp đi lên một chiếc giày liền nhảy ra ngoài.

“Sao sao, đây là sao? Nương các người đâu? Không, không tìm được nương sao?” Cổ Đại Hà vội vàng nhảy qua đi, bám vào cửa nhảy ra ngoài giữ lấy Tam nha đầu.

Tam nha đầu một phen đẩy ra Cổ Đại Hà: “Đều tại người, nương không thấy!”

Cổ Đại Hà vừa gấp vừa giận, lại định duỗi tay đi nắm người: “Này, này sao có thể trách ta, mau nói cho ta biết người,.....”

Tam nha đầu ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn liếc mắt một cái, chỉ lo đi quanh nhà ở tìm người, vừa rồi nàng có đi xem qua, viện đại môn cũng không có mở, hơn nữa là buộc từ phía trong, nương hẳn là không có ra khỏi nhà.

Chỉ là lão Cổ gia cũng không nhỏ, muốn tìm được người cũng phải mất một lúc, mà người cha này còn ngăn cản nàng. Làm sao trong lòng nàng không có oán hận chứ. Nếu là nương xảy ra chuyện gì,..... Tam nha đầu quả thực không dám nghĩ đến chuyện này.

“Nương, oa oa,.....”

Đúng lúc này, từ phòng chứa củi truyền đến một tiếng khóc vang dội, tiếng khóc này chắc chắn là của Tứ nha đầu, hình như là nhìn thấy chuyện gì đó rất kinh khủng. Tam nha đầu có cảm giác không tốt, lập tức chạy nhanh qua, phía sau Cổ Đại Hà cũng gấp gấp đi theo. Mở rộng cánh cửa phòng chất củi, ánh trăng chiếu thẳng vào, giữa thảng ánh trăng đủ để cho mọi người thấy rõ ràng tình hình trong phòng chất củi, một màn kia làm cho những người chứng kiến kinh hồn bạt vía, cũng làm những người vừa xông tới bị một trận rùng mình, run rẩy sợ hãi.

Trong phòng chất củi Trương thị đầu tròn lên cái đai lưng thật dài, dưới chân dẫm lên một bó củi lớn, đang dùng sức lực muốn đem bó củi dưới chân đẩy ra, Tứ nha đầu đứng cạnh bó củi ôm chân Trương thị khóc lớn.

Cũng không biết có phải hay không vì là lần đầu tiên thất cổ, đai lưng cũng không có buộc chặt chẽ, chỉ nói lại qua loa một chút, buộc như vậy mà nói nếu bó củi dưới chân bị đá ra chỉ sợ đai lưng lác lư vài cái, người liền rơi xuống đất.

Một màn này tuy rằng thoạt nhìn thấy thật kinh khủng, nhưng cũng xem như thấy cái tốt trong cái xấu, nếu không phải tìm được Trương thị, có lẽ đã không còn rồi.

Bất quá mặc kệ giờ phút này Trương thị còn sống, nhưng nhìn cả người so với người chết không có gì khác nhau.

Ánh mắt trống rỗng, mặt thì xanh mét, nhìn ở trong bóng đêm thật làm người ta sợ hãi. Tam nha đầu hét lên một tiếng cũng nhào tới ôm chặt chân Trương thị không cho nàng lộn xộn nữa, sợ Trương thị thật sẽ xảy ra chuyện gì.

Ngày thường cũng hay nghe nói đến thất cổ trong câu chuyện xưa, đơn giản chính là lấy dây thừng hoặc là cũng giống như Trương thị lấy đai lưng thật dài thất cổ, cũng không biết Trương thị hiện tại tình huống là như thế nào, chỉ biết thất cổ xong sẽ là người chết, hai hài tử đều sợ Trương thị chết, cho nên nhất định không cho Trương thị đá văng bỏ củi kia.

Chính là hai ty muội như vậy cũng không có cách nào đem Trương thị bế xuống dưới, làm các nàng gấp đến độ Tam nha đầu cũng bắt đầu cùng nhau khóc lên: “Cha người mau nghĩ cách đi, lại không nghĩ ra biện pháp nương liền thật sự treo cổ chết!”

Tiếng khóc quả thực quá mức vang dội, đem mấy phòng khác đều đánh thức, lão gia tử luôn luôn ngủ say cũng liền bị đánh thức.

Bộ dạng này của Trương thị này còn có một mũi nang trắng bệch làm Cổ Đại Hà sợ tới mức chân tay run rẩy, lập tức té ngã trên mặt đất, miệng cũng run đến nói không được lời nào, đầu óc cũng trống rỗng, làm sao cũng nghĩ không rõ tức phụ nhà mình đây là bị làm sao vậy. Bị Tam nha đầu gọi một câu kia mới tỉnh táo lại đôi chút, nhưng trong đầu óc trống rỗng của hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt, liền nhảy nhảy mà chạy qua, đem Tứ nha kéo đến một bên, curop chân Trương thị ôm vào lòng, thanh âm run rẩy mang theo hoảng loạn mà khóc nức nở.

“Tức..... Tức phụ, người đừng làm ta sợ, người mau xuống dưới.....”

Tam nha đầu thấy Cổ Đại Hà vô dụng như vậy, cũng là hận cực kỳ một bộ dáng này của hắn, nhưng thân là nữ nhi nàng thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt, run run môi đối với Tứ nha đầu kéo đến một bên nói: “Luu nhi người mau đi tìm tiểu thúc, làm cho tiểu thúc tới hỗ trợ, mau đi!”

Tứ nha tuy rằng sợ hãi, nhưng lại hiểu lời Tam nha đầu nói, vội nghiêng ngả lão đảo mà chạy đi ra ngoài.

Nhìn thấy Tứ nha đầu đi ra ngoài, trong lòng Tam nha đầu vẫn không thể đặt xuống được, bởi vì hiện tại Trương thị vẫn không nhúc nhích, không biết có còn sống hay không, ôm chân Trương thị nhưng nàng không cảm giác được một chút ấm áp nào. Nàng không biết người chết trên người cảm giác là như thế nào, nàng chỉ cảm thấy hiện tại độ ẩm trên người Trương thị giống như cảm giác nằm qua con rắn chết, loại cảm giác này làm nàng cảm thấy sợ hãi.

Tứ Nha nghiêng ngả lão đảo chạy đến tứ phòng, bị đánh thức Cổ Đại Hồ cũng không biết phát sinh chuyện gì, định đi nhà xí một chuyến rồi lại trở về ngủ, mới ra đến cửa liền gặp được Tứ nha đầu khóc lóc chạy tới, tiểu nha đầu chạy quá gấp, ngay cả một chiếc giày bị tuột khi nào cũng không biết.

“Ô ô, tiểu thúc, mau..... Mau hỗ trợ, nương ta thất cổ.”

Đúng là đêm khuya, thỉnh thoảng còn thổi qua một trận gió lạnh, nghe được Tứ Nha khóc lóc nói một câu như vậy, làm Cổ Đại Hồ sợ tới rùng mình, cả người đều cứng ngắc lại:

“Người nói gì? Nương người thất cổ?”

Tứ nha khóc lớn: “Thất cổ tiểu thúc, mau hỗ trợ, ở phòng chứa củi.”

Cổ Đại Hồ vừa nghe, còn phải chạy nhanh phía phòng chứa củi chạy vội qua, một chút cũng không chú ý tới Tứ nha đầu nói sai, cho dù là thật có chú ý tới cũng lười đến so đo, còn có thể mong một cái hài tử không đủ chín tuổi tại thời điểm như thế này nói chuyện logic hay sao? Có thể nghe hiểu đã thực tốt rồi.

Trong phòng bị tiếng khóc đánh thức đang nhắm mắt định tiếp tục ngủ, Liễu thị sau khi nghe được câu kia cũng giật mình một cái bò dậy, trong miệng nói thầm: “Này hơn nửa đêm rồi cũng không được nghỉ ngơi, trời lạnh như vậy thất cổ cũng không sợ bị đông cứng”. Máu chốt Liễu thị nghĩ đến chính là, cái nhà này nếu là có cái thất cổ chết, đến lúc đó có thể thật sự nổi tiếng rồi.

Ngẫm lại cảm thấy không quá yên tâm, vẫn là nhanh chóng phủ thêm quần áo cũng đuổi theo chạy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Không đi xem

Edit: Phượng Hoàng Đêm Nướng

Beta: An Đình Hy

Ngồi tù nhiều lắm cũng chỉ bị người nhắc đi nhắc lại mấy năm, nhưng nếu là thất cổ lại có thể khiến người đời lấy chuyện cũ ra nói cả mấy chục năm. Nội tâm Liễu thị trăm lần khinh thường cả nhà tam phòng, nhưng hiện tại không phải còn chưa phân gia sao? Không phân gia nếu xảy ra chuyện gì, ảnh hưởng cũng không phải lớn như nhau sao.

Cổ Đại Hồ xông vào phòng chứa củi nhìn hai cha con ôm chân Trương thị, đầu Trương thị treo trên dây vải không biết sống chết, tuy đã chuẩn bị tâm lý thật tốt nhưng cũng nhin không được khẽ run rẩy. Này này..... Sẽ không chết chứ?

Liễu thị chạy theo ở phía sau còn nhanh hơn Tứ Nha, thấy Cổ Đại Hồ đang ngăn người, liền đánh qua một bàn tay: “Người cái gốc từ nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau cứu người đi!”

Cổ Đại Hồ run rẩy một cái liền tỉnh táo lại: “Đứng đúng, cứu người trước, cứu người trước rồi nói!”

Nhưng Cổ Đại Hồ tiến lên trước lại không biết nên xử lý thế nào mới tốt, kinh hoàng luống cuống mà nhìn về phía tức phụ nhà mình: “Cái này cứu như thế nào? Ta..... Ta cũng không biết nên cứu như thế nào đây!”

Liễu thị tức muốn học máu: “Còn cứu như thế nào? Nhanh chóng đem người đặt xuống dưới thôi!”

Cổ Đại Hồ vẫn hoảng loạn: “Nhưng đầu này còn treo, làm thế nào đây!”

Liễu thị cảm thấy cũng không phải biện pháp hay gì, nhanh chóng chạy lên, đánh Cổ Đại Hồ vài cái: “Người mau bế ta lên, ta nâng đầu tam tẩu ra.”

Cố Đại Hồ ‘ được ’ một tiếng, lập tức ngồi xổm xuống ôm Liễu thị đứng lên.

Liễu thị cũng là vừa mới nghĩ được biện pháp này, không nghĩ tới mình có thể sợ hãi hay không, sau khi được Cố Đại Hồ bế lên, bỗng nhìn thấy biểu tình giống như người chết của Trương thị, sợ tới mức hét lên một tiếng, theo bản năng duỗi tay đẩy khuôn mặt cách mình nhiều lắm cũng chỉ nửa cánh tay của Trương thị ra, bản thân cũng không ổn định mà ngã ngửa một cái.

“Ồi mẹ ơi! Làm ta sợ muốn chết!”

Cử chỉ này hoàn toàn không có tâm, đem cái đầu vốn dĩ không được bảo hộ của Trương thị đẩy ra ngoài, đã không có dây vải chống đỡ, Trương thị liền thẳng tắp ngã ngửa về phía sau.

Cố Đại Hà vội vàng đi đỡ Trương thị, lại hữu tâm vô lực, cùng Trương thị ngã xuống, bị

Trương thị đè ở dưới thân, vừa lúc đè lên cái chân què, đã đau lại càng thêm đau, đến nỗi

Cố Đại Hà kêu thảm một tiếng, thanh âm vô cùng thê lương, át cả tiếng gào đau đớn của Liễu thị khi ngã xuống đồng cũi, lập tức Toàn Phúc gia trên dưới tiếng khóc tiếng mắng loạn xạ không thôi.

Chu thị cùng đại phòng vô ý bị đánh thức, vốn là hùng hù hổ hổ đợi ở trong phòng, nhưng nghe Cố Đại Hà hét thảm một tiếng như vậy, lập tức run lập cập, cuối cùng cũng cảm thấy có khả năng xảy ra đại sự.

“Này, này lại làm sao..... Làm sao?” Phu thê Cố Đại Hồ cảm thấy nếu không bị Trương thị dọa sợ thì cũng bị Cố Đại Hà hù chết, hơi đầu còn lo lắng đau nhức trên người, hỏi han tình huống của đối phương.

Cố Đại Hà về mặt đưa đám: “Chân ta hình như bị gãy.”

“Gi? Cái gì? Lại..... Lại gãy?” Liễu thị về mặt kinh ngạc, vốn dĩ đã gãy một chân chi có thể dựa vào nhảy mà di chuyển, hiện tại lại gãy thêm một cái, không lẽ về sau đều phải nằm? Nếu thật như vậy..... Nàng nếu là Trương thị, phỏng chừng cũng cảm thấy còn không bằng trực tiếp treo cổ.

Đêm hôm khuya khoắt này, thật đúng là đen đủi!

Đại phòng và thượng phòng bị đánh thức đều lần lượt chạy tới, sau khi biết chuyện Trương thị thất cố, thần sắc mọi người đều không tốt, Chu thị tuy hung dữ ngang ngược nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt như người chết của Trương thị cũng nhịn không được phát run, chỉ dám chỉ cây dâu mà mắng cây hòe*, quay qua vừa đánh vừa mắng Trần thị, về mặt đau lòng.

Đương nhiên, Chu thị đau lòng chính là bạc của nàng, chứ không phải đau lòng một nhà lão tam.

Bởi vì lão gia từ lên tiếng, nhất định phải mời đại phu cho lão tam, nếu không sẽ cho nàng đẹp mặt. Chu thị tuy rằng ngày thường ương ngạnh thành thói, nhưng rất nhiều thời điểm lão gia từ nói không dám không nghe.

*Chỉ cây dâu mắng cây hòe: hàm ý "chửi đối tượng này nhưng thực chất là ám chỉ, cạnh khoe đối tượng khác". Nói khác đi là "mượn một sự kiện khác làm trung gian để tỏ thái độ vì không tiện mắng thẳng mặt". Tuy nhiên, câu đúng phải là chỉ chó mắng mèo, vốn có nghĩa tương đồng với câu chỉ gà mắng chó (chỉ kê mạ cẩu - 指鸡骂狗). Cả hai câu này đều là biến thể của câu chỉ tang mạ hòe - 指桑骂槐 (chỉ vào cây dâu mà mắng cây hòe) vốn là tên kế thứ 26 trong Tam Thập Lục Kế của Tôn Tử binh pháp. (Nguồn: <http://www.atabook.com>)

Toàn Phúc gia xảy ra chuyện lớn, hoảng hồ tiếng khóc và tiếng kêu thảm thiết thê lương như vậy, ở cách vách đương nhiên nghe được, chỉ cần chăm chú nghe một chút, đại khái có thể biết đã xảy ra chuyện gì.

Cố Thanh nằm bên trong đuôi chân đá đá Cố Phán Nhi: “Bên kia đã xảy ra chuyện, ngươi không đi qua xem sao?”

“Không đi, không phải chuyện của ta!”

“Sao lại không liên quan đến ngươi? Ngươi không nghe thấy sao? Xảy ra chuyện chính là phụ mẫu ngươi.”

“Chết không?”

“Hắn là không chết.”

“Vậy chẳng phải được rồi?”

“.....”

Cố Phán Nhi đương nhiên nghe thấy, thậm chí nghe đến rõ ràng, đương nhiên biết bên kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng cảm thấy chuyện đó không liên quan với nàng. Lại nói tiếp, đơn giản là Trương thị cảm thấy sống quá khổ, không muốn sống nữa, cho nên thắt cổ thôi, còn Cố Đại Hà hét thảm một tiếng đó, thực rõ ràng rồi, ngay cả hắn cũng nói, chân lại gãy.

So với Cố Phán Nhi bình tĩnh, Cố Thanh lại im lặng, đồng thời trong lòng cũng là một mảnh lạnh lẽo, cái bà nương điên nhà mình thật bạc bẽo, ngay cả song thân xảy ra chuyện vẫn có thể lãnh đạm như thế, nàng có tim hay không đây?

Cùng lúc đó, Cố Thanh cũng hiểu kỳ, bà nương điên này sẽ đề cái ý gì.

“Ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Không cần ngại?” Cố Phán Nhi tức giận nói, bị ánh mắt lộ rõ vẻ kỳ quái của Cố Thanh nhìn đến không được tự nhiên, không khỏi có chút phiền muộn.

Cố Thanh kinh ngạc: “Tối như vậy, ngươi làm sao biết ta đang nhìn ngươi?”

Cố Phán Nhi nhướn mày: “Con chuột nhà ngươi ánh mắt sáng lóa, coi như đêm tối, cũng là lấp lánh tỏa sáng, huống chi còn có ánh trăng chiếu vào, có mà mắt mù mới nhìn không rõ.”

Đương nhiên, ánh trăng này thứ nhất không phải từ cửa chiếu vào, thứ hai không phải từ cửa sổ chiếu vào, mà là từ lỗ hổng trên nóc nhà chiếu vào, tuy rằng không thể chiếu sáng toàn bộ căn phòng, nhưng cũng mang đến mấy tia sáng.

Đối với cái nói nhà này, Cố Phán Nhi tỏ vẻ lo lắng, hắn là nghĩ cách tu sửa một chút. Cố Thanh đen mặt: "Nữ nhân thôi, ngươi mới là mắt chuột, so quý còn sáng!"

Cố Phán Nhi duỗi tay đo hai mắt của mình, cười hắc hắc: “Sai, ta đây là mắt thần!”

Cố Thanh khinh thường: “Mất chó còn tạm được!”

Không ngờ Cố Phán Nhi không phản bác, ngược lại còn thấp phần tán đồng mà gật gật đầu: “Cũng không tồi, vừa vặn xen vào việc của người khác, bắt con chuột nhà người!”

Cố Thanh: “.....” Rất muốn mắng người có được hay không?!

“Ngủ đi thiếu niên, hơn nửa đêm còn không ngủ được, không thể trách người không cao! Nghe nói tiểu hài tử ngủ không đúng giấc, hoặc là ngủ quá ít, thực sự sẽ ảnh hưởng đến việc phát triển chiều cao đó, người phải cẩn thận nha!”

"Ta thấy người có thể cầm miệng!"

“Ôi được, ta cái này có được tính là có lòng tốt lại bị coi thành lòng lang dạ thú không vậy?”

“Không ngủ được người liền đến cách vách nhìn xem, tốt nhất đừng quấy rầy ta!”

“Ôi dào, đã thông suốt? Cuối cùng cũng nghĩ muốn cao lên rồi?”

“.....”

Cố Thanh yên lặng không nói gì, dáng vẻ thấp phần cường ngạnh đem một chân duỗi ra, hung hăng đạp vào mông Cố Phán Nhi, cảm thấy bản thân cam chịu cùng bà nương điên này nằm chung giường là một quyết định vô cùng sai lầm

Mông Cố Phán Nhi vừa nâng, thừa dịp cái chân kia chưa kịp rút về mà đè xuống, trong lòng một trận đắc ý: Tiểu tử, nghĩ đạp ta, không có cửa đâu!

Cố Thanh đen mặt, một chân khác cũng đạp qua, Cố Phán Nhi y hồ lô họa biểu**, tiếp tục đè lên chân kia của Cố Thanh, bủn rủn lẩm nhai: “Đệm lên hai cái đùi so với đệm một chân thoải mái hơn nhiều.”

****Y hồ lô họa biểu (依葫芦画瓢):** trông bầu vẽ gáo, ý dựa theo dáng vẽ mà bắt chước.

Cố Thanh ban đầu là trầm mặc một lúc, sau đó đột nhiên nhào qua cắn xé: “Ta cắn chết người!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Trần thị ngăn cửa

Edit: Phụng Hoàng Đem Nướng

Beta: An Đình Hy

Cố Phán Nhi đùa giỡn với Cố Thanh một hồi liền đem Cố Thanh đá về ngủ, nhưng sau khi nhắm mắt, bản thân như thế nào cũng không ngủ được, muốn tu luyện cũng không có cách nào tĩnh tâm lại để tu luyện. Cố Phán Nhi nhìn nóc nhà tồn tại suy nghĩ thật lâu, cảm thấy đây không phải cảm xúc của mình, chắc chắn là tình cảm nguyên chủ còn lưu lại đang tác quái.

Chuyện ở cách vách sao lại liên quan đến nàng, lại không phải song thân của nàng, là của nguyên chủ có được không?

Cố Phán Nhi thuyết phục chính mình như thế nào cũng đều vô dụng, không khỏi phiền não, cứ như vậy lần qua lộn lại suốt một buổi tối cuối cùng cũng có thể ngủ, tiểu tướng công bên cạnh ngược lại ngủ vô cùng sâu, chắc là ban ngày quá mệt mỏi.

Sáng sớm hôm sau, mắt Cố Phán Nhi không khác nào gấu trúc, sắc mặt cực kỳ khó coi, thỉnh thoảng lại nhìn sang phương hướng cách vách.

Cố Thanh vừa thấy sắc mặt Cố Phán Nhi tức khắc liền vui vẻ lên: “Còn nói không lo lắng, bà nương điên khẩu thị tâm phi*, đáng đời người cả một buổi tối ngủ không yên.”

**Khẩu thị tâm phi: Ngoài miệng nói là phải, trong lòng nghĩ là trái, chỉ sự dối trá. (Theo từ điển hán việt)*

Cố Phán Nhi phản bác: “Ai nói ta không ngủ?”

Cố Thanh chỉ chỉ đôi mắt Cố Phán Nhi: “Đôi mắt của người nói cho ta!”

Cố Phán Nhi không cần nhìn gương cũng biết mắt mình có quầng thâm, nhưng mắt có quầng thâm cũng không thể chứng minh không ngủ chứ? Có điều nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nói gì để phản bác, dứt khoát trộn mắt lên.

“Lo lắng thì đi qua mà xem đi!”

“Không đi!”

“Không sợ buổi tối lại không ngủ được?”

Cố Phán Nhi tà tà cười: “Ta đêm nay nếu lại không ngủ được, liền đem người làm!”

“.....” Lưu manh!

“Ánh mắt người nói cho ta, người tựa hồ rất mong chờ!”

“Ta chờ mong cắn chết người!”

Cố Phán Nhi nhủ mảy mò sờ cánh tay, khoan hãy nói, răng của tiểu tử này thay thực sự rất tốt, một ngụm tối hôm qua đều đem nàng cắn đến chảy máu, có tiềm chất của báo con,

nhưng mà..... Hiện tại vẫn là một tên tiểu bệnh miếu!

Nhìn thấy Cổ Phán Nhi sờ cánh tay, Cổ Thanh nhe răng thị uy, mặt lộ vẻ đắc ý.

Mà Cổ Phán Nhi nhìn thấy bộ dạng này của Cổ Thanh lại rất muốn mở miệng trêu chọc hần một chút, có điều lời nói đã đến bên miệng lại nuốt trở vào, tuy nói nàng một chút cũng không sợ tiểu tướng công này, nhưng nếu thật sự đem tiểu tướng công này chọc giận hình như cũng không tốt lắm, nhìn hần vẫn còn nhỏ, nhường hần một chút cũng được.

“Con lợn rừng ngày hôm qua đừng hằm hết, hằm nửa phần đi!” Nghĩ đến ăn, Cổ Phán Nhi sờ bụng mà mặt mày hớn hờ lên, muốn làm một viên luyện thể, thì ăn chính là một việc cực kỳ quan trọng.

Nửa phần?!

Cổ Thanh khò miệng giạt giạt: “Ngươi quả nhiên là heo!” Có điều vừa chuyển đề tài, Cổ Thanh liền nhếch miệng nở nụ cười: “Nửa phần thịt heo thì không có, nhưng lòng lợn lại có một đồng, nếu muốn thì cho ngươi nấu!”

“Sao thế, một con lợn rừng lớn như vậy sao lại không ăn?”

“Đúng vậy, thật tiếc phải nói với ngươi, mới sáng sớm đã mang thịt heo đi bán rồi.”

“.....”

“Sắc mặt đừng khó coi như vậy, tốt xấu gì cũng đã để lại lòng lợn cho ngươi!”

“..... Nằm sát!”

Mặt Cổ Phán Nhi tái đi, phí nửa cái mạng để lấy lợn rừng về, kết quả một miếng thịt ngon cũng không kịp ăn! Nghĩ đến lòng lợn thối hoắc kia, Cổ Phán Nhi hết muốn ăn uống. Không thể trách nàng kén ăn, nói chứ trước kia khi chưa xuyên qua nàng cũng ăn rất tốt, nhưng cái đó người ta đều đã tẩy sạch sẽ hết rồi a! Đến nơi này, ngẫm lại cái tiểu tướng công nấu đồ ăn đều luyện tiết bỏ muối, Cổ Phán Nhi có thể tưởng tượng được nếu không tẩy qua muối thì lòng lợn sẽ kinh khủng cỡ nào..... Tốt thôi, không nghĩ, hết muốn ăn!

Cổ Phán Nhi rành rỗi lại nhìn qua phía cách vách, đáng tiếc chỉ nhìn được tới đầu vách tường đồ nát, ống quần bỗng nhiên bị kéo, Cổ Phán Nhi cúi đầu nhìn lại, Tiểu Đậu Nha đang chớp chớp đôi mắt nhìn nàng.

“Ai nha, Tiểu Đậu Nha khôi phục không tệ nha, cư nhiên có thể đi rồi.”

“Đại tỷ tỷ, ta không phải Tiểu Đậu Nha, ta là Bảo Nhi.”

“Không có việc gì, ngươi liền gọi là Tiểu Đậu Nha đi, so Thảo Nhi (cô non) dễ nghe hơn nhiều.”

“Không phải Thảo Nhi, là Bảo Nhi.”

“Giống nhau, đều giống nhau.”

“..... Đại tỷ tỷ, nghe An đi nói phụ mẫu đã xảy ra chuyện, có đúng không?” Tiểu Đậu Nha nói khiến Cổ Phán Nhi đành phải chuyển đề tài, kỳ thật cũng không tính là nói sang chuyện khác, bởi vì hần vốn là muốn hỏi Cổ Phán Nhi chuyện này. Cổ Phán Nhi liếc mắt nhìn hần: “Sao thế, ngươi muốn về nhìn?”

Tiểu Đậu Nha nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Bảo Nhi muốn biết phụ mẫu có mạnh khỏe hay không, nhưng Bảo Nhi không nghĩ trở về.”

Cổ Phán Nhi nghĩ thầm, quả nhiên là dưỡng không được tiểu bạch nhãn lang, mạng là do nàng cứu về, kết quả khi có thể đi có thể chạy liền nhớ thương người khác! Nội tâm Cổ Phán Nhi khó chịu, tuy rằng bản thân cũng muốn biết tình huống ở cách vách, có điều không muốn để Tiểu Đậu Nha đi xem.

Liền cự tuyệt nói: “Thân thể ngươi hiện tại không tốt, nếu lại phát sinh thêm chuyện, thì có thể trực tiếp đến Địa Phủ uống trà.”

Nếu nói ra thì Tiểu Đậu Nha thực sự rất thông minh, ngữ khí của Cổ Phán Nhi tuy rằng không tốt lắm, nhưng nghĩ không lâu sau liền minh bạch ý tứ trong lời nói này, cảm thấy Cổ Phán Nhi chính là quan tâm mình. Nhớ tới cái nhà khiến người sợ hãi kia, nội tâm Tiểu Đậu Nha không ngừng run rẩy, thật lo lắng sẽ bị khi dễ.

“Kia..... Đại tỷ tỷ đi xem một chút được không?” Tiểu Đậu Nha vừa lui vừa năn nỉ.

“Không đi!” Cổ Phán Nhi theo phản xạ cự tuyệt, nếu có thể mà nói, đám cực phẩm kia nàng có thể tránh liễn tránh thật xa, mới không ngu ngốc đến gần đâu.

“Nhưng mà đại tỷ tỷ, cha cùng nương bọn họ.....”

“Không phải chuyện của ta!”

“.....”

Cổ Thanh nghe không nổi nữa, ném một câu qua phía Cổ Phán Nhi: “Hai ngày nay nhìn cái bà nương điên người là gan rất lớn, còn tưởng rằng ngươi thật sự không sợ trời không sợ đất! Hiện tại xem ra, ngươi vẫn có việc sợ!”

“Cái gì, ai sợ?”

“Ngươi dám nói ngươi không sợ?”

“Đương nhiên dám!”

“Thật, nếu không sợ ngươi như thế nào không đi qua xem? Rõ ràng rất muốn nhìn.”

“.....”

Cổ Phán Nhi miệng tuy không phản bác, nhưng đáy lòng lại chửi thầm, đây không phải sợ hãi, là chán ghét cực phẩm chán ghét phiền toái có được hay không? Có điều bị Cổ Thanh chèn ép như vậy, Cổ Phán Nhi thật sự nghĩ sang cách vách nhìn một chút. Nghĩ nghĩ, lại hướng qua phía cách vách xem xét, Cổ Phán Nhi trừng mắt nhìn Cổ Thanh cùng Tiểu Đậu Nha một cái, sau đó quay đầu ra cửa.

“Ta đi xem bọn họ đã chết chưa!”

“.....”

Kỳ thật Cố Phán Nhi cảm thấy bản thân vẫn là quá mức xúc động, bằng không cũng sẽ không bị Cố Thanh khiêu khích mấy câu liền chạy tới, cũng không phải do Cố Thanh nói đám cực phẩm này gây hại, mà là nàng thật sự không kiên nhẫn, còn chưa vào đã bị người chắn ở cửa, lời nói nói ra càng làm nàng cạn ngôn.

“Áy, đây không phải là Đại nha đầu nhà ta vừa mới gả ra ngoài sao? Nghe nói hôm qua khiêng về một đầu lợn rừng thật lớn, sao không đưa qua đây một chút thịt heo, tay không về nhà mẹ đẻ, này thật đúng là hiếm thấy.” Tiếng kêu của Trần thị vô cùng khoa trương, xen lẫn với sự tham lam và khinh thường, biểu tình còn thực phong phú, nói thật nàng vừa định qua nhà Cố Phán Nhi, không nghĩ tới mới ra cửa liền gặp Cố Phán Nhi, không khỏi thâm mắng câu ‘ xúi quẩy ’.

Cố Phán Nhi tức giận duỗi tay đẩy, đem thân hình mập mạp của Trần thị đẩy qua một bên, sau khi đi qua liền quay đầu lại phi một ngụm: “Ai quy định về nhà mẹ đẻ thì phải mang đồ vật? Ta tay không trở về thì thế nào? Cố bản lĩnh thì người tới mà cần ta này! Còn muốn ăn thịt heo, người ăn lông heo đi!” Ta còn chưa được ăn, hừ!

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Hai người bệnh

Edit: Phụng Hoàng Dem Nướng

Beta: An Đình Hy

Trần thị bị đẩy lập tức lão đảo, khuôn mặt béo phì lập tức trầm xuống, lắc lắc cái eo mập muốn qua bắt Cố Phán Nhi: “Thật hay cho cái tiểu đề từ không giáo dưỡng nhà người, cùng một cái đức hạnh với nương treo không chết của người, có biết cái gì gọi là tôn kính trưởng bối hay không?”

Cố Phán Nhi lắc eo tránh đi móng vuốt của mụ mập kia: “Còn chưa nói, ta thật sự không biết!”

Trần thị đã không bắt được người, còn bởi vì dùng sức quá lớn thiếu chút nữa té ngã, tức khắc giận sôi máu: “Nếu không biết, đại bá nương ta liền tới dạy dỗ người! Người đứng lại cho ta, hôm nay không thể không giáo huấn người!”

Cố Phán Nhi vừa nghe, ngừng lại, Trần thị thấy thể ánh mắt sáng lên, bỏ nhào tới. Cố Phán Nhi trong mắt hiện lên một tia khinh thường, thời điểm Trần thị sắp bỏ nhào vào người liền nhanh chóng né tránh, nhân tiện còn duỗi chân ngăn một cái, thấy Trần thị sắp té ngã, không đợi Trần thị hét chói tai ngã ra ngoài lập tức lách vào tam phòng, mới vừa vào cửa liền nghe được tiếng kêu như heo bị chọc tiết của Trần thị, chẳng khác gì tiếng kêu của con heo ngày hôm qua nàng giết.

“Chắc chắc, quả nhiên béo quá không tốt!” Cố Phán Nhi vừa quay đầu liền nhìn đến hai tiểu nha đầu đôi mắt lấp lánh nhìn nàng chăm chăm, không khỏi ngượng ngùng mà sờ sờ cái mũi: “Kỳ thật gầy quá cũng không tốt.”

Tứ Nha chọc chọc đầu ngón tay nói: “Đại tỷ, kỳ thật Lưu nhi cũng muốn mập lên một chút, nương nói lớn lên mập mạp mới có phúc khí.”

Cố Phán Nhi nghĩ thầm, Trần thị kia tuy là có chút đáng ghét, nhưng thực sự so Trương thị gầy khô thì nhìn có phúc khí hơn nhiều.

Tam Nha cúi đầu, đôi mắt hơi lóe lóe, sờ sờ đầu Tứ Nha nói: “Lưu nhi nếu ăn thịt nhiều một chút là có thể mập lên.” Chỉ tiếc coi như có là thời điểm ăn tết cũng không kịp ăn, có thể uống một ngụm canh thịt đã rất tốt rồi.

Cố Phán Nhi đưa mắt nhìn Tam Nha một cái, khi trước tuy rằng từng thấy qua muối muối này, nhưng khi đó cũng không có chú ý mà nhìn. Hiện tại nghiêm túc xem xét, Cố Phán Nhi phát hiện muối muối này tuy rằng bộ dáng xanh xao vàng vọt phát triển không tốt, nhưng từ hình dáng cùng ngũ quan này cũng có thể nhìn ra được chính là mỹ nhân phối tử*, so với Tứ Nha thì lại giống như vịt con xấu xí.

**Mỹ nhân phối tử: Có tổ chất của mỹ nhân.*

Hơn nữa chỉ cần nhìn kỹ, sẽ phát hiện cùng là tỷ muối, sắc mặt Tam Nha so với Tứ Nha tốt hơn rất nhiều.

Muối muối này..... Cố Phán Nhi nhú nhú mày, bản thân lại có chút nhìn không thấu nàng. Thấy Cố Phán Nhi không nói lời nào, Tam Nha buông mắt xuống, trong đôi mắt hiện lên tia thất vọng, tới khi ngẩng đầu lên lại không phát hiện trên mặt nàng có cái gì bất thường, khuôn mặt nhỏ vàng như nền toàn bộ là khổ sở và sợ hãi: “Đại tỷ tới nhìn cha cùng nương sao? Đêm qua nương nàng..... Nương nàng..... Ô ô.....” Nói rồi khóc lên.

“Oa..... Nương nàng thất cổ, thật đáng sợ.....” Tứ Nha thay Tam Nha nói ra lời nàng chưa kịp nói, còn ‘ oa ’ một tiếng liền như vậy khóc lên, thanh âm còn lớn hơn Tam Nha. Cố Phán Nhi nhìn nhìn Tam Nha, lại nhìn nhìn Tứ Nha, đều là đang khóc, vì sao nàng lại muốn lau nước mắt cho Tứ Nha, nhưng khi nghe được tiếng khóc của Tam Nha thì nàng liền thấy có chút phiền? Lục soát ký ức trong đầu một lượt, tựa hồ chỉ cần Tam Nha vừa khóc nguyên chủ liền phải đối bụng, Cố Phán Nhi khóe mắt liền run rẩy lên, đây là điều kiện phản ứng gì?

“Được rồi, đừng khóc, người còn sống là được!” Cứ như vậy an ủi người, chỉ đơn giản như vậy!

Chỉ là Cố Phán Nhi an ủi không có nửa điểm tác dụng, ngược lại Trần thị phía sau thấy bản thân ngao ngao nửa ngày cũng không ai để ý đến, trở mình một cái từ dưới mặt đất bò lên, nổi giận đùng đùng mà chạy vội tới tam phòng.

“Ngốc Đại Nha người cái tặc đề từ** mau lăn ra đây cho lão nương!”

***Tặc đề từ: Nguyên bản là 戕蹄子, 戕 (tặc) Gà tra chưa có giải nghĩa theo âm Hán Việt, 蹄 (đề: móng chân thú, chân thú.), và 子 (tử). Do không có giải nghĩa nên Gà giữ nguyên theo âm Hán Việt, mong độc giả thông cảm.*

Đáp lại Trần thị chính là Cố Phán Nhi ‘ phanh ’ một tiếng đóng cửa lại, hơn nữa còn buộc cả bên trong, sau đó Cố Phán Nhi còn thập phần kinh ngạc phát hiện hai hài tử khi nãy còn khóc rất kinh khủng hiện tại lại im thin thít, về mặt hoàng sơ mà từng mắt nhìn cánh cửa đóng lại, giống như bên ngoài có quái thú.

Đến tiếng nói của Trần thị này so với nàng đúng là lợi hại hơn nhiều.

Tứ Nha hơi sợ mà rụt rụt về phía Tam Nha: “Đại tỷ, là đại bá nương, làm sao bây giờ?”

Tam Nha vỗ lưng Tứ Nha, an ủi nói: “Không sợ, có đại tỷ ở đây rồi!”

Cổ Phán Nhi nghe vậy lại nhìn thoáng qua Tam Nha, đáy lòng có cảm giác là lạ, bất quá vẫn là lên tiếng an ủi: “Không cần sợ nàng, nếu nàng dám đánh các người ta liền đánh nàng, nắm tay của ta cứng hơn nàng nhiều.”

Tứ Nha nghe vậy có chút an tâm, nhưng vẫn bịu môi lái nhai: “Đại tỷ gạt người, rõ ràng bị đại bá nương đánh nhiều nhất chính là đại tỷ, đại tỷ chưa bao giờ dám đánh đại bá nương!” Tam Nha không ý kiến vuốt đầu Tứ Nha, cúi đầu cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Cổ Phán Nhi khoe miệng gật gật, trước kia là nguyên chủ quá ngốc, đổi lại nếu là mình thì đã sớm đánh đến nương nàng cũng nhận không ra. Đừng cùng nàng nói cái gì tôn kính trưởng bối cái gì hiểu đạo, lại không phải song thân của nàng, cùng lắm cũng chỉ là một đại bá nương không có nửa điểm quan hệ huyết thống, khinh người quá đáng phải hung hăng mà đánh, bằng không còn tưởng rằng dễ khi dễ.

Có điều lý luận này của Cổ Phán Nhi ở đây hiển nhiên không thích hợp, cho nên sau này nàng bị không ít người bàn tán.

“Tiểu tứ ngoan, đại tỷ khi nào lừa gạt người?” Cổ Phán Nhi cười tùm tùm vỗ vỗ bả vai nhỏ của Tứ Nha, không chú ý lực tay, đem Tứ Nha đánh nghiêng sang một bên, nếu không có Tam Nha đỡ lấy kháng định té ngã, không khỏi xấu hổ mà sờ sờ cái mũi. “Tiểu tứ nha, người thật sự nên ăn thịt nhiều một chút, rảnh rồi không có việc gì thì chạy qua chỗ đại tỷ ta, tốt xấu gì cũng có lòng lợn ăn!”

Tam Nha nghe được, ánh mắt liền sáng lên, có điều thực mau lại âm thầm xuống, kỳ thật lòng lợn ăn cũng khá tốt, chỉ là đại tỷ nói lâu như vậy, nhưng nửa câu cũng không nói nàng đến.

Tứ Nha còn không hiểu cái gì gọi là nương ngừng, nghe thấy Cổ Phán Nhi kêu nàng ăn nhiều thịt, đôi mắt lập tức sáng lên: “Đại tỷ, người nói thật sao, ta thật sự có thể đến nhà người ăn thịt sao?”

Cổ Phán Nhi gật gật đầu, cảm thấy nha đầu này kỳ thật rất dần, cũng không biết có phải dói hay không, cho nên đầu óc phát triển có chút không tốt, nói không chừng về sau nếu ăn ngon một chút thì não sẽ phát triển hơn. Lại nhìn thoáng qua Tam Nha cúi đầu không nói, do dự một chút, đổi nàng nói: “Tiểu tam. Khụ, Tam muội cũng cùng tiểu tứ qua đi.” Nặng bên này nhẹ bên kia không tốt, còn không phải là thịt sao? Cùng lắm thì vào núi nhiều hơn chút.

“Cảm ơn đại tỷ, chỉ cần đại tỷ không chê.” Tam Nha hồn nhiên trên mặt toàn là kích động cùng vui vẻ, có điều rất nhanh lại âm thầm xuống, do dự một chút hỏi: “Đại tỷ, tiểu đệ hần vẫn tốt chứ?”

Cổ Phán Nhi gật gật đầu: “Cũng tạm ổn, nhưng mắt máu hơi nhiều, mắt hơi trắng, khí hơi hụt, rất hay mệt mỏi vân vân, trừ bỏ các thứ đó thì vẫn khá tốt.” Tam Nha cùng Tứ Nha ngạc nhiên mà nghĩ, đây là tốt hay là không tốt vậy?

Cổ Phán Nhi không tiếp tục đề ý các nàng, đề các nàng tự mình suy nghĩ, vòng qua các nàng đi xem hai người nằm ở trên giường kia. Không nhìn còn đỡ, nhìn rồi nàng lập tức không có tâm tình, thật sự buồn bực.

Một người thì ngạc nhiên nằm ở nơi đó giống như ngốc tử, một người thì sắc mặt đỏ bừng hiện lên trạng thái hôn mê.

Kinh nghiệm nhiều năm qua của Cổ Phán Nhi nói cho nàng, một người trong lòng không thông chịu đã kích cực độ hoàn toàn sống trong thế giới của mình, đối ngoại đó là lời đã bắt động***

*** *Sét đánh cũng không dịch chuyển được. Ý nói đối với việc bên ngoài đã không còn quan tâm tới.*

Một người bị thương hôn mê hơn nữa còn sốt cao, tùy thời đều có khả năng thiếu chết. Giác quan thứ sáu nói cho nàng, hai cái người này đều là đại phiền toái, tốt nhất chính là quay đầu bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Không thể nhẫn tâm

Edit: Võ Hoàng Khánh An

Beta: An Đình Hy

Nhưng sau khi chạy đi thì thế nào?

Cổ Phán Nhi nghĩ thầm, có thể chính mình cảm thấy lương tâm bất an, cho nên hình thành tâm ma.

Chắc chắn lại là tình cảm của nguyên thân quá phá, nếu không thì tại sao khi nàng nhìn đến hai người ốm đau bệnh tật này lại có chút nóng vội cùng khổ sở, thậm chí còn có chút không không chế được tiến lên nhìn họ.

Nhưng không phải nguyên thân là một ngốc tử chỉ biết làm việc thôi sao?

Cảm xúc của Cổ Phán Nhi trở nên phức tạp, cuối cùng vẫn là thuận theo ý muốn lúc đầu tiến lên xem. Tình huống của Trương thị tuy rằng không tốt lắm, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng, Cổ Đại Hà lại không như vậy, người bị sốt như vậy không chắc không nguy hiểm đến tính mạng.

“Tam muội, mang một bồn nước lạnh đem vào, cha của người phát sốt, phải hạ nhiệt độ.” Cổ Phán Nhi hoàn toàn không cảm thấy lời nói của mình có gì không đúng, bảo nàng kêu cha từ phi nàng cũng phát sốt.

Tam Nha lập tức chú ý đến giọng điệu của Cổ Phán Nhi có chút không đúng, nhưng nghĩ đến đó là thay đổi sau khi thành thân cũng không suy nghĩ nhiều, cảm thấy nguyên nhân có thể là do Cổ Phán Nhi vừa khỏi bệnh. Người khác tuy rằng không tin Cổ Phán Nhi hết bệnh ngốc rồi, nhưng Tam nha vừa thấy Cổ Phán Nhi, không do dự nhiều liền tin.

“Nhưng đại bá nương vẫn còn chắn ở ngoài cửa.” Tam Nha tuy rằng lo lắng cho Cố Đại Hà nhưng lại sợ bị đánh, huống hồ có Trần thị chắn cửa phòng chừng cũng không thể mang nước trở về.

Cố Phán Nhi vừa nghe, ngay lập tức nhú mị, trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn.

“Sợ bà ta làm gì? Dám cản người ta đánh bà ta!” Đối với người đàn bà đánh đá này Cố Phán Nhi thật sự không kiên nhẫn, trong trí nhớ cái nhà này không có một người đỡ lo, ngay cả đôi cha mẹ trên giường đất này cũng không làm người ta bớt lo, nếu không phải có quan hệ họ hàng, nàng thật muốn ngày nào đó thừa dịp trời tối đem người nhà này toàn bộ kéo đến bên trong Táng Thần Sơn cho đã thú ăn.

Tứ nha vừa nghe, đôi mắt trở nên giống như kẻ trộm phát sáng, không đợi Tam Nha đồng ý liền xung phong nhận việc: “Đại tỷ, ta đi ta đi, tam tỷ còn phải giúp chiếu cố cha mẹ, mức nước một mình ta là đủ rồi.” Nha đầu ngốc Tứ nha này lớn lên chính là do Tam nha lớn hơn nàng hai tuổi rưỡi mang theo, mặc kệ là phụ thê Cố Đại Hà hay là Cố Đại Nha đều phải xuống ruộng làm việc, những người khác càng mặc kệ nàng, liền đường thành bộ đáng ngốc hồ hồ.

Trong trí nhớ của Tứ Nha, chỉ có chịu đối bị đánh và công việc làm không xong, ngay cả việc quan trọng như hiếu thuận trưởng bối cũng chưa từng có ai nói qua với nàng, nhưng thật ra Trương thị thường nói “người còn nhỏ, cố gắng nhẫn nại, chờ lớn lên thì tốt rồi.”

Trương thị có ý là cố gắng nhẫn nại có thể yên ổn, ít bị người đánh, sau khi lớn lên gả cho người khác thì tốt rồi.

Tứ Nha chính là không biết vậy, nghĩ rằng trưởng thành là có thể đánh trả lại.

Ở trong mắt Tứ Nha, Cố Phán Nhi chính là trưởng thành, hơn nữa sức lực còn đặc biệt lớn, nhất định có thể đem đại bá mẩu đánh đến giống chính mình oa oa khóc lớn.

Tam Nha bắt lấy Tứ Nha: “Không được, người....”

Cố Phán Nhi không kiên nhẫn nhìn hai tiểu gia hòa tranh tới tranh lui, đứng dậy mở cửa ra: “Đừng cãi cọ, tranh cãi nữa thì cha các người cũng bị sốt đến chết, cùng đi đi!”

Trần thị còn đang đập cửa, cửa bỗng nhiên mở ra, không hề phòng không khỏi ngăn người.

Cố Phán Nhi xem bà ta không vừa mắt, nhưng bà ta trọng lượng lớn còn không ngừng chướng mắt mà chắn ở cửa, liền duỗi một tay đem bà ta túm qua một bên, sau đó liền quay người lại nói với hai tiểu gia hòa còn đang ngày người: “Đừng thất thần, mau đi múc nước.”

“A, vâng!” Tam Nha và Tứ Nha hoàn hồn, nhanh nhóng chạy ra ngoài, sau đó còn tò mò quay đầu lại xem xét vài lần, đại bá nương lại không phát giận, thật thần kỳ.

Trên thực tế Trần thị sao lại không muốn phát hỏa, nhưng bà ta không chỉ không động dậy được, còn không nói được.

Đúng, Cố Phán Nhi ngại bà ta phiền phức, dùng cây kim may không biết tìm được ở đâu đâm vào cổ Trần thị một cái, sau đó Trần thị liền biến thành cái dạng này. Thời điểm đem kim rút ra Cố Phán Nhi còn có chút ghét bỏ, rốt cục chăm dài này quá gì, vừa thấy liền biết không phải đồ vật gì tốt.

Nếu là châm tốt mà nói, ít nhất có thể làm Trần thị duy trì trạng thái này một giờ, nhưng châm này không tốt lắm, vì phòng ngừa không cẩn thận châm gãy sẽ muốn mạng của Trần thị, chỉ khiến bà ta yên lặng nửa giờ thôi.

Cố Phán Nhi nghĩ thầm, nửa giờ chắc là có thể làm Cố Đại Hà hạ sốt?

Về phần Trương thị.... Có quỷ mới biết làm sao bà ta lại biến thành cái dạng này, giải linh còn cần người hệ linh, ai đem nàng biến thành cái dạng này tìm người đó, dù sao trong chốc lát cũng không chết được, bà ta lười quan tâm.

Cố Phán Nhi không có châm tốt, kim châm hồi nãy cũng chỉ là do mò kim chi trong khung lấy được, bên trong cũng chỉ có một cây châm không đáng tin cậy như vậy, muốn châm cho Cố Đại Hà cũng không được. Bất quá nghĩ đến không châm cũng được, dù sao thuật châm cứu của nàng cũng quá nát, làm không tốt một châm cũng khiến người ta mất mạng. Vẫn là hạ sốt bằng phương pháp vật lý, lại cho uống thêm được là xong.

Nhưng sốt như thế này cũng có điểm quá lợi hại rồi, không biết có thể

sốt đến ngu hay không.

Nước nhanh chóng được mang đến, thời điểm vào cửa hai nha đầu còn tò mò nhìn thoáng qua Trần thị vẫn không nhúc nhích, nhưng mà bộ dáng của Trần thị dù có quái dị các nàng cũng không rảnh đi lo, cha nhà mình còn đang phát sốt.

Chờ hai người vào cửa, Cố Phán Nhi đem cửa đóng lại, sau đó tiếp nhận nước hai người đem đến, trước tiên cầm miếng vải ướt đặt ở trên đầu Cố Đại Hà, sau đó lại cầm miếng vải ướt khác lau người Cố Đại Hà để hạ nhiệt độ, nhưng mà mới lau có vài cái Cố Phán Nhi liền có chút không kiên nhẫn, đem vải nhét vào trong tay Tam Nha.

“Người tới đây, ta sẽ nói cho người lau ở chỗ nào!”

Tam Nha khi tiếp nhận vải ướt còn có chút không biết làm sao, theo lời Cố Phán Nhi chỉ điểm, mới chậm rãi tốt hơn, mà nhiệt độ trên người Cố Đại Hà cũng chậm rãi hạ xuống, tuy rằng còn chưa hoàn toàn hạ sốt, nhưng nhiệt độ cơ thể đã an toàn rất nhiều, Tam Nha cũng mới nhớ tới một sự việc.

“Đại tỷ, đại phụ đưa được nói, nếu cha phát sốt liền nấu uống.”

Cố Phán Nhi hơi kinh ngạc: “Được ở đâu? Lấy đến xem.”

Ngữ khí thật bình đạm, khỏe miệng lại run rẩy, hai đứa nhỏ đáng trách móc này, nếu là chính mình không nói tới, các nàng liền nhìn cha các nàng bị sốt như vậy phải không? Hai người lớn như thế này bị bệnh, bên người cũng không thấy có ai khác, những người đó đều chết rồi sao? Hai đứa nhỏ nhìn chỗ nào là đáng tin cậy chứ?

Nghĩ vậy, Cố Phán Nhi đối với người nhà này càng thêm chán ghét, không có nửa điểm hảo cảm.

Tam Nha trong tay còn bận bịu, liền kêu Tứ Nha đem được tới, Tứ Nha nghe lời lấy được đến, bộ dáng thật cẩn thận, cầm cái gì dường như cũng đều xem là bảo bối.

Cố Phán Nhi mở ra gói thuốc nhìn nhìn, sau đó đem được trả lại cho Tứ Nha: “Đem đi nấu đi, hai chén nước nấu thành một chén thuốc là được.”

Con nhà nghèo sớm làm việc nhà, Cố Phán Nhi nhớ rõ Tứ Nha tuy còn chưa đến chín tuổi, nhưng nhóm lửa nấu cơm gì đó, đã thập phần nắm chắc.

Bất quá đương nhiên, việc nhà cũng chỉ có trẻ con tam phòng mới nắm chắc, nếu là Cố Nhị Nha thì thôi đẹp đi.

Tam Nha lo lắng Tứ Nha làm không tốt, rất muốn thay thế Tứ Nha đi nấu thuốc, nhưng lại không yên tâm cha, mà Cố Phán Nhi lại một bộ đáng mặc kệ, Tam Nha hơi hé hé miệng cuối cùng vẫn là không nói gì, một bên giúp Cố Đại Hà hạ nhiệt độ một bên khăn trương nhìn cửa. Thời gian cũng trôi qua quá nhanh, duy trì nửa giờ bất động, Trần thị giống như thấy quý, không dám rên một tiếng trở về phòng của mình, hơn nữa còn đóng cửa rất chặt chẽ.

——— lời nói ngoài lề ——

Các bạn thân ái, đọc sách là phải lưu giữ a!

Trường Ca mới vừa kiểm tra thì phát hiện có thai, lúc đầu phản ứng rất lớn, rất khó chịu, cho nên có khi mấy ngày mới mở máy tính, bình luận của các bạn ta tuy rằng vẫn xem trên điện thoại, nhưng đi động không có cách nào hồi âm, chỉ có thể lên máy tính mới hồi âm, đối với vấn đề này ta thật xin lỗi.

Các bạn, Trường Ca tuy không nói, nhưng các bạn lưu giữ và bình luận, chính là ủng hộ lớn nhất đối với Trường Ca.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Keo kiệt đáng chết

Edit: Võ Hoàng Khánh An

Beta: An Đình Hy

Thời điểm Tứ Nha bùng được trở lại, đương nhiên không gặp được Trần thị, cũng không gặp được những người khác.

Cố Phán Nhi động tác thập phần thô lỗ đem được rót hết vào trong miệng Cố Đại Hà đến một giọt cũng không để lãng phí, lại xem xét nhiệt độ cơ thể, xác định không xảy ra vấn đề gì nữa liền quyết đoán rời đi.

Thời điểm đi ra liếc mắt nhìn đại phòng một cái, phát hiện cửa phòng vẫn đóng chặt như trước, nhưng cửa sổ lại có người nhìn lên.

Cố Phán Nhi cười lạnh một tiếng, cũng lười để ý bọn họ, xoay người đi trở về nhà.

Biểu hiện của đại phòng này thật đúng là quái dị, nếu là bình thường thì đã sớm lao đến đánh chửi, cũng không biết lại nghĩ ra chủ ý quý quái gì nữa. Nghĩ đến tam phòng kia tuy nóc nhà cũ nát nhưng phòng ở lại chặt chẽ nguyên vẹn, lại nghĩ về ‘phòng tân hôn’ toàn là lỗ thủng của mình, Cố Phán Nhi cảm thấy cần thiết đem lọn rùng của tiểu tướng công đi bán để tu sửa một chút.

Hiện tại chính là mùa xuân, cũng không biết khi nào thì trời mưa, nếu đến lúc đó mới tu sửa có thể đã chậm.

Nghĩ vậy, Cố Phán Nhi không khỏi nhú nhú mày, không biết ở nơi này xây nhà tốn bao nhiêu tiền, nếu không tốn nhiều tiền lắm mà nói, vậy việc sửa nhà là nhất định rồi. Tốt xấu gì cũng đem tường đất đổi thành gạch xanh hoặc đá xây, nóc nhà cũng cần phải lót ngói dày bên trên, mà không phải là loại cỏ tranh gió thổi liền bay như bây giờ.

Kỳ thật không có tiền cũng không quan trọng, vào núi vài lần liền có, đối với điểm này Cố Phán Nhi nghĩ rất thoáng.

Về đến nhà, mẹ con An thị đang làm sạch lồng lợn, đến gần thì thấy, họ dùng chính là tro than, tro màu xám trắng dính nước liền biến thành màu đen, cùng ruột heo trộn lẫn với nhau, thế nào cũng thấy ghê tởm, Cố Phán Nhi về mặt không khỏi ghét bỏ.

Nhưng mà cũng may mùi này không quá nồng, cũng không phải rất khó tiếp thu.

Hết lần này tới lần khác biểu tình của Cố Phán Nhi lại bị Cố Thanh nhìn thấy, mặt Cố Thanh lập tức đen lại: “Ngươi cái bà nương điên lười muốn chết này, ta không gọi ngươi đến hỗ trợ đã là tốt lắm rồi, ngươi cư nhiên còn dám ghét bỏ! Hừ, đến lúc làm đồ ăn ngươi đừng ăn, dám ăn ta cắn chết ngươi!”

An thị có chút buồn bực nhìn nhitừ, nhitừ trừ bỏ không giống với người đọc sách khác, nói cái gì đến quân tử không vào nhà bếp, thậm chí lồng lợn này cũng hỗ trợ làm sạch, nhưng ngoài những thứ này ra, nhitừ vẫn luôn là một thư sinh thật nho nhã, khi nào thì nói chuyện như vậy rồi... An thị nghĩ như thế nào cũng không có biện pháp hình dung, chính là cảm giác bộ dạng này của nhitừ giống như con tiểu miêu bị chọc giận.

Nghĩ đến tiểu miêu, đôi mắt của An thị tỏa sáng lấp lánh, nếu có thể nuôi một con thì tốt rồi.

Cố Thanh này may chẳng biết rằng bộ dáng phát bực của chính mình làm An thị đầu tiên là liên tưởng đến tiểu miêu, sau đó lại muốn nuôi một con tiểu miêu chân chính, nếu không hẳn tuyệt đối sẽ phát điên.

Cố Phán Nhi từng hắt một cái, nhìn nhìn liền thấy còn dư lại hơn một nửa

ki* phân tro, lại nhìn một chỗ tràn đầy ruột heo, có chút tò mò hỏi An thị: “Như vậy là có thể rửa sạch sẽ sao?”

**Ki = Ki hốt rác*

An thị ngờ ngác trả lời: “Có thể rửa sạch sẽ, rửa nhiều thêm vài lần là được rồi.”

Cố Phán Nhi không ngờ An thị trả lời như vậy, chỉ là cái đen đen kia thoạt nhìn đập vào mắt thật không chịu nổi, nhìn tay hai người ngâm nước đến trắng bệch, phòng chừng đã rửa rất lâu, cũng không biết đã rửa bao nhiêu lần rồi.

Cố Thanh lại xem Cố Phán Nhi không vừa mắt, hắng giọng: “Ngươi quản nhiều như vậy làm gì, lại không kêu ngươi ăn, rửa không sạch sẽ cùng ngươi có quan hệ gì!”

Cố Phán Nhi nhìn một chậu kia, nghĩ muốn trả lời một câu ‘ngươi có tài thật biết thương thức món ăn’, bất quá lời nói đến miệng lại nuốt trở vào, đổi thành: “ Cái này trước bỏ qua một bên không nói đến, ta hỏi ngươi, lợn rừng kia bán bao nhiêu tiền?”

Cố Thanh nghe vậy liền cảnh giác: “Ngươi muốn làm gì?”

Cố Phán Nhi thấy hấn phòng bị như thế liền trừng hấn một cái: “Tiểu gia hỏa, ngươi cũng không cần phòng bị ta như vậy, tốt xấu gì ta cũng là nương tử của ngươi không phải sao?”

“Ngươi mới là tiểu gia hỏa, lại nhỏ nữa thì cũng là tướng công của ngươi! Hừ, ai thừa nhận ngươi là nương tử của ta?”

“Vậy thì tiểu tướng công! Bất quá... Ngươi không cảm thấy câu nói này của ngươi trước và sau có mâu thuẫn à?”

“Có mâu thuẫn sao, ta vừa lòng!”

“Được, ta phục!”

“Hừ!”

Cố Phán Nhi nghiêng người liếc hấn một cái: “Lại hừ hừ liền thành heo”.

Không đợi Cố Thanh phát tác, Cố Phán Nhi chạy nhanh lại nói: “Ta không nghĩ đòi tiền của ngươi, bất quá nhìn nóc nhà thùng lỗ của chúng ta, tốt nhất nên mời người đến tu sửa một chút. Ban ngày có thể ở trong phòng phơi nắng, buổi tối còn có thể thưởng thức ánh trăng tuy rằng rất tốt, nhưng ngươi cũng không muốn trời mưa còn ở trên giường tắm mưa đúng không?”

Cố Thanh nghe vậy lại trầm mặc, thật lâu sau cũng không nói chuyện.

Cố Phán Nhi thấy thế cũng không thúc giục hấn, tiểu tướng công tuy rằng keo kiệt, nhưng chút tiền ấy hấn cũng không đến mức sẽ luyến tiếc chứ.

Ai ngờ Cố Thanh sau khi trầm mặc lại gượng gạo trả về hai chữ: “Không có tiền!”

Cố Phán Nhi run rẩy: “Bán heo không phải được bốn lượng sao? Lần trước cũng không phải còn dư lại bốn lượng? Hợp lại thế nào cũng được tám lượng? Còn chưa đủ sửa nóc nhà sao? Lừa ai chứ?”

Cố Thanh cắn răng: “Chính là không có tiền!”

“Ta nói, đây là bốn thêm bốn chứ không phải bốn giảm bốn, sao liền...”

“Không có tiền chính là không có tiền, mặc kệ ngươi nói gì chính là không có tiền!”

“....”

Nhìn tiểu tướng công vô cùng kích động, Cố Phán Nhi ngón ngang tại chỗ, thậm chí có loại tiết tấu cảm xúc lạc đà chạy như điên. Không phải tám lượng bạc thôi sao? Dừng đến sẽ kích động như vậy? Lại nói... Không có tiền liền không có tiền thôi, đồ mất cái gì chứ? Cùng lắm thì coi như là bốn giảm bốn thôi!

“Được rồi, ngươi nói không có tiền liền không có tiền!” Cố Phán Nhi cũng không tính toán cùng tiểu tướng công tranh cãi, xem xét rồi lại xem xét nóc nhà tam phòng kia, không biết khi nào thì lại trông mong nhìn An thị, do dự một chút hỏi: “Nếu như tu sửa nóc nhà, cần bao nhiêu tiền mới được?”

Cố Thanh nhấn mặt, không yên tâm đánh giá Cố Phán Nhi: “Ngươi hỏi làm gì?”

Cố Phán Nhi tròn trắng mắt: “Sao? Không có tiền còn không cho hỏi à?”

Cố Thanh nghĩ nghĩ, sau đó về mặt đau lòng mà nói: “Mua rom rạ liền tốn ba mươi văn tiền!”

Ba mươi văn, đó chính là có thể mua mười cân mì nha, đủ ăn trong bao lâu rồi, đổi thành thịt heo cũng là hai cân!

Cố Phán Nhi rất muốn móc móc lỗ tai, hoài nghi mình có phải hay không nghe lầm, rốt cục tuy rằng nàng cảm thấy mình không có nghe lầm, nhưng biểu tình kia của tiểu tướng công làm nàng không thể không hoài nghi chính mình nghe lầm.

“Ngươi cũng đừng bắt bẻ quá, nóc nhà vẫn có thể dùng, tiêu tiền uống phí làm cái gì? Thật lòng mà nói, mưa tuyệt đối không đổ vào, ta và nương đều ở như vậy nhiều năm, còn có thể lừa ngươi sao? Tiền kia nếu đi mua rom rạ vô dụng, còn không bằng mua thịt cho ngươi ăn!” Cố Thanh nghĩ thầm, dù sao năm nay cũng trồng lúa, đến lúc đó không phải có rom rạ sao, hà tất phải lãng phí tiền vào cái này.

“Ta tuy rằng rất thích thịt, nhưng nhiều lỗ to như vậy, mưa thật sự không đổ vào sao?” Cố Phán Nhi tỏ vẻ hoài nghi, nhưng tiểu tướng công lần đầu tiên nói chuyện ôn nhu như vậy, sẵn sốc như vậy, hơn nữa còn kiên nhẫn, thật sự không ngờ hoài nghi.

“Yên tâm, đợt không được!”

“Vậy thì...Được thôi! Ngươi nói cái gì thì là cái đó! Nhưng mà đừng quên mua thịt cho ta.”

“....”

Cố Thanh không xem xét lại lời nói của Cố Phán Nhi, mà yên lặng cuối đầu làm sạch lòng lợn, đây đã là lần nữa cuối cùng rồi, chỉ cần đem tro than phía trên dội nước sạch sẽ là được.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Cái này gọi là mưa dột???

Edit: Võ Hoàng Khánh An

Beta: An Đình Hy

Cố Phán Nhi nhìn chăm chăm cái chậu nghe nói không sai biệt lắm là lồng lợn đã rửa sạch sẽ một hồi lâu, đột nhiên đôi mắt lóe lóe, lên kút chuẩn vào trong phòng bếp, từ lu bột mì múc ra một chén đầy bột mì, thừa dịp lúc hai người không chú ý, đổ toàn bộ vào bên trong chậu lồng lợn...

Tuy rằng có nghĩ tới làm như vậy người nào đó sẽ nổi bão, nhưng không nghĩ tới lần này lại giống như chọc phải tổ ong vò vẽ.

Cố Thanh đem khúc ruột cuối cùng rửa sạch sẽ, đang muốn bỏ vào chậu, liếc mắt một cái liền phát hiện trong chậu nhiều thêm một tảng thật dày bột mì, mà đầu sỏ gây tội lại đang cầm chén trưng ra vẻ mặt vô tội, tức khắc bùng nổ, cầm ngay ruột heo đánh người: “Ngao! Cố Đại Nha người trời đánh cái đ bả nương điên này! Người... Người người đứng đó cho ta, ta đảm bảo không đánh chết người!”

“Người cũng không đánh chết được ta!” Người nào đó nhẹ nhàng trả về một câu, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

“.....”

An thị chớp chớp mắt, thật sự có chút không rõ nhĩ tử và con dâu về đến nhà như thế nào, nếu nói là hai người tình cảm không tốt, ở chung lại như ve vãn đánh yêu, nếu nói là tình cảm tốt, nhìn nhìn sắc mặt kia của nhĩ tử liền cảm thấy không quá giống, thậm chí theo kịp màu sắc của gan heo rồi.

Không có người để phát tiết, Cố Thanh đành phải oán giận với An thị: “Nương, người xem người cưới cho con cái dạng tức phụ gì?”

An thị về mặt vô tội: “Khá tốt mà, mặt tròn mông to, vượng phu vượng tử*!”

**Là ý muốn nói về người phụ nữ có tướng tài lộc. Khi cưới nhau về chưa có gì hoặc là còn đang ở độ tuổi khởi nghiệp thì sẽ đều thành công. Bởi người phụ nữ đó sẽ luôn đem lại được sự may mắn và thăng hoa trong công việc của chồng con.*

Cố Thanh đen mặt: “Vượng phu vượng tử cái gì, rõ ràng chính là đàn bà phá sản!”

An thị chớp chớp đôi mắt: “Nương lại không cảm thấy như vậy, thời điểm tức phụ gả tới nhà ta bỏ ra ba trăm văn tiền, lương thực dư thừa đều không có. Tức phụ gả tới đây chúng ta về sau chẳng những có thể ăn no, còn có thể mỗi ngày ăn thịt, trong tay cũng có tiền dư! Cho nên nương cảm thấy, tức phụ này cưới là đúng rồi, con phải đối với tức phụ tốt một chút.”

“.....”

Cố Thanh không nói gì, đem một bụng đầy oán khí trút hết lên chậu lồng lợn. Dù sao bột mì cũng đổ vào hết rồi, nếu là không sử dụng đầy đủ chẳng phải sẽ càng thêm lãng phí sao. Biến hóa trong nhà hẳn tự nhiên là xem ở trong mắt, nhưng đã quen với việc cứ hờ ra một tí là hẳn và mẫu thân lại phải cùng nhau nhịn đói nên hẳn vẫn cứ theo thói quen tí mĩ mà sinh hoạt, trong mắt hẳn dùng bột mì để tẩy lồng lợn chính là lãng phí lương thực, nếu để cho người khác biết, không bị nói này nói kia mới là lạ.

Bất quá nghe lời mẫu thân vừa nói, Cố Thanh cũng đột nhiên nhớ tới, bạc trong tay tựa như đều nhờ bà điên kia mới kiếm được. Tuy rằng trong lòng không vui, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, sự thật chính là như vậy.

Chỉ là tiền này tới quá dễ dàng, hẳn chung quy vẫn lo lắng nếu là dễ dàng tiêu xài hết, ngày tháng sau này sẽ càng khổ sở.

Nghĩ đến bà nương điên kia nói muốn sửa nhà, Cố Thanh không khỏi ngẩng đầu nhìn nhìn nóc nhà, rốt cuộc là bao lâu rồi chưa sửa nhà? Hai năm? Ba năm? Hay là bốn năm? Cố Thanh bỗng chốc nghĩ không ra, trong lòng rối rắm một chút, nếu không thì tốn chút tiền đem phòng ở tu sửa một chút?

Thật vất vả Cố Thanh mới có chút buông lỏng, có ý tưởng muốn sửa nhà, chi tiếc kế hoạch vẫn là không theo kịp biến hóa.

Vào ban đêm ngày hôm đó cuồng phong gào thét, sấm sét xé rách bầu trời tối đen. Vài tiếng ầm ầm qua đi, trận mưa đầu mùa xuân mang theo tuyết ào ào trút xuống, âm thanh như đã thủ gào rống làm mọi người đang ngủ say bừng tỉnh giấc.

“Trời mưa!” An thị ôm Tiểu Đậu Nha gõ vang lên hai cánh cửa.

Cố Phán Nhi mở cửa, thấy vẻ mặt An thị nôn nóng bất an, mỗi lần sấm chớp lóe lên đều sẽ rụt cổ lại, không cần đoán cũng biết là bà bà tiện nghi này sợ sét đánh: “Phòng của người ở có mưa đột không?”

An thị hơi sợ nói: “Thật, hình như đột!”

Cố Thanh đẩy người Cố Phán Nhi đang che chắn ở cửa chen chúc đi ra: “Nói nhiều như vậy làm gì, trước tiên chạy nhanh đem đồ vật quan trọng che chắn cho tốt, bằng không bị mưa làm ướt thì không hay! Nương người cũng đừng quan tâm, người mang theo Bảo Nhi tìm nơi nào đó không đột trú đi, Bảo Nhi thân thể không tốt, nếu là mắc mưa sinh bệnh thì không tốt.”

An thị gật gật đầu, bà sợ sét đánh, nếu muốn bà hỗ trợ lúc này, thật không biết có thể hay không vào thời điểm sét đánh đem đồ vật cần che chắn ném văng ra. Nếu như không phải trong lòng tự an ủi chính mình, thì thời điểm sét đánh mới vừa rồi nói không chừng bà đã sợ tới mức ném văng ra, làm sao mà phân xạ là càng ôm chặt hơn được chứ.

Một căn nhà nho nhỏ cũng không có đồ vật gì này nọ, bên ngoài đã không nói đến, trong phòng cũng chỉ có chút nôi chén gáo chậu cùng lương thực, không bao lâu liền hoàn thành xong, sau đó một nhà ba người mang theo Bảo Nhi ở trên giường đất tìm chỗ mưa không nhiều lắm núp vào.

Nhìn nóc nhà mưa đột không ngừng, nghe bên ngoài cuồng phong gào thét, thậm chí cảm thấy được tất cả cỏ tranh trên nóc nhà đã không còn quá dày. Cố Phán Nhi mi mắt gật mạnh, chung quy vẫn cảm thấy sẽ phát sinh chút gì đó: “Này, các người có cảm thấy những chỗ đột đó càng ngày càng lớn hay không?”

An thị hơi sợ mà ngẩng đầu nhìn thoáng qua: “Có thể là mưa càng ngày càng lớn?”

Cố Phán Nhi cảm thấy có chút đạo lý, lại vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không quá thích hợp, nhưng lại không thể nói được là chỗ nào. Lo lắng nhìn đến cái bàn hồng duy nhất trong nhà, do dự một chút rồi dón nó lên. Cái bàn hình vuông, không biết đã dùng bao nhiêu năm rồi, chân bàn đều nghiêng qua một bên, chiều rộng dài 1 mét 5, là một cái bàn lón.

Cố Thanh khó hiểu: “Người dọn nó lên đây làm gì?”

Cố Phán Nhi đem cái bàn đặt dựa vào tường, nơi đó vốn dĩ có một chỗ mưa đột, còn đặt một cái bình lớn hứng nước mưa, Cố Phán Nhi đem bình sắp đầy đồ ra, sau đó đem nó đặt lại trên bàn tiếp tục hứng mưa, mới nâng mắt nhìn nhìn nóc nhà, càng xem mi mắt giật càng lợi hại, mà đúng lúc này nóc nhà phát ra tiếng “phanh phanh”, trong lòng nhảy một cái, liền nói: “Ta không quá yên tâm, tuy rằng cái bàn này đúng là có chỗ rách nát, nhưng dù sao nếu gắng gượng lắm, chen chúc vẫn có thể vừa bốn người, vừa lúc che mưa.”

Cố Thanh mắt tròn trắng: “Ngươi yên tâm, nhiều nhất thì mưa dột một chút, chỉ cần trú một lát, không xối tới ngươi được.”

Cố Phán Nhi nhìn nóc nhà lác lư trong gió, cố nén hoài nghi: “Ngươi nói có thể tin sao?”

Tiểu Đậu Nha vẫn luôn rất an tĩnh chọc chọc mặt An thị, vừa chỉ chỉ nóc nhà, vừa chỉ chỉ cái bàn. Vì thế An thị ngẩng đầu nhìn phía trên lỗ hổng khắp nơi, lại nhìn cái bàn thật an toàn phía dưới, sau đó thừa dịp thời điểm hai người nói chuyện, quyết đoán ôm Tiểu Đậu Nha trốn xuống dưới cái bàn, không biết vì sao, bà cảm thấy tức phụ nói chuyện rất có đạo lý, tốt nhất nên nghe tức phụ.

Cố Thanh tránh đi chuyện đột nhiên mưa dột, vô cùng xác định nói: “Đương nhiên có thể tin, nhà này ta đã ở mười mấy năm, còn có thể lừa ngươi sao? Lần này mưa dột có chút lớn, nhưng cũng không phải tu sửa không kịp sao? Ngươi yên tâm đi, đợi mưa tạnh, liền mời người tu sửa, lần sau tuyệt đối...”

Bỗng nhiên cuồng phong gào thét, nóc nhà “phanh phanh” đập vài cái, sao đó “vèo” một tiếng bay ra ngoài. Trên bầu trời sấm chớp lờ lờ, đem vùng sáng trong phòng mở rộng ra, chiếu ra bốn gương mặt kinh ngạc.

Cố Thanh phản ứng đầu tiên, ‘vèo’ chui xuống phía dưới.

Cố Phán Nhi là người cuối cùng chui vào, so với Cố Thanh chậm một bước, nhưng mà trong nháy mắt lại trở thành một con gà ướt sũng, vô cùng tối tăm lau đi khuôn mặt ướt nhẹp nước mưa: “ Cái này gọi là mưa dột, cái này gọi là không có việc gì?”

Cố Thanh vẽ mặt trấn định: “Không có việc gì, chính là mưa dột có chút quá mức, đợi mưa tạnh thì tốt rồi.”

Cố Phán Nhi: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Dưỡng dưỡng lại ăn

Edit: Võ Hoàng Khánh An

Beta: An Đình Hy

Thế nhưng trời mưa kèm theo tuyết rơi là lạnh nhất, nhưng giờ phút này trên thân bốn người trừ bỏ bộ quần áo bên ngoài này cũng không có thêm thứ gì khác để che chắn, chân còn ở trên giường đất “hào hào mà” ngâm nước. Nước mưa theo đầu tường và trên bàn chảy xuống, dưới lòng bàn chân một mảnh ướt át, bọt nước bắn lên làm quần áo dần dần ướt nhẹp, trừ bỏ Tiểu Đậu Nha được che chắn kỹ càng, những người còn lại đều tụt vào mức độ mà ướt thân.

Trong tiếng mưa to, Cố Phán Nhi tựa hồ nghe thấy tiếng mắng truyền đến từ sát vách, không khỏi có chút bội phục. Hơn nửa đêm như thế này, còn đổ một trận mưa lớn đến vậy, tiếng gào thét vẫn như trước không thuyên giảm.

Thấy tiểu tướng công có chút co rúm lại, một phen kéo hấn vào trong lòng ngực: “Chắc chắc, cách vách lại đang mắng người.”

Chợt bị kéo vào trong lòng ngực, Cố Thanh có vẻ thập phần không được tự nhiên, không khỏi gầy gù: “Ngươi cái bà nương điên này lại phát bệnh phải không, buông ra cho ta.”

Cố Phán Nhi càng siết chặt: “Đừng nháo, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy như vậy ảm áp hơn sao?”

Ấm thì thật ra rất ấm, nhưng Cố Thanh thật sự không có thói quen hai người thân mật như vậy, hơn nữa cái dạng này làm cho hấn không thể tiếp thu: “Ta lại không lạnh, nhưng mà nếu ngươi lạnh quá thì ta có thể ôm ngươi một chút, lại không phải như bây giờ.”

Cố Phán Nhi cười nhạo: “Ta thật muốn cho ngươi ôm một cái, nhưng ngươi được sao?”

“Ta thế nào lại không được? Ngươi đừng xem thường người khác.”

“Thôi bỏ đi, tay nhỏ chân nhỏ, ngươi có thể ôm ai? Muốn trở mình làm chủ, ngươi hãy ít nhỏ mọn một chút, ăn nhiều một chút, trước tiên làm vóc dáng cao hơn đi rồi nói sau!”

“Hình như ngày thường ngươi ăn quá nhiều, xem ta không...”

“Dám bót khẩu phần ăn của ta, mỗi ngày ta sẽ đem ngươi lột mỏng!”

“.....”

Cố Thanh cứng họng, sắc mặt trở nên thối thối, tuyệt đối tin tưởng bà nương điên trước mắt này sẽ làm như vậy, vì sức lao động và sự nghỉ ngơi của mình suy nghĩ, hoặc là đem bà nương điên này đuổi đi, hoặc cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Về phần ngâm cắt xén đồ ăn gì đó, Cố Thanh nghĩ rồi lại nghĩ, cảm thấy bà nương điên này không dễ lừa gạt, vẫn là quên đi.

Thấy hai người không nói chuyện nữa, Tiểu Đậu Nha vươn tay kéo ống tay áo Cố Phán Nhi, dùng âm thanh lớn nhất nói: “Đại tỷ, nóc nhà các ngươi hình như bay đến nhà của chúng ta.” Tuy rằng tiếng mưa rất lớn, nhưng Tiểu Đậu Nha dùng tất cả khí lực để nói hết một câu này, ba người đều nghe được. Kết quả là, ba người đều tròn tròn mắt.

An thị nghĩ thầm, chuyện này xong đời rồi, người kia khẳng định muốn đại náo.

Cố Thanh nghĩ thầm, như thế nào mới có thể thuyết phục cách vách kia ham món lợi nhỏ, sau đó đem nóc nhà lấy về. Cố Phán Nhi lại nghĩ, cách vách gần nơi này nhất là đại phòng phía bắc, ở giữa là thượng phòng, phía nam là tứ phòng, có khả năng bay đến nhất đương nhiên là đại phòng phía bắc, xa hơn một chút mà nói chính là thượng phòng, đoán chừng sẽ không bay đến tứ phòng, nhiều lắm thì có chút liên lụy. Về phần nhị phòng và tam phòng, bởi vì ở phía trước các tiểu phòng, chắc chắn không bay đến đó. Nghe âm thanh chửi rủa vừa rồi, nếu không sai, thì hẳn là truyền đến từ đại phòng, cũng không biết thượng phòng có hay không cũng chịu liên lụy.

Không thể không nói, nghĩ đến khả năng như vậy, trong lòng Cố Phán Nhi gào thét thật thoải mái!

Nóc nhà rách này bay đi cũng coi như lập công không phải sao? Nhưng mà Cố Phán Nhi thật sự tò mò, nóc nhà như thế nào mới không đáng tin như vậy, một trận gió liền bay đi. Hồi qua An thị mới biết được, thiên tai mười năm trước nhà cũ đã mất đi nóc, khi xây phòng ở này lên trong nhà không có tiền, chẳng qua là mời người xây bằng gạch thông thường, nóc nhà bắt quá là chặt chút cảnh mặt gai và thân cây trúc lên trên rồi lót thêm rom rạ, mấy năm nay cũng không có gió to thổi qua, cho nên cũng chưa từng xảy ra vấn đề gì.

Đối với thiên tai mười năm trước, Cố Phán Nhi không có ấn tượng gì, khi đó nguyên chủ bắt quá mới sáu tuổi, ngốc ngốc thì có thể nhớ kỹ điều gì? Bất quá đối với nóc nhà gần dị như vậy, Cố Phán Nhi thật không biết nói gì, đã sớm nên trùng tu có được hay không?

“Cái này xem như là cũ không đi mới sẽ không tới.” Cố Phán Nhi nghĩ thầm, bây giờ tiểu tướng công nên sửa nhà rồi?

Tiểu tướng công lại không cho rằng như vậy: “Ngày mai đi đem nóc nhà lấy về, nói không chừng còn có thể dùng tiếp.”

Cố Phán Nhi nhìn chằm chằm cổ nhỏ mảnh khảnh của tiểu tướng công, tự hỏi có muốn bê gãy nó hay không, cũng không biết đến lúc đó có ban cho nàng tội danh mưu sát phu quân hay không.

Cố Thanh bỗng nhiên cảm giác giữa cổ âm lãnh, không khỏi quay đầu lại nhìn một chút, vừa lúc đối diện với đôi mắt quý dị của Cố Phán Nhi, thiếu chút nữa bị hù chết, tức giận: “Người cái bà nương điên này lại nghĩ ra chủ ý không đúng đắn gì nữa?”

Cố Phán Nhi thu hồi ý nghĩ phi thực tế trong lòng, buồn bã nói: “Không, ta chính là suy nghĩ, người nhỏ mọn như vậy mẹ người có biết không?”

An thị nhỏ giọng nói: “Tức phụ à, nương biết.”

Cố Phán Nhi: “.....”

Cố Thanh đen mặt, chính mình nhỏ mọn như vậy là vì cái gì? Còn không phải là vì cái nhà này! Loại chuyện kiếm được tiền lời như hôm nay cũng không phải mỗi ngày đều gặp được, gặp hai lần đã thực may mắn.

“Người có thể ăn như vậy, không nhỏ mọn có thể nuôi sống người sao?” Cố Thanh đẩy bụng oán khí nói.

Cố Phán Nhi đứng lý hợp tình: “Kiếm tiền lời chính là để dùng, không tiêu tiền còn kiếm tiền làm gì? Người chính là nhỏ mọn chết tiệt.”

“Ta nhỏ mọn khi nào?”

“Mưa dột thành như vậy, kêu người sửa nhà người không chịu sửa, còn nói không nhỏ mọn?”

“Ai nói ta không sửa? Sửa nhà lại không phải miệng nói sửa là có thể sửa, ngoài chuẩn bị vật liệu tốt còn phải mời người, sao có thể trong một ngày là có thể làm tốt. Huống hồ người mới nói muốn sửa nhà hôm nay, sau đó hôm nay liền đổ mưa lớn, trong nhà dột lớn như vậy có thể trách ta sao?”

“.....Điều này cũng đúng!”

Cố Phán Nhi tổng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra được không đúng chỗ nào, kỳ thật nàng cảm thấy tiểu tướng công có chút nhỏ mọn, nhưng tính toán mọi chuyện tựa hồ lại không nhỏ mọn như vậy. Nói đến mỗi lần ăn cơm, mặc kệ cơm ít hay nhiều, ít nhất phân nửa là vào bụng của mình, mấy ngày cũng không cắt bớt thịt.

Cuộc sống gia đình thế này so với nhà thôn trường còn muốn tốt hơn, cho nên tính tới tính lui kỳ thật cũng không kém lắm.

Như vậy là tiểu tướng công thật ra cũng không keo? Tuy rằng mỗi ngày hay la, không phải mắng nàng điên thì lại mắng nàng heo, nhưng cho tới bây giờ cũng không cắt bữa ăn, vài lam quần áo cũng cho nàng mua, so với thời gian nguyên chủ ở nhà mẹ đẻ, hiện tại quả thực chính là ngày tháng thần tiên.

Nhưng Cố Phán Nhi chính là cảm thấy không thích hợp, mạnh miệng nói: “Vậy tính là người không nhỏ mọn, nhưng cũng không thể tính là hào phóng, chính là keo kiệt. Làm nam nhân không thể quá keo kiệt, dù sao cũng không thể lấy việc người còn nhỏ làm cái cớ, mười ba tuổi cũng được coi như tiểu nam nhân, người cùng tuổi với người đều có thể sinh con rồi.” Đối với một cậu nói cuối cùng, Cố Thanh hiển nhiên không quá hiểu, An thị một bên nghe lén tròn mắt xoay chuyển: “Tức phụ nhi, người đừng nhìn Thanh ca hần gầy gầy yếu yếu, kỳ thật hần rất bình thường, đại phu đã xem qua rồi.”

Cố Thanh càng không rõ, như thế nào lại nói đến thể chất của chính mình rồi.

Cố Phán Nhi cười tủm tỉm nói: “Còn nhỏ, lại chăm sóc thêm, việc này không thể gặp được.”

An thị có chút lo lắng nhìn thoáng qua Cố Thanh: “Cũng tốt, từ khi người đến nhà này, thân thể Thanh ca nhi đã tốt hơn nhiều, ta cũng yên tâm không ít, nghe người, chăm sóc thêm cũng tốt.”

Cố Thanh nghe không hiểu ra sao: “Các người rốt cục đang nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Đồng loạt té xỉu

Edit: Võ Hoàng Khánh An

Beta: An Đình Hy

Cố Phán Nhi đương nhiên sẽ không trả lời hần vấn đề này, mà An thị lại không tiện trả lời, hơn nữa An thị cảm thấy nhi tử vẫn còn quá nhỏ, ngay cả cái này không mật mờ thì hần vẫn nghe không hiểu.

Kết quả là trầm mặc, không ai nói nữa, đôi mắt mỗi người đều trông mong mà nhìn mưa to.

Trời cũng không đổ mưa mãi, hơn nữa cách đến bình minh không xa, khi hết mưa trời cũng hừng sáng.

Tuy là phía dưới cái bàn có thể đục mưa, nhưng trong bốn người thì ngoại trừ Tiểu Đậu Nha, quần áo ba người còn lại đều ướt hơn phân nửa, mặc trên người lạnh như băng, tối hôm qua dưới tình huống thế này bọn họ cũng không muốn đến nhà người khác đục mưa, vẫn luôn chờ đến khi mưa tạnh mới từ dưới bàn chui ra.

Hắc xì! Hắc xì....

Thân thể An thị và Cố Thanh không tốt dưới tình huống này càng không tốt hơn, vẫn luôn hắc xì, thế nhưng Tiểu Đậu Nha được bảo hộ rất kỹ, trừ bỏ có chút ngủ không đủ, thì không có vấn đề gì khác.

Cố Phán Nhi thật sự rất chăm sóc, rất có ý tốt nấu một nồi canh gừng, nhưng mà hương vị thật sự không dám khen tặng. Đừng nói An thị và Cố Thanh, ngay cả Cố Phán Nhi còn có cảm giác uống không nổi, thế nhưng vẫn cố gắng chịu đựng ngẩng cổ lên uống xuống, ai bảo hai gia hỏa kia đều bị bệnh?

Cảm lạnh, Cố Thanh bởi vì sinh bệnh nên tính tình không thể nào tốt được, lại bị Cố Phán Nhi nhìn bộ dạng bệnh tật của hắn, không nhìn được khinh bỉ: “Cho người keo kiệt, keo kiệt như thế này thật thích phải không? Luyến tiếc tiêu tiền sửa nhà lại có thể làm sao? Tiết kiệm nữa còn không được dùng để chữa bệnh? Tắm tã ~!”

Sắc mặt Cố Thanh thật thối, căn bản không muốn nói chuyện với Cố Phán Nhi, trong lòng khó chịu từng đợt.

Không ngừng đau lòng về bạc, còn đau lòng An thị sinh bệnh giống mình, nói không hối hận là không thể nào. Nhưng trước khi Cố Phán Nhi nhắc tới việc sửa nhà, hắn căn bản là nghĩ không muốn sửa nhà, dù sao khi đó trong nhà dừng nói là ba mươi văn tiền, ngay cả ba văn tiền cũng kiếm không ra, lu gạo cũng đã sớm thấy đáy.

Người sắp chết đói, làm sao còn có tâm tư nhớ đến chuyện phòng ờ, vì cái gì bà nương điên này không thể thông cảm cho hắn một chút? Dù sao cũng là tướng công của nàng không phải sao? Còn muốn chung sống cùng nhau hay không đây? Cố Thanh lại hắt xì thêm mấy cái, xoay người sang chỗ khác dùng cái ớt dối mặt với Cố Phán Nhi, một bộ không muốn để ý đến Cố Phán Nhi.

Cố Phán Nhi bỏ qua việc mất mặt, thấy mặt trời lên liền muốn ra sau núi hái dược, hai người này đều bị cảm lạnh, tuy rằng đã uống chút canh gừng, nhưng vẫn là uống thêm được thì sẽ tốt hơn. Không phải không nghĩ đến tìm đại phu kê dược cho bọn họ, nhưng nghĩ đến lúc đó tiểu tướng công sẽ có các loại đau lòng, liền bỏ qua ý tưởng này.

“Ta đi hái dược cho các người một lát, người cùng nương của người sắp xếp lại đồ đạc, sau đó nghỉ ngơi một chút.”

Cố Thanh nghi hoặc quay đầu nói: “Hái dược gì?”

“Ngoại trừ được trị phong hàn còn có thể là gì?”

“Người hiểu dược liệu à?”

“Tất nhiên rồi!”

“Một người đàn ông mười sáu năm, ngay cả từ một đến mười cũng đếm không xong cư nhiên lại nói chính mình hiểu dược? Nói đùa cái gì vậy? Đừng nói với ta là trong năm ngày không ngốc học y, tiểu hài tử cũng sẽ không tin tưởng, trừ phi người là thần!”

“Vẫn đừng nói, ta xác thực rất muốn lừa gạt tiểu thí hài nhà người, nhưng mà có một chuyện người đoán đúng rồi, ta mẹ nó thật là thần!”

“Cố Đại Nha, người dứt khoát nói người ngu không tốt hơn sao!”

“Không, ta muốn nói là hiện tại ta phải đi hái thuốc, ngốc hay không ngốc về sau lại nói tiếp, tạm biệt!”

“....Người cái bà nương điên này trở về cho ta, mới vừa mưa xong đường núi không dễ đi!” Đáng tiếc Cố Thanh rống chậm một chút, chờ hắn rống xong đã không còn thấy bóng dáng của Cố Phán Nhi, trong lúc nhất thời không biết là nên mừng hay nên buồn. Ngoài miệng thì trách cứ Cố Phán Nhi ăn nói bậy bạ, một chút thương thức cũng không hiểu, nhưng trong tâm vô cớ lại cảm thấy có điểm hợp ý mình, nhìn phương hướng Cố Phán Nhi đi xa, trong mắt lo lắng chợt lóe lên.

Mới vừa bị phong hàn, người còn chưa có yếu ớt như vậy, tuy rằng dọn dẹp phòng ở có chỗ phải cố hết sức, nhưng mẫu tử hợp lực, vẫn là đem một cái nhà dọn dẹp xong, sau đó hai người liền ngã xuống.

Sau khi mẫu tử hai người ngã xuống, Tiểu Đậu Nha phải gánh trách nhiệm chăm sóc hai người, tay nhỏ chân nhỏ, hơn nữa bệnh nặng mới khỏi, có vẻ thập phần phải cố hết sức, sợ hãi trong lòng từng chút, từng chút một lớn hơn.

Mới vừa đổ mưa đường núi đích thực không dễ đi, Cố Phán Nhi cẩn thận để không bị trượt chân, lại không tránh được rễ cây đột ngột xuất hiện, bị vướng ngã sấp mặt, một thân do vậy mà dính đầy bùn đất, cả người chật vật không thôi.

“Thông khí, tang diệp, bạc hà....” Đếm kỹ dược liệu mình hái được, sau khi xác định không có nhầm lẫn Cố Phán Nhi liền đi vào trong nhà. Sống hai đời nếu nói đến dùng ý thuật của mình để cứu người, ba người trong nhà kia đúng thật là lần đầu tiên, về phần cách vách, nàng không chút nào để trong lòng.

Chẳng lẽ bởi vì đời trước nàng nhiều lần thấy chết không cứu, cho nên đời này ném mấy người bệnh miếu cho nàng?

Cố Phán Nhi nghĩ tới nghĩ lui, ông trời gian xảo này nói không chừng thật sự có thể làm ra chuyện như vậy.

Cố Phán Nhi đang suy nghĩ sự tình, không ngờ vừa mới đến nhà, đã bị Tiểu Đậu Nha đầy nước mắt làm hoảng sợ.

“Đây rốt cục là chuyện gì? Sao lại gào khóc như vậy?”

Tiểu Đậu Nha khịt khịt nói: “Khi đại tỷ không ở đây, An di và tỷ phụ đều té xỉu, Bảo Nhi sợ hãi.”

Cố Phán Nhi thoạt đầu hơi kinh ngạc: “Nhanh như vậy liền té xỉu?” Sau đó lại bình tĩnh nói: “Tiểu Đậu Nha đừng sợ hãi, dù sao nhanh hay muộn thì bọn họ đều sẽ té xỉu, ai bảo bọn họ lớn lên giống người thân thể thật yếu ớt?”

Tiểu Đậu Nha chớp chớp mắt: “Bảo Nhi không có té xỉu nha!”

Cố Phán Nhi tà tà liếc nó một cái: “Hôm trước người té xỉu!”

Tiểu Đậu Nha: “.....”

Cố Phán Nhi đầu tiên là đi kiểm tra một chút tình huống mẫu tử bọn họ, thấy vấn đề của hai người đều không quá nghiêm trọng liền xoay người đi nấu được. Chờ rót cho hai người uống xong, Cố Phán Nhi ăn không ngồi rồi nhìn vào không trung, thật lâu không nhúc nhích, bầu trời xanh biếc như vậy thật đúng là hiếm thấy, cửa sổ lớn như vậy ở mái nhà lại càng hiếm thấy hơn.

Chờ sau khi tiểu tướng công tỉnh lại, nhất định phải kêu hán sửa nóc nhà, tốt nhất nên đổi thành mái ngói.

Về phần trùng tu nhà cửa vẫn là để sau đi, mùa xuân mưa nhiều không nên xây nhà.

Hơn nữa, cho dù là muốn xây nhà thì hiện tại cũng phải ở đây, rốt cục phòng ở không phải nói một tiếng thì có thể tốt được.

Hiện tại nếu muốn ở phòng như thế này thì phải đem nóc nhà chuẩn bị cho tốt.

Cố Phán Nhi nghĩ chuyện tốt đẹp, chỉ là âm thanh phá cửa ngoài đại môn thật không hài hòa, đem hết thảy tốt đẹp đánh vỡ.

Lại là cách vách, một ngày cũng không cho người khác nghỉ ngơi!

“An quả phụ người thật không biết xấu hổ ra đây cho ta!” Một giọng nữ trung khí mười phần vang lên ở ngoài đại môn, cùng với giọng nữ đó chính là ‘phanh phanh phanh’ tiếng phá cửa, giống như cuồng đạo theo tới.

Cố Phán Nhi không muốn để ý đến, nhưng nhìn đại môn tràn ngập nguy cơ, do dự một chút vẫn là bước ra mở cửa. Trần thị vừa thấy Cố Phán Nhi, ánh mắt liền trốn tránh, biểu tình như thể nhìn thấy quý gia muốn giấu cũng giấu không được, rõ ràng không muốn cùng Cố Phán Nhi chính diện xung đột: “Người, người tránh qua một bên, ta không phải tới tìm người, ta tìm An quả phụ.”

Cố Phán Nhi ôm ngực mà đứng, chắn cửa, không cho Trần thị đi vào: “Mẹ chồng ta bị phong hàn, còn đang hôn mê! Đại bá mẫu có chuyện gì trực tiếp nói với ta là được rồi.”

“Vậy, ta đây tìm Thanh ca nhi!”

“Thật ngại quá, tiểu tướng công nhà ta cũng hôn mê!”

“.....”

.....

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Dựng lều

Edit: An Đình Hy

Trần thị vẻ mặt không tin, tưởng dựa vào sức lực của chính mình chen đi vào. Nhưng nhìn Cố Phán Nhi kia cười như không cười, cảm giác như bị tát vào mặt, nhất thời không biết nên tiến hay nên lui mới là tốt.

Cố Phán Nhi trông mất chuyển động, âm thanh nói: “Đêm hôm qua, không biết quân độc ác nào đã đem nóc nhà của ta trộm đi mất, làm hại bà bà cùng tướng công nhà ta dầm mưa một đêm. Mưa kèm tuyết, rất lạnh, bà bà cùng tướng công nhà ta vốn dĩ thân thể đã không tốt lại dầm một đêm mưa, như mất đi nửa cái mạng. Đề cho ta biết là kẻ xấu xa nào làm, ta không thể không giết chết hắn”.

Cố Phán Nhi nói rồi bẻ ngón tay, bẻ đến tiếng ‘ rắc, rắc, rắc ’ vang lên.

Trần thị sợ tới mức lùi lại vài bước, trông mất xoay chuyển, quay người liền chạy: “ Chuyện này, bà bà cùng tướng công người bị bệnh hãy tính trước. Ta lần sau lại qua đây, người không có việc gì đừng tới tìm ta, có việc cũng đừng tới”.

Trần thị vốn định làm khó một phen, lần trước Cố Phán Nhi hại nàng ta mất bốn mươi lăm văn tiền, nàng ta vẫn luôn ghi hận. Tối hôm qua, nóc nhà kia đột nhiên bay tới dọa nàng ta thiếu chút nữa chết khiếp. Còn tưởng là nóc nhà tự nhiên muốn rớt xuống, thật vất vả chờ đến hừng đông nhìn một chút, lại phát hiện là nóc nhà của đám đoàn mệnh cách vách.

Dường như phát hiện này làm cho cả người Trần thị nổi máu, cũng không bàn bạc với nhà mình, tự mình chạy tới, ai ngờ đụng ngay Cố Phán Nhi ở cửa, nghe ý tứ kia rõ ràng không phải muốn tiền mà còn muốn thêm tiền, nghĩ vậy Trần thị thấy đầu đầu cũng là niềm vui.

Nhưng đánh thì đánh không lại. Huống hồ từ ngày Cố Phán Nhi này được gả đến nhà cách vách liền có chút tà môn. Hôm qua không biết thế nào chính nàng ta còn bị dùng thuật định thân, thiếu chút nữa dọa nàng ta sợ đến mức sắp tè.

Trần thị nghĩ thầm, Cố Phán Nhi này nhất định là trúng tà, hoặc là quý quần thân.

Trần thị không nghĩ tới lấy việc này của Cố Phán Nhi ra cạnh khoe, thỉnh đạo sĩ cũng tốn không ít tiền đâu. Dù sao cũng được gả đi, nếu là quý thượng thân cũng là tai họa cách vách, với nhà mình không có nửa điểm quan hệ, thường ngày trốn tránh đi là được.

Cố Phán Nhi không biết Trần thị suy nghĩ nhiều như vậy, mà chỉ đơn giản cho rằng Trần thị bị chính thủ đoạn của mình dọa đến sợ. Giờ phút này thấy Trần thị rời đi cũng không có nghĩ nhiều, một bước giữ cửa lại đi vào trong phòng.

Đã không có nóc nhà phòng ở trông thế nào là quái dị, những viên gạch bị xối mưa một đêm ướt đẫm và còn hơi mềm, nếu không phải góc tường có thêm hòn đá dày ba mươi cen-ti-mét nó có thể trở thành một bức tường nguy hiểm. Mà kể cả khi nó không nguy hiểm thì cũng không có cách nào để ở nữa. Sau tất cả, mái nhà đã không còn.

Hiện tại tìm người tới sửa nhất thời cũng không sửa được ngay, vẫn là nên dựng trước một cái lều để ở.

Cố Phán Nhi thật sự lo lắng cái nóc nhà này không được sửa chữa mà gió mưa lại đến, nói vậy không chỉ tướng công cùng bà bà ngay cả mình cũng có khả năng sẽ sinh bệnh, đến lúc đó có thể hay không những người khác sẽ rất vui??.

Nhưng thật không dễ để làm khó được nàng, nghĩ xong liền cầm rìu, khảm đao cùng dây thừng đi ra sau núi.

Cố Thanh bị tiếng ngáy làm cho tỉnh lại, xoa xoa cái đầu căng lên đến phát đau, trong miệng có hơi đắng hơn nữa còn có Trung được vị*, liền biết mình được uống thuốc sau khi hôn mê.

**Trung được vị: vị thuốc của Trung Quốc*

Mẫu thân ở bên kia, sờ sờ cái trán, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt bên ngoài cũng không có phát sốt, lòng dạ đang treo lên liền bỏ xuống.

“Bảo nhi, đại tỷ ngươi đâu?”

Tiểu Đậu Nha cũng vừa bị đánh thức, cả người có chút thiếu máu làm cho đầu óc trở nên mờ nhạt, nghe được Cố Thanh hỏi chuyện, liền nói: “Chắc là ở trong sân đó, lúc này đại tỷ có nói muốn đựng cái lều”.

Đựng lều? Cố Thanh không hiểu nhìn vào mái nhà trống trơn, cảm thấy bầu trời trong xanh và gió thật mát mẻ.

Tiểu Đậu Nha bỏ qua, duỗi tay nhỏ sờ sờ trán Cố Thanh, lại đặt trên chính trán mình thử thử, một bộ dáng nhỏ mà lạnh lợi: “Còn tốt, tỷ phu rất cuộc là không có phát sốt, Bảo nhi liền không cần lo lắng”.

Cố Thanh cứng họng, tuy rằng thân thể vẫn là có chút không thoải mái, nhưng mà so với thời điểm mới vừa tỉnh lại tựa hồ khá hơn nhiều. Cũng không biết bà nương điên kia cho hắn uống cái được gì, cảm giác so với lúc trước được đại phu kê thuốc còn muốn tốt hơn một chút. Hắn há hốc mồm, thật là đáng, đã lâu như vậy mà vị đắng vẫn chưa tan đi hết.

“Ta đi ra ngoài xem một chút. Ngươi nếu có mệt liền lại nghỉ ngơi một hồi”. Cố Thanh sờ sờ đầu Tiểu Đậu Nha, thấy Tiểu Đậu Nha gật đầu mới bước xuống, thân mình suy yếu mới vừa xuống đất còn có chút hoảng, dừng lại một hồi mới tốt hơn một chút.

Trong viện chất đầy thượng vàng hạ cám* chỉ là đồ vật, trong đó đầu gỗ cùng cây trúc chiếm đa số. Cố Phán Nhi đang bận rộn ở bên, một chân dẫm lên một cây đầu gỗ, hai tay kéo cửa mà cửa. Ở bên cạnh chính chính tề tề là một đồng dài ngắn giống nhau, phẩm chất cũng không sai biệt lắm, tựa hồ là cây gỗ sống lâu năm.

**Đủ các thứ, các loại, từ cái quý nhất cho đến cái tầm thường nhất.*

Còn chưa đến gần, đã nghe bụng Cố Phán Nhi truyền đến âm thanh ‘thăm thì’, Cố Thanh dừng lại một chút, xoay người đi đến hướng phòng bếp. Trong phòng bếp củi lửa đều bị nước mưa xối, không thể dùng lại để nhóm lửa, nhớ tới bên cạnh Cố Phán Nhi có một đồng đồ lật vật nhìn thật phần khó ráo cùng loại với củi lửa, Cố Thanh lại đi ra ngoài.

Cố Phán Nhi vừa mới cửa xong một cây đầu gỗ, đang muốn lau mồ hôi liền thấy Cố Thanh đi ra, tức khắc ánh mắt sáng lên:

“Ngươi tỉnh!” lại thấy Cố Thanh khom người đi ôm mớ củi khô che đĩnh lều mà thật vất vả mình mới tìm được, không khỏi nghi hoặc: “Ngươi đây là muốn làm gì?”

Cố Thanh trả lời: “Nhóm lửa nấu cơm, chẳng lẽ ngươi không đói bụng?”

Cố Phán Nhi sờ sờ bụng, đương nhiên là đói, chính là: “Đừng nói với ta ngươi muốn đem củi khô đó đi nhóm lửa?!?”

“Bằng không ngươi cho rằng?”

“Không được”

Cố Thanh dừng lại, nghi hoặc mà nhìn mớ củi khô trong lòng ngực lại nhìn thoáng qua ánh mắt nóng nảy của Cố Phán Nhi, thật sự không rõ Cố Phán Nhi gấp rút cái gì. Nhưng mà cái đồng này trông có vẻ tốt hơn củi khô một chút.

“Đây là dùng để phơi* đĩnh lều, lại bị ngươi đốt đi ta phải đi nơi nào mới tìm thấy” Cố Phán Nhi đem cửa ném đi, dứt khoát xuống tay cướp lại.

**Phơi: lợp, lót, rải...*

Cố Thanh nhìn trong lòng ngực trống tuếch, không khỏi có chút bức mình: “Ta đây đến nơi nào tìm củi đốt, củi lửa tối hôm qua đều bị ướt. Nay liền tính lên núi, nhưng cũng không tìm thấy củi đốt để dùng, chẳng lẽ lại đến nhà người khác mượn?”

Cố Phán Nhi thật ra nghĩ ý tưởng này không tồi, nhưng mà nhìn đôi mắt nhỏ của tiểu tướng công kia, phòng chừng không quá vui để đi mượn. Cố Phán Nhi nghĩ nghĩ, liền phân ra một mớ củi khô, lại nhặt một đoạn trúc dư vừa cửa ra đưa cho Cố Thanh, nói: “Ngươi dùng cái này nhóm lửa, tuy rằng cây trúc này bên ngoài có chút ẩm ướt, nhưng mà cây trúc bắc lửa rất tốt, dùng củi khô để dẫn cháy, hẳn là được”. Nói xong liền đem cây trúc cùng củi khô đi đến phòng bếp.

Cố Thanh liếc liếc mắt một cái không có phản bác, theo sau đi vào phòng bếp, cũng không nói chuyện với Cố Phán Nhi.

Cố Phán Nhi liếc mắt nhìn hắn, thầm nghĩ tiểu tướng công sẽ không vì vậy mà tức giận chứ??

“Còn chưa cắt đi ra ngoài, chẳng lẽ ngươi muốn làm cơm?” Cố Thanh lại bị cái liếc mắt này liếc cho sơn gai ốc, ánh mắt của bà nương điên này là gì, tiến về phía trước đuổi Cố Phán Nhi ra cửa.

Cố Phán Nhi đứng ngoài cửa, về mặt khoẻ hiểu sờ sờ bụng, trong miệng nói thầm: “Xả tính bệnh!”*

**Đồ con rắn bị bệnh*

Cố Thanh một tay cầm một que cời lửa, một tay cầm nắp nồi, giờ giờ tay lên tròng mắt nhìn Cố Phán Nhi. Cố Phán Nhi thoáng thấy nhàm chán, liền dứt khoát xoay người đi làm công việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đe dọa

Edit: heoxingxing

Cố Thanh có cái tật xấu, đó là thích đồ ăn, chỉ khi nhìn thấy trần đầy thức ăn mới an tâm, hơn nữa mỗi bữa thiếu một chút sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn. Cho nên lúc Cố Thanh mở lu gạo ra liền do dự, muốn cho no cái bụng của bà nương điên kia, ít nhất phải một bát gạo, mà một bát gạo thì phải nửa cân, gạo này mức lên hẳn thấy đau đớn.

Hay là nửa bát? Cố Thanh có thể tưởng tượng bộ dạng của bà nương điên kia làm một mà ăn không đủ no sẽ nổi khùng sẽ thế nào, do dự một hồi lâu cuối cùng hẳn cũng thờ dài một hơi, hạ quyết tâm mức đầy hai bát gạo. Nhìn thấy ít đi một phần gạo, trong lòng hẳn hoảng thực sự, nhanh chóng đẩy lu gạo lại, sợ bản thân mình không nhìn được đem gạo đổ lại vào lu.

Bà nương mình ăn dữ quá! Cố Thanh suy nghĩ hai ngày này lên trần chép sách để kiếm sống, không thì thật sự không nuôi nổi người vợ này. Còn việc để bà nương đi săn thú, việc này Cố Thanh nghĩ cũng không nghĩ tới, núi Táng Thần là nơi nào? Bà nương lại ngốc như vậy, có thể vận khí tốt một lần không có nghĩa là có lần thứ hai.

Bà nương này điên thì có điên một chút, nhưng mẫu thân nói nàng ta lớn lên có phúc khí phải không? Cũng không thể chết trên núi Táng Thần.

Ở trong mắt Cố Thanh, Cố Phán Nhi là người ngốc có phúc khí của người ngốc, lần đầu tiên săn được con mồi là nhặt được, lần thứ hai lộn rừng khiêng về cũng chỉ là gặp may mắn. Tuy trong miệng Cố Thanh không nói, nhưng trong lòng hẳn hiểu rõ, có thể đánh được con lộn rừng đó là nguy hiểm biết bao nhiêu, hôm đó bà nương điên trở về sắc mặt đều trắng bạch.

Lộn rừng cũng không thể so với sinh mệnh, Cố Thanh cảm thấy bản thân mình cho dù không để ý đến bà nương điên này, cũng không thể để vợ điên này đến sau núi phát điên, chỉ có thể thành thật đợi ở nhà, hoặc bắt quá có thể giúp làm chút việc nhà.

Sau khi cho gạo vào nồi, Cố Thanh lại cẩn rằng mức ba bát to heo xuống nước, vô cùng đau đớn mà nghĩ nhiều như vậy cho dù là heo cũng không ăn hết, chắc hẳn là có thể no bụng bà nương điên kia rồi nhỉ? Đáng tiếc là không có rau dại, nếu không có thể giảm bớt một bát heo xuống nước rồi.

Cố Đại Hà được Cố Phán Nhi xử lý sơ qua thì đã đẩy lùi được con sốt cao, thể nhưng chân kia vẫn còn sưng rất to, bởi vì hai lần gãy xương, đại phu cũng không có cách nào nối xương lại, Cố Đại Hà hiện giờ nằm trên cang động dậy một chút cũng không động được, bởi vì mỗi lần đều đau muốn chết.

Vốn tưởng rằng Trương Thị chỉ là nghĩ không thông hiện tại thật sự mới căng thẳng, bởi vì Trương Thị vẫn luôn giữ nguyên bộ dạng không nhúc nhích, ba ngày không ăn không ngủ, vốn dĩ đã gây hiện giờ gây đến dọa người, hơn nữa sắc mặt trắng bạch mang theo màu xanh tím, nếu không còn nghe thấy hơi thở, thì thật sự là không khác gì người chết.

Tam Nha cũng thử qua cho Trương Thị uống nước, nhưng hai hàm răng của Trương Thị luôn cắn chặt, một giọt cũng không vào.

Mọi người cũng mới biết, Trương Thị không những nghĩ không thông, còn một lòng muốn chết.

Cố Đại Hà gần lại chỗ Trương Thị nằm, không ngưng lay Trương Thị, nhưng mặc kệ hẳn gọi thế nào, Trương Thị vẫn không để ý hẳn. Cố Đại Hà vừa căng thẳng vừa sợ, nhưng Trương Thị đều không nhìn hẳn một cái, không khỏi trong lòng một trận buồn khổ, đau khổ đến thẳng da đầu, nước mắt nước mũi đều muốn chảy ra.

Nhà An Thị sở dĩ có thể yên tĩnh như vậy, nguyên nhân cũng vì Trương Thị, trên dưới toàn phủ đều biết chuyện Trương Thị một lòng muốn chết, trừ Chu Thị vẫn còn chỉ cây dâu mắng cây hòe, những phòng khác đều im bật, gặp phải người của tam phòng đều muốn tránh mặt.

Ngay cả Trần Thị cũng không làm gì nữa, gọi ba người con trai giúp đỡ, lấy nóc nhà vỡ phơi khô để trên phòng mình kia kéo xuống ném ra ngoài cửa, hơn nữa còn thông báo cho Cố Phán Nhi, một bộ dạng có lòng tốt.

Đối với “lòng tốt” của Trần thị Cố Phán Nhi nếu nói không kinh ngạc thì đó là giả, nhưng mà nàng đối với nóc nhà kia không mấy hứng thú, bận cả một ngày, cuối cùng khi mặt trời sắp xuống núi cũng dựng xong lều.

Lều không lớn lắm, chia thành hai gian, bên trong mỗi gian đều dùng cành trúc làm giá đỡ thành giường, chiếm đi mất một nửa không gian, những cũng được xem là kiên cố độc đáo, chính là không gian hơi nhỏ, không tiện sử dụng. Suy cho cùng chỉ là ở tạm, Cố Phán Nhi không nghĩ cần dựng quá tốt.

Lại nói nàng cũng lo lắng lều này dựng tốt quá, tiểu tướng công không đồng ý bỏ tiền xây nhà.

Cố Phán Nhi đối với nóc nhà cũ kia không có hứng thú, nhưng người nhà Cố Thanh đối với mái nhà cũ kia rất có “cảm tình” à, cho nên nghe nói mái nhà làm xong, lập tức sách đều không xem nữa, túm lấy Cố Phán Nhi đòi ra ngoài.

“Bà nương điên nhà ngươi nhanh lên chút, nếu không nóc nhà của chúng ta bị người khác lấy mất, ta không tha cho ngươi đâu!”

Cố Phán Nhi không tình nguyện, nàng bận cả ngày trời mệt sắp chết rồi, đâu còn tâm trí đi quan cái nóc nhà nát kia: “Ngươi còn muốn cái nóc nhà nát đó làm gì? Chẳng lẽ còn có thể mang về dùng lại được?”

Cố Thanh một bên túm lấy Cố Phán Nhi một bên nói: “Ngươi chính là đồ ngốc, nóc nhà kia dù đã vỡ nhưng cũng có thể chắn chút mưa không phải sao? Tường đất này nếu không có đồ chắn mưa, thì chỉ mấy trận mưa là sụp đổ thôi.

Lại nói, nóc nhà này nếu không chắn nổi mưa, tốt xấu gì lấy về cũng có thể làm củi lửa, tiết kiệm lại đỡ phải đi nhặt đúng không?”

Cố Phán Nhi cảm thấy cũng có lý.

Lại nghĩ tới chuyện cái tường đất sụp đổ, Cố Phán Nhi vẫn là quay đầu nhìn tường đất trần trụi kia, trong mắt lóe lên tia sáng quý dị, cũ không đi mới không tới....Nếu tường này sụp đổ, tiểu tướng công có phải sẽ xây nhà mới không? Tường đất này thực sự rất yếu, ngày thường nàng động tay động chân đều sợ đem tường làm thủng một lỗ.

Hay là đẩy bức tường này đi, xây thành gạch xanh, hoặc là trực tiếp đánh đá, nghĩ cũng không tới.

“Vây kéo về làm củi đốt đi!” Cố Phán Nhi nói xong về mặt không hài lòng, lại nói thêm một câu: “Những người kia, nóc nhà giao ra còn có thể dùng được mới lạ, có thể làm củi đốt là tốt lắm rồi.”

Cố Thanh nghĩ, đúng là như vậy, nhưng là: “Người kia chính là nhà mẹ đẻ ngươi.”

Cố Phán Nhi nghe vậy, ánh mắt âm u liếc hẳn một cái, tiểu tử này nói hay không nói toàn nói cái dở.

Đi đến trước cửa nhà mẹ đẻ nhìn, quả nhiên theo như lời Cố Phán Nhi nói, nóc nhà kia đã không còn xung là nóc nhà nữa, giống như một đồng củ nát chồng chất ở đó, nóc nhà kia lại nát cũng không biến thành cái bộ dạng này.

Cố Thanh một trận cảm thán: “Người đối với người nhà người vẫn là hiểu nhất”

Cố Phán Nhi nghe vậy lại liếc hẳn một cái: “Không phải thiếu củi đốt? Còn không mau chuyển về đi? Mặc dù nát một chút, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể đốt được.

Chính xác là như vậy, Cố Thanh cảm thấy vợ điên nói có đạo lý, vung khỏi tay Cố Phán Nhi đi ôm “củi lửa”

Cố Phán Nhi cũng không nhìn quanh, tiến lên ôm một đồng to, trong miệng tám tác khen: “Người nhìn xem, ánh sáng mặt trời trên nóc nhà thật là dồi dào, chỉ phơi một ngày đã khô thành như vậy, cũng không cần phải phơi lại nữa.”

Cố Thanh lão đạo, quay đầu lại liếc Cố Phán Nhi một cái, chỉ là nhìn Cố Phán Nhi ôm, lại nhìn mình ôm, tức khắc cứng đờ, khoe miếng hung hăng run rẩy vài cái.

Cư nhiên so với mình ôm vẫn là nhiều hơn gấp ba lần, còn là nữ sao? Ngã!

Cố Phán Nhi chú ý đến biểu cảm của Cố Thanh, ôm “củi nát” thập phần thông thả hướng nhà bước đi, nếu không phải “củi nát” này chiếm chỗ, nàng một phát có thể ôm hết về nhà, nào cần đến tiểu tướng công động thủ.

“Củi nát” cũng không nhiều, mỗi người ôm hai lượt là toàn bộ được chuyển về nhà rồi.

Hai người đều không chú ý đến lúc cả hai dọn lần cuối cùng, Tam Nha giống như âm hồn theo sau hai người trở về, từng bước đi trên đường nhẹ tới mức không giống như đang bước, nửa âm thanh cũng không phát ra. Thẳng tới hai người lấy “củi nát” bỏ xuống, mới phát hiện đằng sau có người, không khỏi có chút giật mình.

Cố Phán Nhi nhú nhú mày, nàng không thích loại cảm giác “bị theo dõi” này, thậm chí còn chán ghét, nếu không phải là em gái ruột của mình, nàng nhất định sẽ khiến đối phương chết rất khó coi.

Tam Nha vẫn luôn cúi đầu, một chân không ngừng gõ xuống nền đất, gây rách làm lộ ngón chân to của nàng ta ra ngoài, mùa đông lạnh có chút phát tím, cũng không biết nàng ta là đang tự nghiền nền đất thành một lỗ nhỏ, hay là đang tự nhìn ngón chân của mình, ngón tay đan vào nhau chứng tỏ nàng ta đang rất căng thẳng.

Bất luận Cố Phán Nhi là nguyên chủ hay là hiện tại, đối với hiểu biết của Tam Nha vẫn luôn rất ít, từ trong trí nhớ có thể nhìn thấy, hai người tiếp xúc khi chung sống, gần giống như hai người xa lạ. Có là nguyên chủ cũng không sẵn lòng để ý đến người em gái này, mà người em gái này khi ở chung cũng không tốt lắm, đối với nguyên chủ vẫn luôn rất lạnh lùng.

Cố Phán Nhi không biết Tam Nha đến có ý đồ gì, có điều đối phương là em gái ruột không phải giả, đối phương không nói, kẻ làm chị này tự nhiên sẽ mở miệng đi hỏi, cũng đỡ cho đối phương đem hồ nghi quá độ.

“Người ăn cơm chưa, tìm ta có việc gì không?”

Một ngày hôm nay rồi mà Trương Thị vẫn chưa tỉnh, mặc dù một ngày hai bữa, nhưng Tam Nha cũng coi như miễn cưỡng ăn no bụng, cũng không tính là nói dối, nhỏ giọng đáp: “Ăn qua rồi”

Cố Phán Nhi thấy bộ dạng nàng muốn nói lại thôi, thật có chút không kiên nhẫn: “Người tìm ta có việc gì?”

Tam Nha do dự một chút, nói: “Đại tì, nương đã ba ngày không ăn không uống rồi, cứ tiếp tục như vậy, muội sợ.....” sợ cái gì Tam Nha không có nói ra, nhưng ý tứ cũng hiểu rất rõ rồi.

Liên quan gì tới ta! Cố Phán Nhi thiếu chút buột miệng thốt ra, nhưng đến miệng lại đi một vòng nuốt trở lại, không biết vì sao có điểm chột dạ liếc nhìn Tiểu Đậu Nha đang lay động trong lều.

Còn tốt là chưa nói ra khỏi miệng, nếu không Tiểu Đậu Nha sẽ khóc lóc với nàng.

Cố Phán Nhi nghĩ nghĩ, về mặt đau buồn nhìn Tam Nha nói: “Người về nhà nói với nương, nếu nương chết rồi, ta sẽ bóp Cố Lại Bảo chết luôn rồi chôn cùng nương, để cho nương trên đường xuống suối vàng có người bầu bạn. Tam muội, ta nghĩ muội hiểu được, một người điên ngược chuyện gì cũng có thể làm ra được.”

Tam Nha nghe được cả người run lên, rùng mình một cái, nhìn về phía Cố Phán Nhi trong mắt thoáng sợ hãi.

Cùng lúc đó, trong lều cũng truyền ra một tiếng “phốc đồng”, An Thị đang làm quần áo bị kim đâm rách tay. Vì nhất định không bình tĩnh hơn Cố Thanh, chỉ là cương lên một chút rồi lại lập tức bình tĩnh trở lại, chỉ là khéo miệng run rẩy thế nào cũng không dừng lại được.

Phảng phất tất cả âm mưu quỷ kế trước mặt kẻ điên đều vô dụng, Tam Nha đối mặt với Cố Phán Nhi trong lòng cảm thấy vô lực và sợ hãi vô cùng, trong lòng đối với những tranh chấp kia cũng tan đi. Có chút hoảng sợ nhìn về phía Cố Phán Nhi, lão đạo chạy về nhà.

Đối với lời của Cố Phán Nhi, Tam Nha không hiểu sao nhưng lại tin đến tám phần, chính vì vậy nên mới sợ hãi.

Một người có thể bóp chết đệ đệ ruột của mình, thì ngoan độc và hùng tàn đến cỡ nào?

Tam Nha không dám nghĩ, bởi vì chỉ cần nghĩ tới biểu tình của Cố Phán Nhi, liền có cảm giác toàn thân đi xuống địa ngục.

Cố Phán Nhi âm trầm nhìn Tam Nha rồi đi, đột nhiên thay đổi biểu cảm, âm trầm nói một câu: “Nha đầu này nhìn rất tốt, chỉ là chưa trải qua bị dọa thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Tâm mạch tai họa ngầm

Edit: Heoxingxing

Buổi tối hôm nay được xem như chuyển về “nhà mới”, An Thị bệnh vẫn chưa tốt lắm chảy máu mũi nhưng mặt vẫn tươi cười hơn hờ, ở “phòng mới” sờ cái này sờ cái kia, đôi mắt kia cười thành trăng lưỡi liềm

Cổ Phán Nhi mới đột nhiên cảm thấy kinh ngạc, An Thị của 29 năm nay cư nhiên là một đại mỹ nhân.

Cuộc sống kham khổ An Thị một thân vài thô áo tang, tóc tai cũng thường chuyên lộn xộn, che hơn nửa khuôn mặt, Cổ Phán Nhi cơ hồ không chú ý lắm đến bộ dạng của An Thị, chỉ biết rằng An Thị rất thích khóc, hơn nữa động không động liền khóc, bộ dạng một mặt khóc lóc này lại càng rực rỡ, mới luôn không chú ý tới.

Cổ Phán Nhi lại lập tức nhìn về phía Cổ Thanh, nương này xinh đẹp sinh ra đứa con trai hần là rất tuần tú đi?

Ai ngờ vừa nhìn, khóe miệng hung hăng run rẩy một phen.

Đôi mắt rất to, mũi cũng rất thanh tú, miệng cũng rất có hình, nhưng người lại hơi gầy một chút, làn da khô vàng một chút, hợp lại một chỗ giống như bộ xương khô, thật sự cảm thấy nhìn không có chỗ nào đẹp.

Kết quả Cổ Phán Nhi quyết định, ngày sau không ngừng cho bản thân ăn nhiều thịt, còn muốn cho tiểu tướng công ăn nhiều thịt, dù sao sau nủi thịt nhiều không phải mất tiền mua.

“Nên ngủ thôi, tiểu gầy khô, đều nhìn xuống dưới mắt đều mù rồi!” Cổ Phán Nhi một tay véo lên mặt Cổ Thanh, trong lòng nói thầm: trẻ con mỡ đâu, mỡ trẻ con của người đâu?

Cổ Thanh bỏ sách xuống, duỗi tay chụp lấy tay Cổ Phán Nhi: “Người buông ta ra!”

Cổ Phán Nhi rút tay về, trong lòng thầm than, đúng là quá gầy, đến nói chuyện cũng không chuẩn rồi.

Mặt Cổ Thanh bị véo đau, mắt đầy phẫn nộ: “Bà nương điên nhà người lại phát điên cái gì, hôm nay ăn không được no sao? Từ ngày mai mỗi ngày bắt đầu cho người húp cháo loãng, xem người còn cứng như sắt không.”

Cổ Phán Nhi nghiêng mắt: “Ngoại trừ việc cắt giảm lương thực của ta người còn biết làm gì nữa không?”

“Người...” Cổ Thanh mắt sáng như trân châu, đắc ý cười: “Ta cũng không cần biết làm gì, liền giảm lương thực của người là được, ai bảo người ăn như heo, thế nào cho ăn cũng ăn không no.”

Cổ Phán Nhi không để ý đến hần “nói bậy nói bạ”, dù sao hần không cho ăn, mẹ chồng hay khóc trong nhà cũng sẽ cho ăn.

Cầm sách hần đặt trên giường lên xem, phát hiện ra là << Tam Tự Kinh>> tức khắc có chút hỗn loạn: “Ta nói người năm nay đã 30 tuổi chứ còn phải là ba tuổi đi? Sao vẫn còn đọc <> của đứa bé ba tuổi? Người chắc chắn đầu người không có vấn đề gì chứ?”

Cổ Thanh vừa nghe càng tức giận, một phen đoạt lại sách của mình: “Người quản ta xem cái gì!”

Cổ Phán Nhi nhìn chằm chằm Cổ Thanh không nói gì, Cổ Thanh trừng mắt liếc Cổ Phán Nhi, vuốt sách một lượt rồi cẩn thận đặt lại vào trong rương đựng sách. Cổ Phán Nhi lơ đãng liếc một cái, phát hiện bên trong chỉ có hai quyển sách, nhìn trên tay Cổ Thanh cũng chỉ có ba quyển, một quyển là << Thiên văn tự>>, một quyển lần trước xem qua << Bách gia tính>>

Tuy rằng Cổ Thanh bộ dạng vẻ mặt tức giận, nhưng Cổ Phán Nhi nhìn thấy từ trên mặt hần sự mất mát.

Vì sao mất mát? Cổ Phán Nhi có chút không rõ, thế nhưng lại biết rất rõ một điều, Cổ Thanh đối với ba quyển sách này rất yêu quý, chỉ cần mình động vào sách này, hần liền giống như con mèo xù lông.

“Nhìn cái gì mà nhìn, sau này không cho người chạm vào sách của ta!” Cổ Thanh bị Cổ Phán Nhi nhìn đến khó chịu, đồng thời cũng lo lắng sách của mình bị bà nương điên làm hỏng. Tuy rằng hần không biết Cổ Phán Nhi vì sao biết chữ, lại còn hiểu biết về thảo dược, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều, dù sao bà nương điên này có nhiều chỗ không bình thường rồi.

Cổ Phán Nhi vẻ mặt khinh thường: “Kia, còn không phải là <, <, <, sao, ta đều có thể đọc lâu lâu lưu loát rồi, cũng chỉ có đồ ngốc như người 30 tuổi rồi vẫn còn xem. Người nên học <> rồi, đồ ngốc!”

Cổ Thanh nghe vậy trong mắt rõ ràng hiện lên sự mất mát, bà nương điên này tưởng rằng hần không muốn học chấy? Thế nhưng một quyển <> phải cần năm lượng bạc, mà còn là loại chất lượng rất kém, trong nhà làm gì có tiền đi mua đồ quý giá như vậy. Tuy nhiên hiện giờ trong tay có tám lượng bạc, cũng không thể mang đi mua sách, không thì sau này làm gì để nuôi sống bà nương điên ăn cũng không ăn no này.

Cổ Phán Nhi nhìn ra trong mắt Cổ Thanh có mất mát và không nỡ, cái này cuối cùng cũng hiểu ra một chút, chính là tiểu tử này có điểm keo kiệt, muốn đọc sách lại không nỡ bỏ tiền ra mua.

Càng cảm thấy sự thật, tên tiểu tử này keo kiệt đến chết!

“Ta nói người vốn dĩ nhiều nỗi khổ hiện lên mặt, khuôn mặt này suy sụp một cái lại càng giống!” Cổ Phán Nhi không coi thường ý của đối phương, đối phương soi mói nàng cũng không quá để ý, ngược lại cảm thấy có chút đáng yêu.

Nhưng là trong từ điển nhân sinh của nàng không có gì đáng soi mói, tiền là tự kiếm để tiêu, tiêu hết rồi lại kiếm.

Mọi cũng không mọi ra được điểm gì phải không?

“Người mới khổ!” Cổ Thanh nghe vậy xù lông, dơ móng vuốt cào qua. “Người cái mặt cà tím vừa gầy vừa đen!”

Này lại vừa giống khổ qua lại vừa giống cà tím, nàng đều thành một bàn đồ ăn rồi.

“Ngủ đi, đồ khổ qua còi!”

“Đồ cà tím đen!”

Một đêm ngủ ngon

Sáng sớm khi trời còn chưa sáng Cổ Phán Nhi đã bò dậy, ở trong sân luyện quyền. Đến nơi này cũng mấy ngày rồi, cũng dần dần quen với thân thể này rồi, Cổ Phán Nhi cũng không tính toán lãng phí thời gian, trừ việc mỗi ngày lợi dụng thời gian ngủ để thả lỏng thân thể hấp thụ một chút linh khí trời đất, buổi sáng thức dậy vẫn phải luyện quyền.

Bởi vì thân thể này nguyên nhân trước đến giờ chưa luyện tập bao giờ, nàng cần phải bắt đầu từ con số 0, sau này không những phải chú trọng ẩm thực, còn muốn thường xuyên lên núi hái thảo dược. Cũng may trên núi Tàng Thần này thảo dược rất nhiều, ngày đó đại khái lên núi là để xem xét, giai đoạn hiện giờ cần gì đều có.

Cố Thanh sáng sớm đã bị “soàn soạt” tiếng quyền đánh thức, đẩy cửa ra vừa thấy, bà nương điền kia cư nhiên đang luyện quyền!

“Quyền điền học được ở đâu thế?”

Cố Phán Nhi đánh một quyền thiếu chút nữa đau sốc hông không thở nổi, thu quyền lại trừng mắt nhìn Cố Thanh: “Ta còn biết tủy quyền cơ! Không biết lúc đang luyện quyền không được làm phiền, không thì rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma sao? Thực ra cũng không đến mức tẩu hỏa nhập ma, có điều vừa rồi đau sốc hông không thở nổi là thật, nhưng mà cũng chỉ có thể trách bản thân không chịu được mà thôi.”

Cố Thanh tự biết đuối lý, nói thầm trong miệng: “Ta xem ngươi không luyện quyền cũng đã tẩu hỏa nhập ma rồi”

Cố Phán Nhi tai thính, vừa vận nghe thấy, sắc mặt có chút tồi tệ, nhưng trông mặt xoay chuyển, đem Cố Thanh nhìn từ trên xuống dưới một lượt, sau đó chủ đích đánh tới.

Cố Thanh không biết tại sao lòng bàn chân phát lạnh, trùng hợp chân vừa bước ra lại lập tức rút trở về.

Cố Phán Nhi không khỏi cười hắc hắc, hôm nay tạm thời tha cho tiểu tử này, không thì tới ngày mai tiểu tử này sẽ vẫn khóc.

“Ta lên núi một chuyến, ngươi cùng nương ở nhà nấu cơm đi! Nhớ thêm nhiều gạo một chút.” Cố Phán Nhi nói xong cũng không đợi Cố Thanh đồng ý, đeo sọt lên lưng hướng trong núi đi.

“Ta cũng đi!” Cố Thanh không biết lấy một cái xềng nhỏ từ đâu đuổi theo.

Cố Phán Nhi nhìn cái xềng trên tay hắn, càng nhìn càng cảm thấy thuận mắt, sau đó đoạt lấy: “Này là quy thuận ta rồi!”

“Ngươi cái bà nương điền, đây là ta đào rau dại về dùng, ngươi cảm rồi ta lấy gì dùng?”

“Móng vuốt của ngươi không phải rất khỏe sao? Dùng chân đi!”

“.....Móng vuốt mới của ngươi, ta cào chết ngươi!”

Đừng nhìn Cố Phán Nhi trên lưng đeo sọt, trên eo còn một con dao và một cuộn dây thừng, nhanh như chớp chạy so với người khác đều nhanh hơn, tiểu tử Cố Thanh một thân này sao có thể đuổi kịp, chỉ có thể ở phía sau gào lên thôi.

“Ngươi cái bà nương điền chờ ta một chút!”

“Đợi ta, ta nói ngươi đợi ta một chút thì sẽ chết a!”

“Dừng lại, ngươi đứng lại cho ta....”

.....

Cuối cùng Cố Phán Nhi cũng chịu dừng lại, nhưng vẫn đi lên núi, lên trên núi đứng đợi. Cố Thanh một đường sử dụng tay chân, không dễ dàng gì đuổi đến nơi, thở gấp không nói lên lời, mặt hơi hơi chuyển sang tím.

Cố Phán Nhi xem đến sắc mặt trầm xuống, bắt lấy tay Cố Thanh dò xét.

Cố Thanh tức giận hất ra: “Ngươi cái bà nương điền này lại muốn làm gì?”

Cố Phán Nhi ánh mắt lạnh lùng: “Đừng nhúc nhích!”

Cố Thanh bị dọa sợ, tức khắc có chút cứng đờ, đến hơi thở một chút đều cẩn thận hơn.

Cố Phán Nhi bắt lấy tay Cố Thanh cảm một lúc lâu, cuối cùng mới phát hiện mạch đập có chỗ không đúng, lông mày lập tức nhíu chặt lại, nhìn vào trong mắt Cố Thanh nghiên cứu.

“Ngươi cái bà nương điền đó có ánh mắt gì vậy, nói cho ta biết, ta có điều gì đang sợ a!” Cố Thanh bị Cố Phán Nhi nhìn trong lòng đầy bất an, lần đầu tiên phát hiện Cố Phán Nhi có biểu hiện dọa người thế này, trong lòng tự nói với mình loại cảm giác không tên này, bà nương điền này tốt xấu gì cũng không hại đến thân, trong lòng không hiểu sao lại có nỗi bất an lan tràn.

“Nhìn ánh mắt của bệnh miêu!”

“.....”

Cố Thanh một lời ghen ở cổ họng, hần ghen đến trợn trắng mắt, tuy nhiên biểu tình của Cố Phán Nhi khôi phục thả lỏng lại không ít, nhưng lời này cũng không nói liền nuốt xuống.

Bà nương đáng chết này, không dọa người thì sẽ chết a!

“Ngươi đi đào rau dại đi, ta đi hái thảo dược, lát nữa xong thì gọi ta, có điều ngươi không đợi được thì có thể về trước.” Cố Phán Nhi bỏ dao xuống dưới, ném đến trước mặt Cố Thanh, nhưng cái xềng vẫn không đưa hắn. “Tự nhiên xung quanh này yên tĩnh, nhưng dấu hiệu cũng không an toàn lắm, con dao này đưa cho ngươi để phòng thân, khi nhổ rau dại tự cẩn thận một chút.”

Cố Thanh nhặt con dao lên, có chút không yên tâm, hỏi: “Vậy còn ngươi?”

Cố Phán Nhi giờ tay nắm thành quyền lên: “Giống người như ta loại này có thể đánh chết mười cái đầu bò. Có cái gì có thể làm khó ta?”

Cố Thanh:“...”

Người nào đó bày ra vẻ mặt thối, người nào đó yên lặng cầm dao xoay người đi, tuy rằng trong đầu miệng không đồng tình, trong lòng cũng không nguyện ý, nhưng sự thực là như vậy, có thể trong tay cầm dao nhưng cũng không phải là đối thủ của người ta.

“Nữ nhân đáng chết....không có việc gì sao lại có khí lực lớn như vậy làm gì? Hừ!”

Thấy Cổ Thanh yên lặng xoay người cầm dao đi hái rau dại, Cổ Phán Nhi cũng đeo sọt lên lưng đi hái một chút thảo dược, chỉ là càng đào càng thấy xa, ở một nơi Cổ Thanh không chú ý đến, lén lút đi vào trong rừng, trực tiếp đi vào bên trong.

Cổ Phán Nhi mục đích rất rõ ràng, chính là hái được thảo dược, không ngừng hái thuốc cho tên tiểu bệnh miều trong nhà, vẫn là hái để bản thân có thể dùng. Hiện tại có chút thay đổi, nhưng cũng chỉ là mục tiêu đưa ra so với trước kia xuất hiện nhiều hơn một chút, thời gian sử dụng so với trước đây cũng nhiều hơn một chút, cho nên tốc độ của Cổ Phán Nhi càng nhanh hơn.

Phòng chừng nguyên nhân xung quanh rất ít người đến, trong rừng con mồi rất nhiều, gà rừng cùng thỏ hoang đặc biệt nhiều, gặp được thời điểm đúng lúc Cổ Phán Nhi cũng sẽ thuận tay ném vài viên đá. Vì thế dần dần, thảo dược không ngừng đầy sọt, thú rừng bên hông cũng không ít, cả người bộ dạng nhìn thập phần quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bị nội thương

Edit: An Đinh Hy

Cổ Phán Nhi hái đủ số dược, nhìn lên bầu trời, không còn sớm nữa, bụng cũng đói đến hoảng, liền tính chuyện trở về, vừa xoay người đi tầm mắt lo lắng liếc đến một chỗ, nhìn không được hết lên một tiếng.

Một tảng đá hình con rùa đứng trên mặt đất, bốn chân chôn sâu bên dưới, đầu há mồm hướng lên trời, phía dưới con rùa mặt đất bị lõm vào tạo thành một cái huyệt động tự nhiên. Huyệt động này không sâu lắm, liếc mắt một cái có thể nhìn đến cuối hang, ở cuối huyệt động có một cụm những thứ dường như là nấm, nhưng cụm “nấm” này lại đang phát ra một ánh sáng màu trắng.

Nấm phát sáng sao? Cổ Phán Nhi nghĩ như vậy từ ánh nhìn đầu tiên, nhưng lại nhìn kỹ lập tức cảm giác có gì đó không đúng, trái tim nhảy dựng lên ‘bịch, bịch’. Không biết có phải do mình nghĩ đến cái đồ vật kia hay không.

Nhìn nhìn tứ phía, cũng không phát hiện có cái gì đó không đúng, Cổ Phán Nhi không nhịn được tiến lên nhìn lại một lần nữa.

Huyệt động cũng không lớn, Cổ Phán Nhi chỉ có thể đem cái sọt cùng con mồi bên trong bỏ xuống, cầm xèng nhỏ bò đi vào, khi chui vào hang lại ngửi được mùi vị độc đáo của hoa xà lan*, Cổ Phán Nhi không có nửa điểm dự, chỉ chừa lại ba cái bảo tử, còn lại đều đào lên toàn bộ, giữ chúng trong tay, cẩn thận rút lui tèo ra khỏi huyệt động, sợ mình không cẩn thận chạm tay vào xà lan làm nó bị rớt hư mất.

*Hoa xà lan: xà- rần; lan -hoa phong lan.

Chỉ là mới ra cửa động, lông tơ trên người Cổ Phán Nhi liền dựng lên một cái, theo phản xạ nhìn nhìn về phía sau.

Kêu lên!*

*嘶 (tê) nguyên văn nó là như này, nghĩa là kêu lên, hét lên hoặc để chỉ tiếng ngựa hí.

Mắt Cổ Phán Nhi hơi choáng váng, cũng không nhìn được kêu lên một tiếng, hận không thể thưởng cho chính mình một cái tát mới được. Chỉ lo vui sướng khi gặp thiên tài địa bảo*, nhưng lại quên rằng bất kì thiên tài địa bảo nào cũng có người trấn giữ.

*Thiên tài địa bảo: báu vật của trời đất.

Lý do tại sao hoa xà lan được gọi là xà lan vì nó không thể tách rời khỏi rần. Mỗi một cây hoa xà lan ra đời đều có sự tồn tại của một con rần.

Xà lan dựa vào rần để sinh trưởng, rần cần bảo phần rễ cùng cố bản thân, giữa hai bên là cộng sinh* để sống.

*Cộng sinh: hai sinh vật hoàn toàn phụ thuộc vào nhau để tồn tại.

Nhìn về phía sau là một con đại xà đen đến không thể đen hơn, trong tim Cổ Phán Nhi thật ra là đang khóc, tuy rằng không có cái đuôi thô khoa trương, nhưng lại có cánh tay thô to của một nam nhân trưởng thành, nhìn thập phần rắn chắc, không dễ đối phó nha!

Quan trọng nhất chính là trên người mình, trừ cây xèng nhỏ ra lại không có vũ khí khác.

Nếu biết rằng có chuyện này, Cổ Phán Nhi sẽ không đưa sài đao cho Cổ Thanh, nhưng mà nếu chọn lại lần nữa nàng vẫn sẽ chọn đào loại xà lan này lên, có thứ tốt mà không lấy sẽ bị sét đánh đó!

Đại xà cũng không có vội vã tấn công, đem con mồi là một con thỏ mà Cổ Phán Nhi vút ở một bên từ từ nuốt chửng nó.

Cổ Phán Nhi cũng không có vội vã xoay người, tiếp tục đứng ở cửa động, cây xà lan cầm trên tay không bị rơi ra ngoài. Rốt cuộc nàng không thể đảm bảo rằng con đại xà có còn bình tĩnh như vậy hay không khi biết xà lan bị nàng đào lên.

Đầu óc xoay chuyển nhanh nhanh, cân nhắc làm cách nào để phá vỡ cục diện bế tắc trước mặt.

Tóm lại không thể cùng con đại xà thương lượng: “Người xem, không phải còn để lại cho người ba cái nhóc con sao?”

Xà lan đã được đào lên, không còn cách nào để đặt nó trở về, điều đó có nghĩa là nàng và con rần đang ở trong hoàn cảnh không chết không dùng. Phía sau con đại xà đen đến không thể đen hơn kia vừa nhìn đã biết rất độc. Nếu trên tay nàng có vũ khí, tất nhiên không sợ nó, nhưng giờ chỉ có bàn tay trần, sẽ tương đối khó khăn, vừa phải tránh nọc độc của nó lại phải phòng bị nó dùng thân thể thô dài quấn lấy.

Nghe đến việc tiếp xúc thân thể với đại xà, Cổ Phán Nhi dù tài cao mặt lớn cũng không nhịn được run rẩy.

Đại xà tựa hồ không có đem Cổ Phán Nhi để vào mắt, ăn xong một con thỏ lại đem một con gà rừng nuốt vào, chờ đến thời điểm nó đem con mồi thứ ba cắn vào trong miệng, rốt cuộc Cổ Phán Nhi đem xà lan bỏ xuống, sau đó xoay người tiến lên.

Trong miệng nó đang ngậm con mồi, không thể cắn người, đoạt mạng nó!

May mắn một chút thì có một nồi thịt ngon, còn vận khí không tốt thì bị trọng thương hoặc tệ hơn là tử vong.

Cổ Phán Nhi cảm thấy mình là một người may mắn, sẽ không dễ dàng chết như vậy, nếu là bản thân mình bắt tử thì con đại xà này tận thể của nó tới rồi! (*Haha may chết tới nơi rồi con rắn ơi..!*)

Vội và hướng đến chỗ bày tác của con đại xà, đề lấy thân rắn, cầm cái xềng trong tay hung hăng mà đâm vào nó.

Răng rắc!!

Gãy mất rồi!

Cổ Phán Nhi đen mặt, cầm lấy cái xềng duy nhất quả là muốn mắng người mà, ai đó đến đây nói với nàng rằng cái xềng này yếu ớt tựa như lông đi hoặc là da của con xà kia quá cứng.

Dùng sức cắm xuống một xềng cũng chỉ để lại trên người nó một vết máu thôi.

Đại xà bị đau, miệng còn cắn đầu con mồi dương lên, hướng đến Cổ Phán Nhi, nhưng mà trong miệng còn cắn con mồi, nhất thời không thể mở ra. Tuy là như vậy cũng làm Cổ Phán Nhi hoảng sợ, một quyền đem đầu rắn đánh trở về.

Lại không ngờ một quyền này biến khéo thành vụng, đầu rắn bị đánh trở về cũng đồng thời làm con mồi trong miệng nó văng ra.

Cổ Phán Nhi toét miệng, khoe mắt co rút, cũng không biết là do nắm tay đau hay là đang buồn bực.

Đại xà phản ứng rất nhanh nhạy, cái đầu bị đánh bật ra đã quay trở lại, nhưng bảy tác dưới lại không có động, đối với đại xà mà nói chỗ bảy tác vẫn là nơi yếu ớt, cũng không bởi vì vừa rồi Cổ Phán Nhi thất thủ mà coi thường quên động, rốt cuộc vẫn là chỗ bảy tác bị người ta giữ lấy.

Cổ Phán Nhi sợ nhất là bị đại xà phun độc hoặc là bị cắn trúng, không trúng độc thì nói cái gì cũng tốt, còn trúng độc liền gặp nguy hiểm. Cho nên thời điểm đại xà há mồm đánh úp lại một lần nữa dùng quyền đánh đầu nó sang một bên. Đánh qua lại như thế vài lần, con đại xà bắt đầu không kiên nhẫn nữa, không màng chỗ bảy tác còn ở trên tay đối phương, vung cái đuôi đánh về phía Cổ Phán Nhi.

Cổ Phán Nhi vừa vận nhìn thấy phía sau lưng, toàn bộ người bay theo hướng đầu rắn. Con đại xà nhân cơ hội mở miệng, Cổ Phán Nhi dưới tình thế cấp bách lại một quyền đánh đi, hiềm hiềm né qua răng nọc của con đại xà, rớt xuống đất. Giờ phút này Cổ Phán Nhi thập phần may mắn, đại xà tuy có độc nhưng lại không biết phun độc, nếu không năng nơi nào còn mạng mà đứng đây.

Mất thấy tấn công chỗ bảy tác là không có khả năng, Cổ Phán Nhi đành phải đem mục tiêu đặt trên đầu con rắn.

Bị đánh trúng vài quyền, con đại xà đã có chút mơ hồ, so với lúc mới bắt đầu phản ứng đã không còn nhanh nhạy nữa, chung quanh cũng không có vật gì che đậy, ánh mắt Cổ Phán Nhi dừng lại trên một tảng đá ước chừng ba cân, khi con đại xà lao tới lần nữa lại một quyền đánh bật nó về sau, đem cục đá nhặt lên, một tay giữ cổ xà, một tay cầm lấy cục đá hung hăng mà đập xuống.

Đại xà bị đau, thân rắn không ngừng vận vẹo, vài lần đánh lên người, thiếu chút nữa mang Cổ Phán Nhi ném đi.

Cổ Phán Nhi nào dám buông tay, mặc dù tay cầm hòn đá đã tê rần, vẫn hung hăng một lần lại một lần nện trên đầu con rắn.

Cho đến khi đầu con đại xà vỡ nát mới dừng lại, hai tay không ngừng run rẩy, khoe miệng tràn máu tươi. Thoạt nhìn có vẻ đơn giản, kỳ thật vô cùng khó khăn, vài lần bị đuôi rắn đánh trúng sau lưng, nội tạng đều có chút lệch vị trí, bị không ít nội thương, bàn tay cầm hòn đá đã mơ hồ đã chảy máu.

Nghe ngời một hồi, ngẩng đầu nhìn mặt trời đã lên quá nửa, lo lắng tiểu tướng công không tìm thấy người sẽ tức giận, Cổ Phán Nhi trèo trở lại vào hang, cẩn thận đem mấy cây xà lan nhỏ đào được bỏ vào trong sọt. Tuy rằng trong lòng rất muốn nhưng vẫn nhẫn nhịn, còn dư lại ba cái tiểu xà lan kia, không có xuống tay, mang sọt trên lưng, đem con mồi quán bên người. Do dự một chút, vẫn là đem cái xềng gãy quăng vào trong sọt, sau đó đem đại xà cuộn lên, nửa khiêng nửa xách đi ra ngoài.

Con đại xà này nhìn không quá lớn, nhưng mà cũng dài hơn năm mét, lại nặng có hơn một trăm cân, có thể thấy được nó mạnh như thế nào, đợi lát nữa Cổ Thanh nhìn đến nhất định sẽ sợ quá lên.

Tại hơn một canh giờ trước Cổ Thanh đã sớm đi tìm người, nhưng tìm khắp bên ngoài cũng không có tìm được người, hỏi qua những người lên ngọn núi đó, cũng không có ai thấy qua Cổ Phán Nhi, liền suy đoán Cổ Phán Nhi nếu không phải đi về nhà chính là đã đi vào bên trong, theo Cổ Thanh thấy Cổ Phán Nhi rất có khả năng đã đi vào bên trong.

Bà nương đi kia luôn có cái gan lớn không nghe khuyên bảo, Cổ Thanh không tránh khỏi hối hận, sớm biết vậy chính mình đi theo thì tốt rồi, cùng lắm thì không đào rau dại, vẫn tốt hơn so với mất đi tức phụ mạnh mẽ kia.

Bà nương điên này chính là thiếu thu thập, bên trong đó là nơi người có thể đi vào sao?

Nhưng mà hiện tại quan trọng nhất chính là nhanh chóng tìm người trở về, mắt nhìn bên ngoài tìm khắp cũng không tìm thấy người, mới vừa lên núi người ta cũng nói không nhìn thấy Cổ Phán Nhi quay lại, Cổ Thanh xách theo bó rau dại cẩn thận một cái từ chỗ Cổ Phán Nhi biến mất đi vào bên trong.

Dọc theo đường đi Cổ Thanh rất cẩn thận, sợ sẽ gặp phải mãnh thú, thỉnh thoảng lại kêu lên một tiếng. Nắm chặt sải đao trong tay, những tiếng động ‘phịch’ bình thường trong rừng cũng đem hấn dọa đến chết khiếp. Lúc phát hiện được là gà rừng hoặc động vật khác lông da đang căng lên cũng không dám buông xuống, trong lòng thâm mắng Cổ Phán Nhi đáng chết!

Cổ Phán Nhi liền hắt xì mấy cái, cảm thấy có thể tiểu tướng công đang nhớ thương mình, bước chân nhanh hơn.

Mới đi không bao lâu, Cổ Phán Nhi liền nghe được giọng của tiểu tướng công, âm thanh rất nhỏ tựa như tiếng mèo kêu, nhưng Cổ Phán Nhi chính là tai thính mà nghe được, không khỏi lấp bắp kinh hãi.

Tiểu tử này là gan rất lớn, cư nhiên dám đi vào trong này!

Nhưng mà Cố Phán Nhi cũng lo lắng tiểu tướng công sẽ gặp mãnh thú, bước chân không khỏi nhanh hơn một chút, rất nhanh liền đuổi kịp, liếc mắt thấy tiểu tướng công một tay xách rau dại, một tay cầm sải đao, sắc mặt sợ hãi đến trắng bệch, vội vàng lên tiếng tiếp đón: “Này, ta ở đây!”

Cố Thanh quay người nhìn lại, sải đao trong tay ‘ ầm’ rớt xuống, cả người trực tiếp ngã ra đất, sắc mặt càng trở nên tái nhợt, môi run run: “Rắn, rắn”

Bước chân Cố Phán Nhi dừng lại, nhìn con rắn đang nửa cuốn trên vai, lại nhìn Cố Thanh đang sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh, ý định dọa người trước đó liền biến mất, nhưng vẫn có chút ranh mãnh nói: “Không việc gì, này là rắn đã chết, không cắn người, không cần sợ hãi ha!”

Cố Thanh nhìn như vậy một hồi cũng nhìn ra là con xà chết, nhưng trước nay chưa từng gặp qua con rắn to như vậy cũng đủ dọa người ta sợ hãi, lại nhìn về Cố Phán Nhi vừa tức giận vừa lo lắng: “Con rắn to như vậy không phải người đánh chết? có độc hay không vậy, người...người có sao không?”

Cố Phán Nhi cuốn con rắn cánh tay nâng nâng, ý bảo nói: “Không có việc gì, nếu có việc gì ta còn có thể sống tốt như vậy sao?”.

Tuy biết đó là xà chết, nhưng một động tác này của Cố Phán Nhi cũng làm Cố Thanh sợ hãi, nhìn con đại xà kia đen đến từng mảng toả sáng, như thế nào cũng không yên lòng mà tới, kinh hồn tán đảm mà sống chết không dám tới gần.

“Không có việc gì liền chạy nhanh về nhà, nơi này quá nguy hiểm!” Cố Thanh từ trên mặt đất nhảy dựng lên, cầm lấy sải đao mang theo rau dại liền chạy trở về, chạy nhanh hơn bao giờ hết, bộ dạng như bị mãnh thú đuổi theo.

Cố Phán Nhi nhìn đến bật cười, không cần thận mà động nội thương, mày gắt gao khẽ nhủu chặt.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Rượu thuốc quá hạn

Edit: Heoxingxing

Beta: Cáo Nhỏ

Cố Thanh tuy rằng chạy rất nhanh, nhưng vẫn quay đầu lại nhìn một cái, cách khá xa vẫn còn do dự mà dừng lại, đến khi cùng Cố Phán Nhi mới tiếp tục chạy, trong miệng mắng vài câu.

Cố Phán Nhi cảm thấy tiểu tướng công có tố chất nhút nhát, nhưng lúc này cảm thấy sự bộc phát của tiểu tướng công không tồi, ngày thường đi bộ nhiều hơn một chút tiểu tướng công đều thờ không ra hơi đột nhiên có thể chạy hung dữ mạnh mẽ như vậy, thậm chí đều không cần nghỉ ngơi, hơn nữa trên gay còn cầm đồ vật, lại ít cũng khoảng năm cân (đã đổi sang kg).

Kết quả là Cố Phán Nhi cảm thấy thể chất của tiểu tướng công không tồi, có thể dốc sức khai quật ra.

Cố Thanh chạy như điên ở phía trước không biết sự tính toán của người nào đó, thế cho nên sau mỗi ngày mệt mỏi nghĩ đến lúc ngón tay động cũng không muốn động đều đang hối hận, lúc đó không nên chạy nhanh như vậy thì tốt rồi.

Đối với Cố Thanh bị quý đuổi đường như chạy vội, Cố Phán Nhi tốc độ tương đối chậm một chút, không phải Cố Phán Nhi không muốn đuổi theo, trong đầu cũng muốn đùa dai dọa Cố Thanh, chỉ là Cố Phán Nhi không có cách nào đi nhanh hơn, chịu nội thương thực ra đang nghiêm trọng hơn một chút, đi nhanh hơn một chút nội tạng liền giống như bị xé rách, đau đến tóat cả mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Có điều bởi vì mặt tương đối đen, cho nên tái nhợt cũng chỉ là tương đối trắng hơn một chút mà thôi, cũng không quá rõ ràng.

Cố Thanh rất nhanh đã chạy về đến nhà, lúc vào cửa xa xa nhìn Cố Phán Nhi ở đằng sau, lại nhìn đến một con đại xà đen bóng cuốn quanh trên người nàng, hai chân có chút mềm nhũn, phản xạ muốn đóng cửa lại.

Không phải chưa từng nhìn thấy rắn, nhưng đại xà lớn lên quý dị đáng sợ kia, Cố Thanh vẫn là nhìn thấy lần đầu tiên.

Cho dù là một con rắn chết, nhìn thôi cũng khiến người tâm sinh ớn lạnh, cả người âm u lạnh lẽo.

Cố Thanh không rõ tại sao lại như vậy, có điều nếu để Cố Phán Nhi biết được, nhất định sẽ nói với hắn đây là một loại đe dọa lớn, một loại sức mạnh vô hình bộc phát trên người. Mà cái sức mạnh cường đại này đơn giản ở trên người có võ công cao cường, ví như đế vương trên người có địa vị cao quý, chỉ sợ là trên cơ thể người bình thường, sức mạnh đế vương không thể xem thường.

Không biết đại hắc xà và xà lan tồn tại được bao lâu, ít nhất đã có chút linh tính, đã không thể dùng ánh mắt dã thú để nhìn, không kém hơn so với một cao thủ võ lâm.

Cố Phán Nhi có thể đánh gục, đều dựa vào may mắn, nếu không thì thật sự đã một mình đánh lại được, nói không chừng không phải đối thủ của đại xà.

Cố Phán Nhi mang đại xà vào trong thôn, có thể dọa những người trên đường chết khiếp, so với Cố Thanh vẫn còn không bằng. Cố Thanh mắt nhìn thẳng, mới không để ý đến ánh mắt của người khác, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm cửa nhà. Nếu là cách nhà xa một chút, nàng không chừng không thể kiên trì được nữa, đầu sao bị nội thương, thân thể vẫn không thể đeo nổi thứ gì một trăm cân (đã đổi thành kg).

Mới vừa vào cửa, Cố Phán Nhi ném đại xà ở trong sân, sau đó đem một dây lớn con mèo ném xuống, sau đó đeo sọt vào trong lều, cửa trước mặt Cố Thanh “phanh” một tiếng đóng lại.

Cố Thanh vốn dĩ sợ hãi, không nghĩ Cố Phán Nhi phản ứng như vậy, có thể thấy Cố Phán Nhi trực tiếp đi vào trong lều, trong lòng không hiểu sao quynh lên, không yên tâm đến trước cửa gõ: “Uy, bà nương điên, người không sao chứ?”

Cố Phán Nhi bỏ cái sọt xuống, đang muốn cởi bỏ quần áo để xem vết thương, liền nghe được Cố Thanh gọi cửa, chần chừ một chút trở lời: “Không sao, người đi xem nướng đã nấu cơm xong chưa, lát nữa ta ra ăn.”

Cố Thanh “nga” một tiếng, nhưng lại không đi, trong lòng cảm thấy Cố Phán Nhi có chút không đúng, nhìn lại đại xà đáng sợ kia, mí mắt gần không được hung hăng nhảy lên, con rắn này vừa nhìn trông rất đáng sợ, bà nương điên này khi đánh rắn không phải đã bị thương rồi chứ?

Rắn này có phải có độc không? Bà nương điên này không phải đã bị trúng độc rồi chứ?

Cố Thanh phút chốc trong lòng trở nên khẩn trương, càng không yên tâm, mà trong phòng lúc này truyền ra một tiếng “tê”, Cố Thanh trong lòng càng căng thẳng, vội vàng gõ cửa: “Uy, ta hỏi người thật sự không sao chứ?”

“Người đều nói ta không có việc gì, ta còn có thể có chuyện gì, ở một bên chơi...tê!”

Cố Phán Nhi thật ra mạnh mẽ nói không việc gì, nhưng là khi cởi áo không cẩn thận đụng phải vết thương ở sau lưng, đau đến nhe răng nhếch mép, trách không được khi đeo cái sọt cảm thấy sau lưng rất đau, hóa ra áo đều bị rách rồi, cởi ra còn mang theo vết máu. Tuy rằng máu ra không nhiều, nhưng không chịu nổi thương nặng sau lưng, nhẹ nhàng một chút đều đau không chịu được.

Không biết sau lưng thế nào, tự mình không thể nhìn thấy, thật là phiền phức.

Càng phiền hơn khi tiểu tướng công vẫn đứng trước cửa làm gì, hại nàng đau không dám kêu to ra tiếng, đúng là tên phiền phức.

Tuy rằng Cố Phán Nhi đang kiểm chế, nhưng Cố Thanh vẫn ở đó không nghe một tiếng “tê” không đúng, càng không nguyên ý rời đi, lại dùng lực gõ cửa: “Bà nương điên mở cửa cho ta, ta muốn vào!”

“Ta đang thay quần áo, người cũng muốn vào?”

“Người lấy quần áo ở đâu thay? Đừng tưởng ta không biết, bộ quần áo trên người người vẫn là mặc của ta! Đồ lảm nhảm, mở cửa nhanh cho ta, không ta sẽ phá cửa xông vào.”

“Thân, ta không có mặc quần áo, người xác định muốn vào?”

“.....Tại sao lại không vào, người là vợ của ta!”

“.....”

Cố Phán Nhi bực bội gãi gãi đầu, tên tiểu tử này học ai, ngày thường không phải giả đoạn chính chứ? Hôm nay như trúng tà vậy, đều nói không mặc quần áo, cư nhiên còn muốn đi vào, cũng không sợ mất mộc chân kim sao? Đánh chết Cố Phán Nhi cũng không tin tiểu tướng công coi mình là vợ, điều duy nhất có thể giải thích rằng tiểu tướng công hiện tại không tin năng.

Bất quá Cố Phán Nhi trông mắt xoay chuyển, khóe miệng gọi lên ý cười, đem quần áo ở dưới mặc lên, sau đó ra mở cửa, không đợi Cố Thanh phản ứng, một tay đem hắn đi vào trong, “phanh” tiếng đóng cửa vang lên.

“Thế nào, muốn xem thân hình của vợ người sao?” Cố Phán Nhi hai cánh tay trắng hơn so với mặt khoanh ở trước ngực, áo không cách nào che khuất thân thể, một mảnh yếm cũ mỏng manh mặc trên người, khuôn ngực bằng phẳng, cả người gầy guộc, nhìn ẩn hiện không nói lên lời.

Nhưng bản thân lại không hề biết, vẫn một mặt xấu xa đùa giỡn: “Thế nào, vừa lòng chưa? Sớm nói người muốn nhìn ta liền cho người nhìn, cần gì phải gấp gấp vậy?”

Cố Thanh đen mặt, nếu không lo lắng nữ nhân chết tiết này bị thương, chính mình cũng lười đi vào.

“Người xấu nhiều quá đi!” Cố Thanh hừ hừ hai tiếng, quay đầu không thèm nhìn Cố Phán Nhi nữa, tai dần dần hơi đỏ lên, trong lòng thầm mắng, bà nương điên này thật sự không mặc quần áo, quả nhiên là điên rồi.

Cố Phán Nhi cúi xuống nhìn chính mình, giữa trán vài đạo hắc tuyến trượt xuống, khóe miệng hung hăng run rẩy vài cái.

Quả thực không trách tiểu tướng công, chính mình thật sự có thể chỉ bốn chữ đó!

Trưởng thành như vậy không dọa đến người khác là đã rất tốt rồi, đừng nói đến việc quyến rũ người khác! Cố Phán Nhi lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá thân thể này. Thân thể thực sự trắng trẻo, nửa năm cánh tay cũng rất trắng, nhưng từ cổ lên trên, đều rất đen, khuỷu tay đi xuống cũng đen, cả người trắng đen phân rõ ràng. Đây cũng kệ đi, nhưng vì lông rõ ràng cũng đã mười sáu tuổi, cư nhiên hai cái tiểu bánh bao vẫn chưa có gì? Mà khuôn ngực cũng không bằng, xương sườn hiện lên rõ ràng, thịt đi đâu hết rồi?

Này thân hình...Ngã!

“Uy, người có phải bị thương rồi không?” Cố Thanh chờ một lúc, không thấy Cố Phán Nhi trả lời, nhìn không được liền hỏi, thực ra hắn là muốn đi ra ngoài, nhưng lại có phần không yên tâm, dứt khoát không động dậy, có điều tai càng ngày càng đỏ lên, nói cũng có chút ngượng ngùng.

Cố Phán Nhi định nói không bị thương, nhưng trong đầu chợt lóe lên, trả lời: “Ừ, bị thương nhẹ một chút, ở sau lưng.” Vốn là muốn giấu kín một chút, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy không cần thiết, huống hồ Cố Phán Nhi không cảm thấy vết thương bên ngoài không nghiêm trọng. Liền tạm thời không muốn nói, đợi tới lúc đi ngủ nói tình hình cũng bị phát hiện, bởi vì lúc tiểu tướng công này đi ngủ, trước nay đều nằm không yên, đến lúc đó là nghiêng người ngủ, nói không chừng tiểu tướng công sẽ không biết tình hình, sẽ còn hai chân đá chính mình.

“Nghiêm trọng không? Để ta xem!” Cố Thanh quay đầu vội vàng mở miệng, nhưng vừa quay đầu lại lập tức cảm thấy không đúng, trên mặt nóng lên, che dấu hung tợn nói: “Ta là sợ người bị thương nặng, hoặc trúng độc chết rồi, tổn của ta ba trăm văn tiền, ta không phải là lo lắng cho người!”

Cố Phán Nhi tròn mắt, xoay người sang chỗ khác cởi áo, tức giận nói: “Đúng, người không phải lo cho ta, người quan tâm chỉ là ba trăm văn tiền của người, cho nên người vẫn mau xem cho ta, thuận tiện bôi thuốc lên đi!” đi của người ba trăm văn tiền, không nói đến thì sẽ hóa phân a!

Cố Thanh vốn định châm chọc vài câu, nhưng vừa thấy vết thương sau lưng Cố Phán Nhi, lời nói chưa ra khỏi miệng liền lập tức nuốt trở lại, chỉ vào vết thương sau lưng Cố Phán Nhi run run nói: “Người, Người gọi đây là một chút?”

Cố Phán Nhi quay đầu nghi hoặc nhìn hắn: “Không phải thương một chút sao? Lại không chảy quá nhiều máu!”

Căn bản đây không phải việc chảy nhiều máu hay không? Cố Thanh vươn ra ngón tay chọc chọc sau lưng Cố Phán Nhi một chút, lập tức Cố Phán Nhi đau đến nhếch miệng: “Đau quá, người định mưu sát vợ người sao!”

“Đau thành thế này còn gọi là bị thương một chút?” Cố Thanh sắc mặt trầm xuống, trong lòng phát sinh một cỗ tức giận, gắt gao trừng mắt với vết thương kia. “Vết thương của người

là như thế nào? Đừng nói với ta là lúc treo lên cây ngã xuống, vừa hay lưng đập xuống.”

“Ta sẽ phạm phải sai lầm ấu trĩ như vậy sao? Chẳng qua lúc bắt con rắn kia không cẩn thận bị đuôi của nó đập trúng một chút mà thôi, có gì to chuyện đâu?”

“Chỉ một chút?”

“Cũng chỉ một chút chứ, không lẽ mấy chút?”

“Một chút mà khiến lưng của người nờ ra mấy bông hoa đen? Người cho là ta mới là con nít ba tuổi sao?

“..... Thần mã hắc hoa?!”

Cổ Phán Nhi không nói gì, trừng mắt vết thương của Cổ Phán Nhi, đôi mắt dần dần phiếm hồng. Cổ Phán Nhi không biết, sờ dĩ nói trên lưng nàng là hắc hoa, đó là bởi vì từng mảng to xanh tím lên, ở giữa lại có nhiều vết trầy xước, nhìn liền thấy giống một đóa hoa, vết xanh tím nhìn cũng giống màu đen, cho nên bị nói thành hắc hoa.

Nếu Cổ Phán Nhi biết, nhất định sẽ không cho Cổ Thanh nhìn, vì nàng sợ “Phiên phúc”.

“Người chờ ta một chút, ta đi lấy thuốc!” Cổ Thanh hung hăng trừng mắt nhìn Cổ Phán Nhi, sau đó hướng cửa chạy đi.

Cổ Phán Nhi vốn định tự mình bôi chút thuốc, nhưng rất tò mò không biết Cổ Thanh lấy thuốc gì, cũng liền không động.

Một lát sau Cổ Thanh quay trở lại, ôm trong lòng một cái bình nhỏ, trên bình toàn là bùn, thoạt nhìn để có chút lâu năm rồi, cũng không biết bên trong đựng thứ gì.

Sau đó Cổ Thanh mở nắp ra, Cổ Phán Nhi ngửi thấy mùi của rượu thuốc, bất quá xem ra ngửi hương vị có chút nồng đậm, có cảm giác kỳ lạ, không khỏi kinh ngạc: “Đây là rượu thuốc sao? Đã ngâm bao lâu rồi?”

“Hon hai mươi năm đi? Có thể là thời gian hơi dài một chút, hình như là của thái gia gia để lại.”

“Sẽ không bị hết hạn đi?”

“Thuốc không hại chết người”

...

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thần kinh đại điều

Edit: heoxingxing

Beta: An Đình Hy

Cuối cùng kết quả là Cổ Phán Nhi xụ mặt xuống để cho Cổ Thanh bôi thuốc, tuy rằng Cổ Phán Nhi cảm thấy thực ra không có chuyện gì lớn, chỉ cần dùng năng lực của mình chữa trị vài ngày là tốt rồi. Bất quá đã có rượu thuốc để dùng, Cổ Phán Nhi vẫn là thử dùng một chút, mùi tanh trong cơ thể kia năng lực vẫn là chỉ để dùng đường nội tạng tương đối tốt.

Vết thương bị lằn này tuy nhiên có chút nghiêm trọng, bất quá Cổ Phán Nhi cho rằng thực đáng giá, nghĩ đến đại xà đen bóng kia, nước miếng của Cổ Phán Nhi đều sắp chảy xuống rồi, một nỗi hăm này vết thương cũng có thể tốt lên một nửa, huống chi còn có loại xà lằn này cũng là một loại dược liệu.

Bôi thuốc xong rồi hai người liền ra ngoài ăn cơm, có điều Cổ Phán Nhi hiện không có áo nào thích hợp mặc, chỉ có thể mặc lại cái áo rách trên người kia. Mùi rượu thuốc trên người có mùi rất nồng, lại thêm áo bị rách, xa xa đã bị An Thị ngửi thấy mùi thuốc, đôi mắt mờ to rung rung nước một mặt tò vè đáng thương nhìn Cổ Phán Nhi.

Cổ Phán Nhi bị nhìn đến run run, nổi hết da gà, da đầu căng ra một cái mà tê dại

Quả nhiên, xem đến vết thương sau lưng của Cổ Phán Nhi, An Thị “ồ ồ” mà khóc nước nờ lên, đôi mắt như không cần tiền “bạch bạch” rơi xuống, Cổ Thanh về muốn an ủi nhưng vô dụng.

Cổ Phán Nhi nổi hết da gà nhanh chóng và cơm, đầu một chút cũng không nâng lên, sợ nhìn đến vẻ yếu đuối của An Thị kia đều không nhận được mà cười sặc sụa.

Cổ Thanh thấy Cổ Phán Nhi chỉ lo ăn không lo an ủi mẫu thân một chút, tức khắc không vui, trừng mắt nói: “Cái bà nương điên người chỉ biết ăn, không thấy nương ta đang khóc sao? Người an ủi một chút thì chết à!”

Điên mất! Cổ Phán Nhi ra về mặt bị thương chọc chọc chiếc dũa: “Bị thương là ta phải không? Ta đâu có khóc!”

Cổ Thanh: “.....”

An thị: “.....”

Lời này nói thật có đạo lý, Cổ Thanh nhất thời cũng hòng không nói được gì. An Thị mắt to ngập nước chớp chớp, cảm thấy con dâu nói rất có đạo lý, nhưng vừa thấy vết thương trên người con dâu, vẫn là không nhận được mà khóc, vậy phải làm sao?

“Ồ ô, Nha đầu người sau lưng có đau không?” An Thị vừa lau nước mắt vừa hỏi.

Cổ Phán Nhi về mặt trầm trọng: “Sau lưng ta cũng không đau lắm, nhưng ta trúng rất đau!”

An Thị về mặt kinh dị: “Trúng? Cái gì trúng?”

Cố Phán Nhi kéo miệng lên, đen mặt nói: “Khuôn mặt, vừa ăn vội quá, đem quay hàm cần phải rồi!”

An Thị tức khắc không khóc nữa, nhanh chóng thay Cố Phán Nhi lại lấp đầy chén cơm đã hết, đáng thương nói: “Nhà vẫn còn gạo, người ăn chậm một chút, không cần vội, nếu không còn gạo nhà ta vẫn còn bột mỳ, nướng hấp màn thầu cho người ăn, hay là để Thanh nhi mua thịt cho người ăn, không cần ăn thịt quay hàm, sẽ rất đau!”

Thật đúng là bão to, tôi cũng nhanh mà đi cũng nhanh!

Cố Thanh thần sắc cổ quái nhìn Cố Phán Nhi một cái, lại liếc mắt an ủi An Thị một cái, dứt khoát ngồi xuống ăn cơm, đều giữa trưa rồi, bữa sáng cũng chưa ăn, chính hắn cũng đói quá rồi.

Chỉ là mới ăn được mấy miếng, Cố Thanh đột nhiên cứng đờ, khóe miệng hung hăng run rẩy vài cái.

Cố Phán Nhi nhìn đến sắc mặt Cố Thanh có bộ dạng dị thường, kỳ quái nói: “Này, người cũng sẽ không cần quay hàm chứ?”

Cố Thanh nghe vậy trừng mắt liếc nhìn Cố Phán Nhi một cái: “Ai cần người lo!”

Cố Phán Nhi tức khắc liền vui vẻ, vừa nãy chỉ là giả vờ cần vào quay hàm mà thôi, không nghĩ tới tiểu tướng công ngốc như vậy, nếu không thấy bộ dạng hắn tức giận như vậy, nàng thật muốn hỏi hắn tự mình cần mình cảm thấy như thế nào.

Lúc hai người ăn cơm thường nhìn chăm chăm đối phương, một người nghiêng răng nghiêng lợi, người kia nhăn mày nhíu mắt, An Thị nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, cuối cùng vẫn là lo cho Cố Phán Nhi, bởi vì một nửa sau lưng là màu xanh tím, vết thương bình thường cần băng không đến nỗi nghiêm trọng, vừa nhìn liền thấy nàng cảm thấy đau.

“Ăn cơm xong đem con rắn cùng hai con gà hầm với nhau, nhất định rất bổ!” nghĩ tới một nồi long phượng thịt canh ngon lành, Cố Phán Nhi nước miếng chảy ra, lại nhìn cơm nhạt chẻ thành trên bàn, đột nhiên liền ăn ít một chút, nghĩ một chút xem có nên để bụng tối ăn thịt ngon.

Cố Thanh nghĩ tới con rắn kia, cả người run lên, nghe rằng: “Thứ đồ đáng sợ như vậy người cũng dám ăn?”

Cố Phán Nhi liếc hắn một cái: “Người chưa ăn qua xà sao?”

Cố Thanh rất muốn phân bác, tìm không ra lời nào để phân bác, ở nông thôn nhà nghèo có mấy ai được ăn qua rắn? Lúc đó, chỉ muốn có đồ gì có thể ăn là đều cho vào miệng, lại đừng nói đến rắn vẫn là đại bổ.

Cố Thanh chính mình tự nhiên chưa ăn qua nhiều đồ ăn, cho nên hắn mới to gan đi bắt, An Thị cũng càng không nhắc đến nữa. Nhưng trẻ con trong thôn có tặng hắn vài lần, có một lần là Tam Nha tặng hắn.

Nghĩ đến Tam Nha, Cố Thanh cổ quái liếc Cố Phán Nhi một cái, cảm thấy chị em hai người này đều rất cổ quái.

Nữ hài tử không phải đều sợ rắn sao?

Nhưng hai tí muội này đều không giống nhau, Tam Nha này bắt được cổ rắn kia đáng sợ khiến người ta phát sợ hãi, cầm trong tay con rắn vẫn là không ngừng giãy giụa, mặt lại có bộ dáng tươi cười quý dị, người xem gan đều phát run, Cố Thanh nhìn thấy một lần đều không có cách nào quên được.

Mà trước mặt bà nương điên này?

Trước kia chưa nhìn thấy nàng ta bắt rắn, cho rằng nàng ta và nữ hài tử kia sợ rắn giống nhau, ai biết được bà nương điên này không nói một lời liền đi vào trong, vẫn không nói một lời liền vác con rắn xấu xí trở về, lúc nhìn thấy thiếu chút nữa dọa chết hắn.

“Tất nhiên là ăn qua, chỉ là chưa ăn qua loại rắn to như kia, nhìn thấy thôi cũng sợ rồi!” Cố Thanh không phủ nhận thực tế hắn sợ rắn, có điều đảo mắt lại chú ý tới, con rắn thật lớn quá, nếu như mang lên trần hoặc trong huyện thành bán, có thể được bao nhiêu lạng bạc a? Nghe nói thủ đoạn thô xà đều có thể bán được ba mươi lạng bạc, rắn này bán nhanh được cái chân to, như thế nào cũng bán được mười lạng bạc a!

Mười lạng bạc?! Cố Thanh đôi mắt đều tái rồi.

Cố Phán Nhi lại không biết trong lòng Cố Thanh đang có tính toán nhỏ, có chút khinh thường mà nói: “Rắn này không tính là to, còn chưa bằng hai trượng dài, mới có hơn 50 kg thôi. Người chưa nhìn thấy to như vậy, năm trượng vẫn còn ngắn, thân rắn kia so với eo người còn thô hơn, một con liền hơn 500kg, miệng nó to đến nỗi có thể nuốt trôi một cái đầu to sư tử.”

An Thị kêu lên kinh hãi: “Đó là quái vật sao?”

Cố Phán Nhi nói: “Tùy rằng không phải quái vật, bắt quá người cho là như vậy cũng không có gì quá đáng.”

Cố Phán Nhi nghĩ thầm, nếu gặp phải rắn xanh kết quả có thể tốt hơn một chút, nhưng lại gặp phải con rắn đen thế này bởi vì nguyên nhân nào đó mà biến thành đại xà, vậy chỉ có thể tự nhận xui xẻo vậy.

Cố Thanh hồ nghi: “Gạt người sao?”

Cố Phán Nhi liếc mắt nhìn hắn: “Người đầu óc kiến thức ngắn, hiểu cái gì?”

Cố Thanh: “.....” Rất muốn cắn người a có hay không!

“Đại Nha, người sao lại gặp con rắn kia? An Thị tò mò hỏi Cố Phán Nhi làm thế nào đụng phải con rắn kia, trong lòng đối với Cố Phán Nhi cực kỳ thán phục, nếu đổi lại bản thân gặp phải con rắn đó, khẳng định sẽ bị dọa ngất mất.

Trước câu hỏi của An Thị, Cố Phán Nhi khóe miệng nhếch lên, rất không muốn trả lời, nhưng đối với bộ mặt ham học hỏi rất mạnh mẽ kia, nàng sửa sang lại một chút vẫn là nửa thật nửa giả nói: “Ta cũng không biết nó từ đâu chui ra, lúc đó dọa ta giật mình. Lúc đó ta đang cúi thấp xuống một hòn đá hái thảo dược, ai biết khi quay đầu lại một cái liền thấy con rắn kia đang ăn con mồi ta săn được. Vốn dĩ con mồi ta săn được nhiều, nó ăn vài con không sao, nhưng con rắn này dường như nhận chuẩn ta, con được đồ rồi vẫn chăm chăm nhìn ta.”

Cố Phán Nhi dừng lại, muốn uống chút nước rồi kể tiếp, An Thị lấy nước đem qua sau đó căng nhanh chóng hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Cố Phán Nhi nhẹ nhàng trả lời: “Sau đó ta liền đánh nó!”

Chậc, kết quả này không cần nói cũng biết.

Chỉ là quá trình Cổ Phán Nhi có nhẹ nhàng kể ra thì kết quả mọi người đều biết.

Cổ Thanh trong lòng sợ nhấm mạnh nói: “ Sau này không cho người vào trong rừng, không thì ta đánh gãy chân người!”

Cổ Phán Nhi rất muốn nói một câu: “ Có bản lĩnh người trước tiên đánh gãy chân của ta, không thì ta cứ đi!” bất quá môi giật giật không nói lời nào, chỉ trợn trắng mắt nhìn Cổ Thanh, về mặt không cho là đúng.

Cổ Thanh vừa nhìn tỉnh tỉnh Cổ Phán Nhi liền biết Cổ Phán Nhi không để tâm, tức thời lại muốn cắn người, nhưng nghĩ Cổ Phán Nhi đang bị thương, cảm thấy vẫn là bỏ qua cho nàng, ghi lại sau này lại tính. Đồng thời cũng cảnh cáo bản thân, sau này trông chừng bà nương điên này một chút, nhất định không thể để nàng ta lại vào sâu trong rừng được.

Sau khi ăn xong Cổ Phán Nhi không màng tới Cổ Thanh, đem con rắn đi lột da, sau đó mở miệng moi bụng, đem nội tạng kéo ra, lại đem rắn đi chặt đầu, gan rắn bị Cổ Phán Nhi giữ lại. Vốn dĩ Cổ Phán Nhi tự mình ăn gan rắn, nhưng nghĩ An Thị đang trốn ở trong lều không dám nhìn, vẫn là không nỡ để lại.

Đôi mắt của An Thị không tốt lắm, ăn gan rắn này rất tốt.

Cổ Thanh cũng không biết tất thò hay sợ hãi thế nào, Cổ Phán Nhi bận nửa ngày cũng không thấy hắn giúp đỡ, chỉ đành tự mình đem rắn đi rửa sạch, sau đó chặt ra từng khúc, 50kg thịt chuẩn bị cho vào nồi hầm.

Sau đó Cổ Thanh thật sự không quen nhìn Cổ Phán Nhi không dựa vào mình chút nào, chạy từ trong lều ra, đem thịt rắn lấy lại phân nửa, chỉ để lại một phần nhỏ, một phần nhỏ này cũng chỉ gần 10kg thịt. Liên theo lời Cổ Phán Nhi bỏ thêm hai con gà, thịt thì có 10kg.

Không phải Cổ Thanh không muốn bớt lại một ít, thực sự là Cổ Phán Nhi không vui, như vậy trong mắt đều nóng nảy.

Không biết Tam Nha có phải ăn nhiều thịt rắn không, cho nên cái mũi nhanh nhạy, “ thịt long phượng” vừa hầm nên chưa được ăn, Tam Nha liền đem Tứ Nha lên cửa. Cổ Phán Nhi lúc đó một chút cũng không vui, trước lúc có lợn xuống nước, hai tên này đều không lên cửa, nay hầm thịt ngon liền vác mặt tới.

Mũi vì sao lại sử dụng tốt thế? Ngã!

Tam Nha cười đến thẹn thùng: “ Đại tì, nghe nói người đánh được một con rắn lớn đem về, ta cùng Tứ Nha đến xem xem”

Cổ Phán Nhi nghe được mặt đầy hắc tuyến, nơi nào đến xem vậy, rõ ràng là tới ăn uống miễn phí không phải sao? Có điều dù sao cũng là muối muối ruột, Cổ Phán Nhi cũng không mở miệng đuổi người, chỉ vào da rắn treo trên cây trúc nói: “Nha, da rắn vẫn treo ở đây này, muốn xem thì có thể đi xem một chút.”

Tam Nha chỉ nghe nói Cổ Phán Nhi đánh được một con rắn to đem về, hơn nữa cũng là dẫm lên đến cửa, nghĩ lúc này đến thì hầm cũng sắp được rồi, đối với Cổ Phán Nhi mà nói đánh được rắn này không có gì hiếm kỳ cả. Có điều vẫn là theo Cổ Phán Nhi nhìn một chút, chỉ vừa nhìn một cái liền tê cả da đầu, da rắn đó nhìn mà dọa người.

Chính là khiến Cổ Phán Nhi kinh ngạc lẫn buồn bực, Tam Nha trách nha đầu này dọa giết mình, Tứ Nha dường như không bị dọa không nói gì, vẫn một mặt hiếu kỳ chạy tới chỗ da rắn sờ sờ nhìn xem.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Lại không ngừng nghỉ

Editor: An Đinh Hy

Cứ so sánh như thế, Cổ Phán Nhi ngược lại cảm thấy Tam Nha tương đối bình thường một chút, Tứ Nha lại không quá bình thường. Nhìn lại Tiểu Đậu Nha, Cổ Phán Nhi không thể không cảm thán, cha mẹ của nguyên chủ này đều không biết sinh, hài tử một đám đều không quá bình thường, đối khát cùng khó chịu cực độ sẽ làm hài tử bộc phát bản năng từ trong bụng mẹ sao?

Nhưng cái này là tiềm năng gì?

Cổ Phán Nhi muốn nói, cái này kỳ thật không giống tiềm năng, nó giống như là biến thái.

Bằng không người nghe một chút, Tứ Nha mất mạng điểm xanh mà vuốt da rắn, trong miệng không ngừng nói thầm: “Nếu có thể đem da rắn này làm thành giày, ta về sau sẽ không sợ không có giày đi nữa! Tam tỷ người mau xem, da rắn này co giãn thật êm, lại rất tốt, đem làm giày nói không chừng ta có thể đi từ chín tuổi đến chín mươi tuổi luôn đó!”

Tam Nha nghe được ánh mắt sáng lên, nhưng đáy lòng lại sợ hãi da rắn kia, không dám tiếp cận, có chút kinh nghi bất định mà nói: “Nhưng da rắn có thể làm thành giày sao? Nghe nói lông da có thể mang đi làm thành quần áo giấy gì đó, nhưng mà trên da con rắn này lại không có lông!”

Tứ Nha cũng không biết, về mặt đáng thương mà nhìn Cổ Phán Nhi.

Cổ Phán Nhi khỏe mắt co giật, thực sự có chút không đành lòng cự tuyệt tiểu loli này, nhưng da rắn này tuy rằng rất lớn, thật ra cũng không làm ra được bao nhiêu đồ vật. Tỳ như nàng muốn cho An thị giúp nàng làm một cái túi bằng da rắn, về sau vào núi sẽ có lúc sử dụng tới, lại tỷ như làm mấy cái đai lưng, bao tay, quần áo.....

Càng nghĩ, đồ vật muốn làm càng nhiều, da rắn cứng cáp như vậy khó gấp, lúc ấy nàng dùng hết toàn lực cũng bắt quá mới làm nó cháy một ít máu. Nếu có thể nói, nàng muốn làm ra một bộ áo da bó sát người, thời điểm lên núi mặc vào sẽ an toàn rất nhiều, ai biết bên trong núi còn có cái thứ gì, mà nàng chủ định sẽ không đi chuyển ở bên ngoài, có cơ hội nhất định sẽ thâm nhập vào bên trong núi.

Tuy nhiên nhìn Tứ Nha đáng thương, Cổ Phán Nhi lại tâm sinh không đành lòng, suy nghĩ một chút nói: “Da rắn này dùng để làm giày không thích hợp, đi vào dễ bị thối chân, tiểu cô nương chân thối là không tốt. Sau này ta vào núi nếu có da thú tốt, cho người lưu hai miếng làm giày mặc, mùa đông chân sẽ không bị tê cóng nữa”.

Cổ Phán Nhi cảm thấy đây là một lời nói dối chân thật (^_^), vì không muốn dă kích tới hai nha đầu mà phải nói dối.

Rốt cuộc da rắn đó nàng tuyệt đối sẽ không cấp cho hai hài tử này, hơn nữa liền tính là cho các nàng, phòng chừng các nàng cũng không tự mình giữ được, ai biết sẽ bị người ta đoạt đi lúc nào.

Hai hài tử nghe được ánh mắt sáng lên, nhưng mà thực mau liền âm thầm đi, có chút rầu rĩ không vui hiện lên.

Hiện tại đã là mùa xuân, băng khắp nơi đều đã tan, cho dù có da lông tốt làm giày chòe làm xong cũng không đi được. Lại tưởng tượng, hai hài tử trong lòng cũng minh bạch, cho dù có da lông tốt, đến lúc đó cũng giữ không được. Chỉ có da rắn màu đen này, bọn họ mới có khả năng sẽ không đoạt, nhưng đại tỷ tựa hồ không muốn cho.

Tam Nha chân lại bắt đầu nghiền mặt đất, chỉ chốc lát sau liền nghiền ra một cái hố, nhưng mà Tam Nha dường như không phát hiện ra, vẫn là tiếp tục nghiền, trong mắt Cố Phán Nhi hình ảnh này thật quái dị.

Chiếc giày cũ nát không đi được nữa, lộ ra ngón chân cái đông lạnh đến xanh tím, làm người ta ngoài ý muốn nhất chính là trên ngón chân có cái kén tựa hồ rất dày, không nhìn kỹ sẽ cho rằng là giày nghiền, trên thực tế đó là đầu ngón chân cái vẫn luôn nghiền, mà chủ nhân của ngón chân cũng tựa hồ không cảm giác được một chút đau đớn, vẫn tiếp tục ngoáy.

Cố Phán Nhi nhủ nhủ mảy, lần đầu tiên chân chính chú ý tới động tác này của Tam Nha, trông bình tĩnh thế nhưng mang theo hung ác.

“Được rồi, các người tới tìm ta có chuyện gì?” Cố Phán Nhi lại lần nữa nhìn Tam Nha liếc mắt một cái rồi quay mảy đi, nhìn về mặt đờ đẫn của Tứ Nha: “Nếu không có việc gì, các người theo Tiểu Đậu Nha chơi đi, trong nhà đang hầm thịt, ăn no lại trở về.”

Tam Nha di chuyển, nhìn lên và nói một cách yếu ớt: “Chúng ta tới là muốn nói cho đại tỷ, ta đã đem lời của đại tỷ nói với nương lát sau nương liền tỉnh lại, nhưng mà bởi vì thật nhiều ngày không có ăn uống, cho nên hiện tại một chút sức lực để nhúc nhích đều không có.”

Cố Phán Nhi không để ý lắm nói: “Ồ, tỉnh lại là được!”

Tam Nha thấy Cố Phán Nhi biểu tình nhàn nhạt, đôi mắt hơi lóe lóe, lại nói: “Nương nháo muốn gặp tiểu đệ, đại tỷ, ta có thể đem tiểu đệ về gặp nương không?”

Cố Phán Nhi liếc mắt một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Việc này nghĩ cũng đừng nghĩ đến!”

Tam Nha nghe nói nhất thời tay nắm chặt lấy quần áo, cúi đầu xuống, trong mắt hiện lên một tia phức tạp không hiểu, cũng không nói nữa, thật lâu sau mới buông nắm tay ra, chỉ là nguyên bản động tác nghiền sàn nhà biến thành dùng sức moi, động tác kỳ thật coi như bí ẩn, nhưng Cố Phán Nhi chỉ liếc mắt một cái liền phát hiện ra.

Tam Nha này..... Bất quá mới mười một tuổi, đầu ra tâm tư nặng nề như vậy.

Cố Phán Nhi không thể không thừa nhận chính mình cũng không thể nhìn thấu Tam Nha, rõ ràng nên là một tiểu loli đáng yêu, lại làm người ta cảm thấy như đang đối mặt với loài bọ cạp, chỉ là không biết này con bọ cạp có độc hay không.

So sánh tiếp, Cố Phán Nhi cảm thấy ngốc ngốc Tứ Nha tương đối đáng yêu một chút, lại dễ thân thiện hơn.

Qua một hồi lâu, Tam Nha ngẩng đầu ngọt ngào cười: “Ta đây trở về nói với nương, liền nói tiểu đệ thân thể còn không tốt lắm, không thể tùy ý ra cửa đi lại.”

Cố Phán Nhi như cũ lãnh đạm: “Người thật sự sẽ tìm lấy cái cớ.”

Không tìm lấy cớ còn có thể thế nào? Tam Nha trong bụng một trận bức bối không biết làm thế nào để trút giận.

Tam Nha miễn cảm không thể so sánh với ngốc mạnh Tứ Nha, Cố Phán Nhi không hề biết chính mình đối đãi với ba tỷ đệ này hoàn toàn bất đồng thái độ, với Tam Nha sinh ra ảnh hưởng không tốt, điều này được ghi nhớ sâu sắc trong đầu Tam Nha.

Nhưng mà Tam Nha về sau là tốt là xấu tạm thời không nói, bên này nhà An thị hầm thịt, mùi thịt mang theo được hương vị ở trong không khí phiêu đảng, theo gió phiêu hương, dụ người ta làm nước miếng chảy ròng, nhà Toàn Phúc ở tại cách vách càng làm âm ỉ lên, này là nhà An quả phụ gia phát đạt? Mỗi ngày hầm thịt ăn không nói, còn hầm ra mùi hương như vậy

Cố Nhị Nha từ lâu đã muốn chạy sang nhà bên cạnh để ăn thịt, nghĩ đến Cố Phán Nhi lại thấy một trận sợ hãi, thấy Trần thị đang lăm bằm lăm bằm, trông mắt vừa chuyển, đánh chú ý tới, đầu miệng hét lên: “Còn không phải bởi vì ngốc Đại Nha, nếu không phải ngốc đại tỷ đi săn thú, bọn họ từ đâu ra thịt ăn. Con lợn rừng lần trước không nói, còn có lần trước nữa gà rừng con thỏ, hôm nay giữa trưa liền có thật nhiều người nhìn thấy ngốc Đại Nha cuốn trên người một con hắc xà to lớn trở về.”

Cố Nhị Nha vuốt tay khua tay múa chân một chút, khoa trương mà nói: “Nghe nói đuôi nó to như vậy nè, vài trăm cân luôn đó! Người ta còn nói trên thân rắn kia phát ra ánh sáng, nói không chừng là xà thành tinh.”

Trần thị cũng nghe nói, nhưng Trần thị cảm thấy cái này quá khoa trương rồi, nếu con xà kia thật sự thành tinh, ngốc Đại Nha còn có thể sống sót trở về? Bất quá nghĩ đến trên người ngốc Đại Nha tựa hồ cũng rất quái dị, lại có chút không chắc chắn.

Nhưng có thể khẳng định chính là, ngốc Đại Nha đã đánh đại xà trở về, hơn nữa hiện tại đang hầm ở trong nhà.

Nghe mùi thịt cách vách, Trần thị ‘oạch’ một tiếng nuốt một ngụm nước bọt, đã một tháng không có ăn thịt rồi.

Cái khác không nói, ngốc Đại Nha này là cái bạch nhãn lang*, đường lớn như vậy xem như phí công nuôi dưỡng, bất nhiều con mồi về như vậy cũng không thấy đem qua bên này đưa một chút, ngay cả cha mẹ mình cũng mặc kệ, tâm không phải đen thì là gì? Càng nghe mùi thịt kia, Trần thị càng chịu không nổi, ngồi ở trên giường đất dường như bị kim đâm, rốt cuộc vẫn là ngồi không được đẩy cửa chạy đi ra ngoài.

**Bạch nhãn lang: Chỉ những người tâm địa độc ác, vong ân bội nghĩa.*

Trần thị không dám trực tiếp đi cách vách làm âm ỉ, liền nghĩ đến việc đi gặp Chu thị để nói chuyện, nếu có thể làm Chu thị đi nháo nháo, thì mình có thể đi vớt được chút thịt ăn. Liền tính không vớt được thịt, cũng làm nha đầu ngốc kia sống không được tốt? Hai khẩu từ lão Tam cũng thật là vô dụng, chẳng trách không thể làm chủ gia đình, xứng đáng bị tuyệt hậu.

Cũng không biết Cố Tới Bảo kia đòi nợ thế nào rồi, nói không chừng chỉ còn lại có một hơi.

Nghĩ vậy Trần thị thật ra có chút đắc ý, nàng chính là có ý đẩy lại như thế nào, còn không phải nửa chết nửa sống mà đã bị nha đầu ngốc kia đem về? Đến nhà nha đầu ngốc kia rồi, có sống chết thế nào cũng không liên quan đến nàng.

Bên trong Thượng phòng, lão gia tử đang xem xét hạt lúa giống của mình, nhìn một lần lại một lần vẫn không yên tâm. Chu thị ngồi ở trên giường đất khau khau vá vá, vốn đang xem như

rất bình tĩnh, nhưng mùi hương từ cách vách truyền đến, Chu thị càng ngày càng không có kiên nhẫn, động tác cũng trở nên mạnh bạo hơn rất nhiều. Một kiện quần áo mới vừa làm ra, bởi vì lúc cắt động tác thô lỗ một chút, không cẩn thận cắt ra một cái lỗ lớn hơn, bận rộn một ngày dài không nói, còn làm quần áo trở nên tệ hơn, tâm tình Chu thị tức khắc liền trở nên không tốt.

“Không vớ, vớ lại cũng là quần áo hư, người nói ta như thế nào lại theo cái người không có tiền đồ như người vậy, cả ngày ăn mặc rách tung toé không nói, miệng cũng không được ăn ngon!” Chu thị cầm quần áo cùng cây kim ném vào khung kim chỉ, bực bội mà quăng qua một bên, lại không nhìn lão gia tử, ánh mắt hung ác mà nhìn chằm chằm hướng tam phòng.

Lão gia tử nhìn nàng liếc mắt một cái: “Ta xem người là người được mùi vị thịt nhà Đại Nha truyền tới nên mới ngồi không yên.”

Chu thị bị đâm chọc cũng không đỏ mặt chút nào, ngạnh cổ nói: “Là tại ta sao? Nhà ta dường như đầu này mười sáu năm, đào tìm đào phổi tìm cho nàng một gia đình tốt để gả. Nhà đầu chết tiết này gả đi thì tốt rồi, tự mình mỗi ngày ăn thịt, cũng không thấy nàng hưởng nhà mẹ đẻ mang đến một chút, cha mẹ nàng bị bệnh cũng không trở lại liếc mắt nhìn một cái, không phải đen tâm can bạch nhãn lang thì là gì?”

Lão gia tử dừng một chút, kỳ thật trong lòng hấn cũng có chút không thoải mái, cảm thấy Đại Nha này cũng không có chút lương tâm, đặc biệt là hai khẩu từ lão tam ngã bệnh, cũng không thấy tỏ vẻ gì. Nhưng mà chung quy lại thì con gái gả chồng như nước đổ đổ đi, đến nhà người ta rồi, cũng không còn quá nhiều quan hệ với nhà mình.

Cũng bởi vậy lão gia tử cho dù có nhiều bất mãn, cũng lười đi để ý tới những việc này.

Mùi thịt như vậy ai không muốn ăn? Cũng không phải là nhà mình cũng ăn không được, vẫn là đừng tưởng tượng hào nữa! Lão gia tử lắc lắc đầu: “Đều là việc nhà người ta, còn có thể quản được gì? Nhà mình có bao nhiêu ăn bấy nhiêu, suốt ngày nghĩ chuyện nhà người ta, người cũng không sợ mệt.”

Chu thị một mình cười lạnh không nói, nhìn chằm chằm tam phòng không biết suy nghĩ cái gì.

Cộc cộc!

Cửa truyền đến tiếng đập cửa, Chu thị mắng to: “Giả vờ cái gì mà giả vờ, cửa lại không đóng sao người không tự mình tiến vào? Ngày thường không gặp người cũng sẽ giả vờ vậy sao, lại giả vờ con mẹ nó cũng không bằng cái mặt bàn rách nát.”

Trần thị đẩy cánh cửa đang được mở một nửa, tiến vào, vẻ mặt ủ rũ: “Nuông sao người có thể nói tức phụ như vậy, tức phụ ngày thường không tốt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Nhà Nông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.